tevhid

Safer 1434

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | OCAK 2013 | YIL: 2 | SAYI: 12 | FİYATI: 5 ₺

vela bera

GÜNDEM'07

VELA(Dostluk) - BERA(Düşmanlık) Bağlamında Kâfirlere Benzemek

ÖZEL SAYI 80 SAYFA

Vela/Dostluk, Bera/Düşmanlık Bağlamında Kâfirlere Benzemek

SAFER 1434
OCAK '13 SAYI: 12

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Allah'a, salat ve selam Rasûlü'ne olsun…

Akîdetu'n Mefkûde… Kaybedilen, yitik olan bir akide…

İzzetin remzi, zilleti heba eden bir akidenin terk edilişinin tezahürleridir bu vakt-i zillet…

Müslüman ve müşrik… Müslüman ve kafir… Tahir olan ile habis olan… Nasıl ki beyaz ile siyahın ayırt edilmemesi cinnet geçirmişliği gösteriyorsa, vela/dostluk ve bera/düşmanlık akidesinin, Müslümanın kafirden inançsal, şekilsel, söylemsel ve eylemsel olarak da ayırt edilmemesi de cinnetten farklı olmayan bir afettir.

Vela ve Bera akidesi kafirlere düşmanlığı gerektirdiği için, kafirlerin de en çok adavet gösterip kin kusmalarına sebep olan da bu akideye sahip olmamızdır. Bu akide ne oranda yaşanırsa, o oranda kafirlerin adavet ve şiddeti artacağı yadsınamaz bir gerçektir.

Bu ay, gündemimize bu terkedilen akidenin tüm boyutlarını almaya gayret ettik. Dergideki yazarlarımız -Allah hepsinin kalemlerine güç, ayaklarına sebat versin- bu akidenin ihyası için tüm gayretleri ile kalemlerini oynatmaya çalıştılar.

Allah'tan umuyoruz ki, bu ay gündemimize yeniden aldığımız bu akide/inanç, bizlere kaybettiğimiz izzetimizin geri gelmesini sağlayan bir adım olmuş olur.

Allah'ım İslam'ı ve Müslümanları El-Aziz isminle aziz kıl!

Allahumme Amin…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Safer 1434
Ocak 2013
Sayı: 12
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk.
No:12A-B Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46

Vela/Dostluk, Bera/Düşmanlık Bağlamında **Kâfirlere Benzemek**

Kâfirlere sevgi beslemek kesin bir dille yasaklanmıştır. Bu, iman ve akidenin en sağlam bağı olan *'Vela-Bera'*, *'Dostluk-Düşmanlık'* ilkesine aykırıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* varlığı yoktan yaratandır. Eşyanın bazısını birbirine benzer, bazısını farklı yaratmıştır. O *subhanehu ve teâlâ* dilediğini yaratıp, dilediği tercihte bulunabilir. Mülk O'nundur *subhanehu ve teâlâ* ve O her şeyin en iyisini ve en uygun olanını (hikmet) bilendir. Bu O'nun kevnî iradesidir. Ve O *subhanehu ve teâlâ* yaratılış olarak benzer olmasını takdir ettiklerinin şer'an da benzer olmasını talep etmiştir. Bunun gibi yaratılış olarak zıt olanların şer'an benzemesini yasaklamıştır. Bu, O'nun adalet ve hikmetinin gereğidir. O'nun yaratıcılığındaki büyüklük ve azametini anlamayanlar O'nun şeriatının mükemmelliğini de anlayamazlar. Kendisinin emreden, nehyeden ve kanun yapıcı oluşunu anlattığı ayetlerinin bağlamında yaratıcı oluşuna vurgu yapması, bu sırra bina edilir. Yaratan kimse, varlığı en iyi bilen de O'dur. Öyleyse onları yoktan varettiği gibi, onların devamını ve salahını en iyi bilecek olan O'dur. Bu da O'nun mükemmel kanunlarına teslim olmayı gerektirir.

Bu noktayı izah ettikten sonra; bazı şeylerin benzeşmesini yasaklaması onların varlık olarak benzeşmelerinin mümkün olmayacağındandır. Varlıkta zıt olanları benzeştirmeye çalışmak, hayatı yaşanılmaz kılmak, kâinatı ifsat etmek olur.

- Kulun/yaratılanın Allah'a benzemeye çalışması yasaklanmıştır. Bu haddi aşma yani tağutlaşmadır. Çünkü bu zatta ve sıfatta iki zıttın benzemeye çalışmasıdır ki, bu imkânsızdır.

"O, göklerin ve yerin yaratıcısıdır. Size kendi nefislerinizden eşler, davarlardan da çiftler varetti. Sizleri bu tarzda türetip-yayıyor. O'nun benzeri gibi olan hiçbir şey yoktur. O, işitendir, görendir." [1]

"Yaratmayı başlatan, sonra onu iade edecek olan O'dur; bu O'na göre pek kolaydır. Göklerde ve yerde en yüce misal O'nundur. O, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." [2]

"Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir." [3]

- İnsanın hayvana benzemesi yasaklanmıştır. Yaratılışta zıt olan iki varlığın benzeşmesi kâinatın, düzenin bozulmasıdır ve fesattır.

Allah Rasûlü: *"Namazda köpeğin ik'a yaptığı*

1. *42/Şura, 11*
2. *30/Rum, 27*
3. *112/İhlas, 4*

gibi ik'a yapmaktan nehyetti." 4

Allah Rasûlü: *"Sizden biri parçalayıcı hayvanlar gibi secdede kollarını yere koymasın."* 5

Allah Rasûlü: *"Köpeğin kusup kustuğunu yemesi gibi hibesinden dönmesin."* 6

- Kadının erkeğe, erkeğin kadına benzemesi yasaklanmıştır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Allah erkeklerden kadına, kadınlardan erkeğe benzemeye çalışanlara lanet etmiştir." 7

buyurdu. Çünkü Allah kadını ve erkeği farklı yaratmıştır. Cinslerden birinin diğerine benzemeye çalışması, Allah'ın takdirine ve seçimine itirazdır. Ve tüm insanlığın huzurunun bozulmasıdır.

Bunun gibi Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslüman'ın kâfire benzemesini de yasaklamıştır. İslam'daki en genel ve kapsamlı yasaklardan biri budur. İnançta, giyimde, süste, konuşmada ve hayatın her alanında onlara benzemek yasaklanmıştır. Çünkü iki zıddın benzemeye çalışması, yerin ve göğün fesada uğramasıdır. Allah ile insan, kadın ile erkek, insanla hayvan nasıl farklıysa ve benzemeleri fesatsa hak ile batılda öyledir. Hak ve ehli ile batıl ve ehli iki zıt kutuptur. Benzemeleri mümkün değildir. Birinin kaynağı Allah *subhanehu ve teâlâ*, diğerininki şeytandır. Biri ulvî, biri süflîdir.

"Kim bir kavme benzerse o da onlardandır." 8

"Sakallarınızı uzatın, bıyıklarınızı kısaltın müşriklere muhalefet edin." 9

"Sakallarınızı uzatın, bıyıklarınızı kısaltın Mecusilere muhalefet edin." 10

"Allah Rasûlü benim üzerimde elbise gördü bana: 'Muhakkak bu kâfirlerin elbisesidir bunu giyme.' dedi." 11

"Yahudi ve Hristiyanlar saç sakal boyamazlar onlara muhalefet edin." 12

"Allah Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin, onlar Peygamberlerinin kabirlerini mescit edindiler." 13

Aişe annemiz *radıyallahu anha* bu hadisi rivayet ettikten sonra: *"Yaptıklarından sakındırmak için"* demiştir.

Allah ve Rasûlü her konuda onlara muhalefeti emretmiş, onlara benzemeyi yasaklamıştır. Bunun birçok hikmeti vardır. Ancak bunlardan İslam açısından en önemlisi, Müslümanlar içinde en tehlikeli olanı; 'Zahirde benzemenin, kalpte sevgi oluşturmasıdır.'

Bu konuya daha çok örnek verebiliriz. Ancak bu kadarla iktifa ediyoruz. Allah ve Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* her konuda onlara muhalefeti emretmiş, onlara benzemeyi yasaklamıştır. Bunun birçok hikmeti vardır. Ancak bunlardan İslam açısından en önemlisi, Müslümanlar içinde en tehlikeli olanı; *'Zahirde benzemenin, kalpte sevgi oluşturmasıdır.'*

Kâfirlere sevgi beslemek kesin bir dille yasaklanmıştır. Bu, iman ve akidenin en sağlam bağı olan *'Vela-Bera', 'Dostluk-Düşmanlık'* ilkesine aykırıdır.

Vela-bera akidesi anlaşılmadan, kâfirlere benzeme meselesinin anlaşılması mümkün değildir. İnsanların onlara benzemede bu kadar rahat olması, bu inancın kalplerden silinmesindendir.

Evet, insan sevmediğine benzemeye çalışmaz. Bu hepimizin ortak kabulüdür. Bugün insanlar sanatçı, futbolcu veya şarkıcı gibi fesat önderlerine benzemeye çalışıyorsa bu onlara olan suflî sevgilerinden ve onların hayat biçimlerinden razı olmalarındandır. Allah'a sığını-

4. *Müslim*
5. *Müslim*
6. *Muttefekun Aleyh*
7. *Buhari, Ebu Davud*
8. *Ahmed, Ebu Davud*
9. *Muttefekun Aleyh*
10. *Müslim, Ebu Hureyre'den.*
11. *Müslim, Abdullah b. Amr'dan.*
12. *Muttefekun Aleyh, Ebu Hureyre'den.*
13. *Buhari, Müslim*

rız. Bundan daha tehlikeli bir durum olamaz. Allah'ın nefret ettiği, lanet edip, gazabını hak kıldığı insanlara ve onların hayatlarına sevgi, içinde iman olan bir kalpte bulunmaz. Onları sevdikçe onlara benzemeye çalışıyorlar, onlara benzedikçe onlara olan sevgileri artıyor.

Bir kavme benzeyenin onlardan olması bu manaya işaret eder. Çünkü zahirde onlara benzeyen, onlara karşı kalbinde sevgi hissedecektir. Bu da benzemeye çalışanı onlardan kılacaktır. Allah'ı, Rasûlü'nü ve müminleri seven, onları dost edinen onlardandır.

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun." [14]

"Onlardan çoğunun inkara sapanlarla dostluklar kurduklarını görürsün. Kendileri için nefislerinin takdim ettiği şey ne kötüdür. Allah onlara gazaplandı ve onlar azapta ebedi kalacaklardır. Eğer Allah'a, Peygambere ve ona indirilene iman etselerdi, onları dostlar edinmezlerdi. Fakat onlardan çoğu fasık olanlardır." [15]

Şeyhu'l-İslam İbni Teymiyye: *'Zahirde benzeşme kalpte sevgi oluşmasına neden olur. İçerideki muhabbetin zahirde benzeşmeye neden olduğu gibi buna duygu ve tecrübe de şahitlik eder."* [16]

İbni Mesud *radıyallahu anh*: *"Kalp kalbe benzemedikçe, elbise elbiseye benzemez."*[17] diyerek bu noktaya işaret etmiştir.

İşte böyle! Kâfirler gibi eğlenen, onların bayramlarını bayram bilen, onlar gibi giyinince güzelleştiğini düşünen insanların bu zahiri halleri, kalplerinin onların kalpleriyle aynı olmasından dandır. Yani mesele harflerle ifade edilince basit olsa da, hakikatte çok tehlikelidir. Biz de bu noktadan yola çıkarak kâfirlere benzemenin temel nedeni olan *'Vela-Bera'* (dostluk-düşmanlık) akidesini incelemeye çalışalım.

14. *58/Mücadele, 22*
15. *5/Maide, 80-81*
16. *İktida Sıratı'l-Mustakîm, 488.*
17. *Musannaf, Ebi Şeybe.*

Vela/Dostluk, Bera/Düşmanlık

Her din, öğreti, felsefe veya ideolojinin doğrularını öğretme metodu vardır. İslam, vermek istediği genel manaları kavramlaştırır. Başlıklar haline getirir. Daha sonra örnekler, yaşanmış hadiseler, kavramları kabul eden insanlarda ortaya çıkması gereken özellikler şeklinde içini doldurur.

İslam'ın sevgi ve buğz anlayışı vardır. Kimleri sevip, kimlere buğz edeceğiz? Sevginin ve nefretin nedenleri nelerdir?

Hayat sevgi ve nefret üzere kuruludur. Tüm davranışlarımızı bu iki duygu belirler! İslam, hayatın bu önemli meselesini Vela ve Bera veya muvalat ve mu'adat kavramları üzerinden anlatmıştır.

Vela

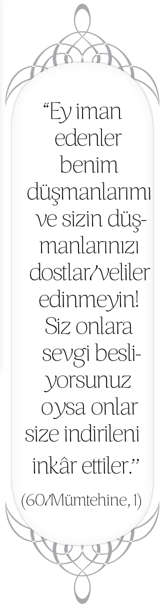
Lügat olarak *'v-l-y'* kökündendir. *'Veliy'* kelimesinin özü yakınlıktır. Bir şeyin bir şeye bedensel veya duygusal yakınlığıdır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* yemek yiyen birine: *"Kul mimma yeliyke"*[18] *(Yakınından/önünden ye)* demiştir. Yakınlığın temeli de sevgidir. İnsanın sevmesi ve sevgisi nedeniyle ona en güzel şekilde kulluk edenlere kullanıyoruz.

Öz manası bu olan dost/veli kelimesi şu manalarda kullanılmıştır:

Sevgi

"Ey iman edenler benim düşmanlarımı ve sizin düşmanlarınızı ***dostlar/veliler edinmeyin! Siz onlara sevgi besliyorsunuz,*** *oysa onlar size indirileni inkâr ettiler."* [19]

18. *Buhari, Müslim*
19. *60/Mümtehine, 1*

Ayet müminleri kâfirleri dost edinmekten, onlarla velayet kurmaktan men etmiş, hemen devamında bundan kast edilenin sevgi beslemek olduğunu ifade etmiştir.

"Ey iman edenler, eğer imana karşı inkarı sevip-tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi veliler edinmeyin. Sizden kim onları veli edinirse, işte bunlar zulmeden kimselerdir." [20]

"De ki: 'Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kar getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Rasûlü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise..."[21]

İlk ayette (Tevbe 23) kâfirleri dost/veli edinmek yasaklanmıştır. İkinci ayette (Tevbe 24) yasaklanan dostluğun ***"Onların daha sevimli"*** olması olduğu belirtilmiştir.

Yardım

*"Onların Allah'tan başka kendilerine **yardım edecek velileri/dostları** yoktur."* [22]

"Hayır, sizin mevlanız Allah'tır. O, yardım edenlerin en hayırlısıdır." [23]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* sevgi ve yardım manasını burada bulunduracak şekilde Ali'ye *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

"Allah'ım onu dost/veli edineni sen de dost edin." [24]

Tabi Olma/İtaat Etme

"İnsanlardan kimi, Allah hakkında bilgisi olmaksızın tartışır durur ve her azgın-kaypak şeytanın peşine düşer. Ona yazılmıştır: Kim onu veli edinirse, şüphesiz o (şeytan) onu şaşırtıp-saptırır ve onu çılgın ateşin azabına yöneltir." [25]

"İnsanlardan kimi, Allah hakkında bilgisi olmaksızın tartışır durur ve her azgın-kaypak şeytanın peşine düşer. Ona yazılmıştır: Kim onu veli edinirse, şüphesiz o (şeytan) onu şaşırtıp-saptırır ve onu çılgın ateşin azabına yöneltir."
(22/Hac, 3-4)

20. 9/Tevbe, 23
21. 9/Tevbe, 24
22. 42/Şura, 46
23. 3/Âl-i İmran, 150
24. İbni Mace
25. 22/Hac, 3-4

İlk ayette insanlardan bazısının şeytana tabi olduğu, ikinci ayet ise: *"Kim onu veli edinirse/tabi olursa"* şeklinde gelmiştir. Yani tabi olma tevelli/vela kelimesiyle ifade edilmiştir.

İşleri İdare Etme

İslam, yöneticilere *'Veliyyu'l-Emir'* demiştir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Allah'ım kim benim ümmetimin işinden bir şeye yönetici/veli olurda onlara kolaylık sağlarsa, sen de onun işlerini kolaylaştır, kim de zorlaştırırsa sen de ona zorlaştır." [26]

Yine bu manada *'Veliyyu'l-Yetim'* tabiri vardır. Anne babası olmayan çocuğun malını koruma, terbiyesiyle ilgilenme, onun ihtiyaçlarını ve durumunu sevk ve idare etme denir.

Ya da *'Veliyyu'l-Mer'a'* (kadının velisi) ise; nikâh esnasında kadının evlenme işinde söz sahibi olanlar hakkında kullanılmıştır. Bu ilk dereceden akraba olacağı gibi, bunlardan birinin hayatta olmadığı zaman İslamî yönetici de olabilir.

Akrabalık Bağı

"Her kim haksız yere öldürülürse velisine/akrabasına yetki vermişizdir." [27]

Bu manaların birçoğunu barındırdığı için;

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* el-Mevla, el-Veliy denmiştir.

"Allah müminlerin velisidir." [28]

"O, Allah sizin mevlanızdır." [29]

Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* dostlarına yakındır. Onların yardımcısıdır ve onları sever. Tüm kâinatın mutlak idarecisi olduğu gibi, O'nun emirlerine de tabi olunur.

Yine bu manaları toplayan bir ayet de şudur:

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten

26. Müslim
27. 17/İsra, 33
28. 2/Bakara, 257
29. 22/Hac, 78

sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir." [30]

"Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır." [31]

Müminler beraber yaşar, cemaattirler. Elele verirler. Sevgi ve hüzünde, bir bedenin azaları gibi birbirlerine bağlıdırlar. Bir duvarın tuğlaları gibi kenetlenmişlerdir. Her biri bir diğer kardeşiyle vardır. İşte bu manalardan dolayı *'Birbirlerinin velisi/dostudurlar…'* tanımı müminler için kullanılır.

Münafıklar da çirkinlik ve masiyette yardımlaştıkları, birbirlerine destek olmaları hasebiyle dosttturlar…

Bera

Uzaklaşmak, uzak olmak manasındadır. Hastalıktan kurtulana *'beriun'* denir. Bir kavmi terk edip uzaklaşana *'beri oldu'* denir. Araplar *'leylatu'l-berae'* derler. Ay güneşten uzaklaşır, bu kamerî ayların ilk günüdür. *'Sûratu'l-berae'* Tevbe suresinin bir adıdır. Nedeni surenin başında geçen:

"Ve büyük Hacc (Hacc-ı Ekber) günü, Allah'tan ve Rasûlü'nden insanlara bir duyuru: Kesin olarak Allah, müşriklerden uzaktır, O'nun Rasûlü de. Eğer tevbe ederseniz bu sizin için daha hayırlıdır; yok eğer yüz çevirirseniz, bilin ki Allah'ı elbette aciz bırakacak değilsiniz. İnkar edenleri acı bir azapla müjdele." [32]

ayetidir. Ayet, Allah ve Rasûlü'nün müşriklerden beri/uzak olduğunu bildirmiştir. İbrahim *aleyhisselam* kavmine bakın ne demiştir.

"İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-tekfir ettik. Sizinle aramızda, siz

30. 9/Tevbe, 71
31. 9/Tevbe, 67
32. 9/Tevbe, 3

Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir.' " [33]

Ayette tevhid imamının ve arkadaşlarının müşriklere tavrı *'Teberri-beri olma'* kelimesiyle ifade edilmiştir.

"Hani İbrahim babasına ve kendi kavmine demişti ki: 'Şüphesiz ben, sizin taptıklarınızdan uzağım. (Ancak) Beni yaratan başka. İşte O beni hidayete yöneltip-iletecektir.' " [34]

İbrahim *aleyhisselam* babası ve kavminden, onların inanç ve şirklerinden uzak olduğunu *'beri olma'* lafzıyla ifade etmiştir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Allah'ım Halid'in yaptığından beriyim." [35]

buyurmuştu. Halid bin Velid *radıyallahu anh* haksız yere insanları öldürmüştü. Bunun üzerine Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onun bu fiilini tasvip etmediğini ifade etmek için: *"Onun yaptığından beriyim"* demiştir.

Bu örnek kullanımlardan anlıyoruz ki vela/dostluk, bera/düşmanlık kavramları kalbî ve bedenî olmak üzere iki kısımdır;

Kalpte olan: Sevgi ve buğzdur. Bunlar kalbin amelidir.

Organlarla alakalı olan: Sevginin gereği olarak beraberlik, yardım, tabii olma, itaat, yakınlık ve alakadır.

Buğz ve nefretin gereği olarak uzak olma, düşmanlık, karşısında yer almaktır.

33. 60/Mümtehine, 4
34. 43/Zuhruf, 26-27
35. Buhari

Ayetlerde ve hadislerde *'dostturlar', 'onları dost edinmeyin'* vb. ifadeler bu manaları kapsamaktadır.

Vahyin Rehberliğinde Vela Bera Akidesi

Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* önce insanlık koyu bir cahiliye yaşıyordu. Şirkin ve cehaletin bozduğu kavramların başında dostluk/düşmanlık geliyordu. İnsanlar tevhid imamının öğretilerini tahrif ettikleri gibi, onun sevgi ve nefretteki eşsiz örnekliğini küfürle örtmüşlerdi.

O topraklar İbrahim'i *aleyhisselam* görmüştü.

O İbrahim ki onun sevgi ve nefreti Allah içindi. İmanın en sağlam bağını o temsil ediyordu. Allah'a olan sevgisi, O'na kulluk etmeyenlere olan kini ile *'Halil'* olmuştu. *'Hullet'* bir şeyin bir şeye karışması, onda erimesiydi... İnsanlar artık kabile bağlarına göre sevip düşmanlık ediyordu. İnanç bağı gözetilmiyordu. Günümüzde olduğu gibi bayrak, toprak, ırk ve memleket bağı sevgi ve dostlukta esas halini almıştı. Nasıl günümüz cahiliyesi önce bir şeyleri kutsuyor, sonra o uydurulmuş kutsallara göre dost ve düşman ediniyorsa; o günün cahiliye insanları da öyleydi. Nasıl olmasın ki? İlk cahiliyenin kaynağı da şeytanın fısıldamalarıydı.

Günümüz cahiliyesi önce bir şeyleri kutsuyor, sonra o uydurulmuş kutsallara göre dost ve düşman ediniyorsa; o günün cahiliye insanları da öyleydi.

Bu karanlıkta Allah Rasûlü gelmiş ve cahiliyenin bu bağlarını ayaklarının altına almıştı. Dostluk ve düşmanlıkta tek kaynak ve esas, iman bağıydı. Mekke'nin orta yerinde, tevhid imamı, atası İbrahim *aleyhisselam* şiarlarını ihya ederek bağırıyordu. *"Dikkat edin falan aileler (akrabaları) benim dostum-velim değildir. Benim dostum velim Allah ve salih müminlerdir."* Bir anlamda kelime-i tevhidi tefsir ediyordu. Müşriklerin duymaya tahammül edemedikleri, korkup endişelendikleri manaları yüzlerine vuruyordu. Onlar korkuyordu. Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* davet ettiği bu kelime öyle sıradan bir kelime değildi. Ta başında 'لا' diyor, bir şeyleri reddediyor. Ortada biz varız ve o *sallallahu aleyhi ve sellem* var. Öyleyse reddettiği biz ve değerlerimiz. Asırlardır atalarımızdan bize nakledilen, uğruna savaşıp fedakârlıklar yaptığımız, bizi ve varlığımızı temsil eden ilahlarımıza bir şeyler söylüyor. Korktukları buydu. Bunlara evet deyince çok şey kaybedeceklerdi. Yıllardır kutsadıkları ataları cehennem kütüğü olacak, ibadet ettikleri ilahlar birer taş parçasına dönecekti. İnsanlar onlara gülecekti! Bunca zamandır siz ve atalarınız yanlış yapıyordunuz demek! Liderlik, övündükleri değerler hepsi ama hepsi yok olacaktı. Ya dostluklar, ticaret ve anlaşmalar? Herşey bu değerler üzerine kuruluydu. Lat nasıl da onları bağlıyordu. Menat etrafında sorunlarını çözdükleri bir kehanet yuvasıydı. Bu korkularla boğuşurken, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onları can evinden vuruyordu. *'Evet'* diyordu. *'Anladığınız gibi. Tüm dostluklar ayağımın altındadır, tek dostluk Allah ve O'na bağlı olan şeyleredir. O'nun subhanehu ve teâlâ dışındaki meşrutiyet, O'nda olmayan her şey batıldır ve ben 'لا' diyorum.'* İbrahim'in milletinden yüz çevirmiş sefihler, öylece kalmıştı. Onlar onu *sallallahu aleyhi ve sellem* vazgeçirmeye çalıştıkça, yeni ayetler iniyor ve bu imanları pekiştiriyordu.

Öyleyse vela-bera inancı kelime-i tevhidin kapsadığı en belirgin manalardandır. Kendi el-Hak, öğretileri hak, yolu ve mesajları hak olan Allah *subhanehu ve teâlâ* afaki ve vakıayla ilgisi olmayan şeylere 'لا' dedirtecek değildi ya! Bu dine ilk adımla kalpte oluşan Rabbanî duyguların ağıza yansıyan ilk kelimesi 'لا' idi. Önce red... O güne dek var olan doğrular, kurulmuş bağlar, dostluklar, nefretler hepsine 'لا'...

Sonra 'الا الله'... Sonra Allah.. Artık ibadetim O'na. Sevgim O'na ve O'na kulluk edenlere. Nefretim 'لا' demeyen veya 'الا الله' diyerek O'na kulluk etmeyenlere.

İlk ayetler kelime-i tevhidi tefsir ediyordu.

"Sen Rabbinin adını an. Ve ***her şeyden alakanı keserek ona yönel.*** *O doğunun ve batının Rabbidir.* ***O'ndan başka ilah yoktur****.(La ilahe illa huve) O'nu vekil edin. Sen onların dedikle-*

*rine sabret ve **onları güzel bir şekilde terket**."* [36]

Müşriklerin korktuğu da buydu. Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* davet ettiği kelimenin onları yok sayması ve bağları koparmasıydı. Allah indirdiği ayetlerle korkularını körüklüyor, Allah Rasûlü ve sahabe uygulamalarıyla vahyi tasdik ediyorlardı. Ayetler kıssaları anlatmaya başlamıştı. İlginç bir durum vardı. Anlatılan her kıssanın başlangıç noktası Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* başladığı noktaydı. Her biri aynı şeyi söylüyordu.

"Sadece Allah'a ibadet edin O'nun dışında ilah yoktur." [37]

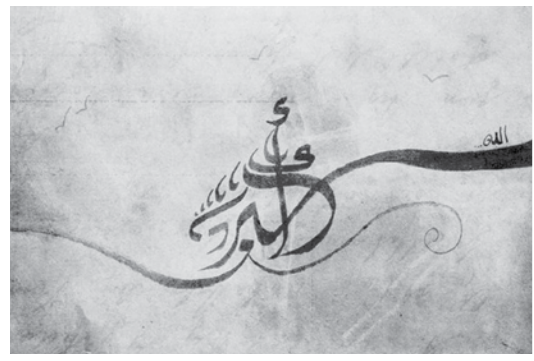
Gün geçtikçe mesele açıklığa kavuşuyordu. Örnekler gösterilmeye başlanmıştı. Peygamberler anlatılıyordu, kabul etmeyince azapla korkutuyorlardı. Elem verici azap. Meydan okuyorlardı…

"(Babası) Demişti ki: 'İbrahim, sen benim ilahlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer (bu tutumuna) bir son vermeyecek olursan, andolsun, seni taşa tutarım; uzun bir süre benden uzaklaş, (bir yerlere) git.' " [38]

"Onlara rahmetimizden armağan(lar) bağışladık ve onlar için yüce bir doğruluk dili verdik." [39]

" 'Ey Şuayb' dediler. 'Senin söylediklerinin çoğunu biz kavrayıp anlamıyoruz. Doğrusu biz seni içimizde zayıf biri görüyoruz. Eğer yakın-çevren olmasaydı, gerçekten seni taşa tutar-öldürürdük. Sen bize karşı güçlü ve üstün değilsin.' Dedi ki: 'Ey kavmim, sizce benim yakın-çevrem, Allah'tan daha mı üstündür ki, O'nu arkanızda-unutuluvermiş (önemsiz) bir şey edindiniz. Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır. Ey kavmim, bütün yapabileceğinizi yapın; şüphesiz, ben de yapacağım. Kime aşağılatıcı azap gelecek ve yalancı kimdir, yakında bileceksiniz. Siz gözetleyip durun, ben de sizinle birlikte gözetleyeceğim.' " [40]

"Ey kavmim, ben bunun karşılığında sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim, beni yaratandan başkasına ait değildir. Akıl erdirmeyecek misiniz?" [41]

"O'nun dışındaki (tanrılardan). Artık siz bana, toplu olarak dilediğiniz tuzağı kurun, sonra bana süre tanımayın. Ben gerçekten, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a tevekkül ettim. O'nun, alnından yakalayıp-denetlemediği hiçbir canlı yoktur. Muhakkak benim Rabbim, dosdoğru bir yol üzerinedir (dosdoğru yolda olanı korumaktadır). Buna rağmen yüz çevirirseniz, artık size kendisiyle gönderildiğim şeyi tebliğ ettim. Rabbim de sizden başka bir kavmi yerinize geçirir. Siz O'na hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Doğrusu benim Rabbim, herşeyi gözetleyip-koruyandır.' " [42]

"Onunla birlikte iki genç de zindana girmişti. Biri: 'Ben (rüyamda) kendimi şarap sıkıyorken gördüm.' dedi. Öbürü: 'Ben de kendimi başımın üstünde ekmek taşıyorken gördüm; kuş da ondan yemekteydi' dedi. Bunun yorumundan bize haber ver. Doğrusu biz seni, iyilik yapanlardan görmekteyiz. Dedi ki: 'Size rızıklanacağınız bir yemek gelecek olsa, ben mutlaka size daha gelmeden önce onun ne olduğunu haber veririm. Bu, Rabbimin bana öğrettiklerindendir. Doğrusu ben, Allah'a iman etmeyen, ahireti de tanımayanların ta kendileri olan bir topluluğun dinini terk ettim. Atalarım İbrahim'in, İshak'ın ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a hiçbir şeyle şirk koşmamız bizim için olacak şey değil. Bu, bize ve insanlara Allah'ın lütuf ve ihsanındandır, ancak insanların çoğu şükretmezler.' " [43]

Bu ayetler tek dostun, vekilin yardımcı ve güç sahibinin Allah olduğunu öğütlüyordu. Yanlarında bundan az, ama bu bağla dost olmuş müminleri, bazen tek bir insanın meydan oku-

"Sen Rabbinin adını an. Ve her şeyden alakanı keserek ona yönel. O doğunun ve batının Rabbidir. O'ndan başka ilah yoktur. (lailaheillahuve) O'nu vekil edin. Sen onların dediklerine sabret ve onları güzel bir şekilde terket."
(73/Müzzemmil, 8-10)

36. *73/Müzzemmil, 8-10*
37. *23/Mü'minun, 23*
38. *19/Meryem, 46*
39. *19/Meryem, 50*
40. *11/Hud, 91-93*
41. *11/Hud, 51*
42. *11/Hud, 55-57*
43. *12/Yusuf, 36-38*

masını resmediyordu. İnançtaki bu net ayrışma artık başka kelimelerle ifade ediliyordu. *'Sizden ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden itizal etmek.'*

Ve Ashab-ı Kehf anlatılmaya başlandı. Mağaralarda yaşama pahasına da olsa müşrikleri terk etmekten söz ediliyordu.

"Onların kalpleri üzerinde (sabrı ve kararlılığı) rabtetmiştik; (Krala karşı) Kıyam ettiklerinde demişlerdi ki: 'Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir; İlah olarak biz O'ndan başkasına kesinlikle tapmayız, (eğer tersini) söyleyecek olursak, andolsun, gerçeğin dışına çıkarız. Şunlar, bizim kavmimizdir; O'ndan başkasını ilahlar edindiler, onlara apaçık bir delil getirmeleri gerekmez miydi? Öyleyse Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden daha zalim kimdir?' (İçlerinden biri demişti ki:) 'Madem ki siz onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrıldınız, o halde, (dağlara çekilip) mağaraya sığının da Rabbiniz size rahmetinden (bolca bir miktarını) yaysın ve işinizden size bir yarar kolaylaştırsın.' " [44]

Müşrikler bu ayetlerin tesirini görmeye başlamıştı. Allah Rasûlü aynı cümlelerle meydan okuyor, onlarla dostluk bağının olmadığını, tek dostun Allah ve müminler olduğunu söylüyordu.

"Allah'tan başka taptıklarınız sizler gibi kullardır. Eğer doğru iseniz, hemen onları çağırın da size icabet etsinler. Onların yürüyecek ayakları var mı? Ya da tutacakları elleri mi var? Veya görecek gözleri mi var? Yoksa işitecek kulakları mı var? De ki: 'Ortak koştuklarınızı çağırın, sonra bir düzen (tuzak) kurun da bana göz bile açtırmayın. Hiç şüphesiz, benim velim kitabı indiren Allah'tır ve O salihlerin koruyuculuğunu (veliliğini) yapıyor. O'ndan başka taptıklarınız ise size yardıma güç yetiremezler, kendilerine de.' " [45]

Allah Rasûlü'nün yanında bulunanlar da aynı yönde hareket ediyorlardı. Annelerin ağlaması babaların işkencesi onları etkilemiyordu. Düne kadar uysal, ailelerine bağlı yaşayan gençler dahi inanç konusunda tavır alıyorlardı. Yaşanılan her an ağızdan dökülen ve tevhidin ilk adımı olan 'لا'nın tefsiriydi.

Konumuzun da bir parçası olan *'kafirlere benzeme'* ve bunun gibi kafirlerle ilişkileri düzenleyen hükümlere bakıldığında dostluk-düşmanlık akidesi daha iyi anlaşılacak. Onlardan ve inançlarından sözlü olarak ayrışma, bedensel ayrılma hicret, onları taklit etmeme ve benzememe suretiyle özgün bir İslamî kimlik oluşturma ve cihad... O neslin asırların ezildiği bu sorumlulukları severek yerine getirmesi vela ve bera akidesini kelime-i tevhidin parçası olarak görmeleriydi. İslam'ın insanlara yüklediği her sorumluluk öncesinde inancın/akidenin etkisi vardır. Önce inancı yerleştirip sonra o inancın insana kolaylaştıracağı sorumluluğu yükler. Ve sorumlulukların altından, o inanç olmadan kalkmak imkansızdır.

O neslin asırların ezildiği bu sorumlulukları severek yerine getirmesi vela ve bera akidesini kelime-i tevhidin parçası olarak görmeleriydi.

Dostluk/vela, düşmanlık/bera akidesi de böyledir. İslam'ın emredip, nehyetmek suretiyle bizleri sorumlu tuttuğu çoğu şeyin temelidir. Ondan dolayı bu akide insanlara anlatılmalı, kelime-i tevhidin bir parçası olarak nesillere öğretilmelidir. Aksi halde insanların bu akideye bağlı sorumluluklarını yerine getirmelerini istemek, temennî olmaktan öteye geçmez.

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem ashabına: *"İmanın en sağlam bağı/kulpu Allah için dost edinmek, Allah için düşmanlık etmek, Allah için sevip, onun için buğz etmektir."* [46]

"Kim Allah için sever, Allah için buğz eder, Allah için verir, onun için men ederse imanı kemale erer." [47] dedi.

Dostluk ve düşmanlığın inanç esasına bağlı olması insanla Rabbi arasında sağlam bir bağ

44. 18/Kehf, 14-16
45. 7/Araf, 194-197
46. Ahmed, Ebu Davud
47. Ebu Davud

oluşturmasıdır. Bundan dolayı İslam'da *'urve-i vuska'* kelime-i tevhidin ve Allah'ın dostluğunun siyakında zikredilmiştir.

"Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulba yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, işitendir, bilendir. Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi) dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; inkar edenlerin velileri ise tağuttur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda süresiz kalacaklardır." [48]

İlk ayette Allah *'urve-i vuska'yı* anlatıyor. O'nun ilk şartı tağutu inkardır. Allah'a karşı haddini aşan, O'nun sıfatlarının kendinde olduğunu iddia eden veya verilen canlı-cansız tüm tağutların reddi ve Allah'a imandır ilk şart. Bir sonra ki ayet: *"Allah iman edenlerin dostu/velisidir."*[49] diyerek başlıyor. O sağlam kulp, kopmayacak bağ; kelime-i tevhid yani Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dost olmasıdır.

Şimdi vahyin bu inancı Müslümanlara nasıl yerleştirdiğine bakalım:

1. Müminler müminlerin, kafirler de kafirlerin dostudur

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir." [50]

"Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır." [51]

"Gerçek şu ki, iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler ile (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte birbirlerinin velisi olanlar bunlardır. İman edip hicret etmeyenler, onlar hicret edinceye kadar, sizin onlara hiçbir şeyle velayetiniz yoktur." [52]

"İmanın en sağlam bağı/kulpu Allah için dost edinmek, Allah için düşmanlık etmek, Allah için sevip, onun için buğz etmektir." (Ahmed, Ebu Davud)

"İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur." [53]

"Çünkü onlar, Allah'tan (gelecek) hiçbir şeyi senden savamazlar. Şüphesiz zalimler, birbirlerinin velisidirler. Allah ise, muttakilerin velisidir." [54]

Bu ayetler ve buna bağlı nebevî öğretiler İslam'daki dostluk anlayışının temelini iman ve küfür kavramının oluşturduğunu gösterir. Müminler müminlerin dostudur. Onları dost kılan tek bağ imandır. Aynı Allah'a iman ediyor oluşları onları dost kılmıştır.

Kafirler ise birbirlerinin dostudur. Müminler tek ümmet oldukları gibi kafirler de tek millettir. Ve bu dostluğun bağı küfür/nifak/şirktir. Onları dost kılan Allah hakkında ortak oldukları çarpık inançlarıdır.

Aralarında bazı sorunlar yaşamış olsalar da söz konusu İslam olduğunda kafirlerin çekişmelerini erteleyip İslam alemine seferler düzenlemesi bu hakikatin tezahürüdür. Küfür tek millettir ve birbirlerinin dostudurlar.

Aralarında örülen yapay sınırları her türlü ezayı göze alarak aşan ve batının konforuna doğunun çilesini tercih eden muvahhidler de aynı hakikatin tezahürüdür.

48. 2/Bakara, 256-257
49. 2/Bakara, 257
50. 9/Tevbe, 71
51. 9/Tevbe, 67
52. 8/Enfal, 72
53. 8/Enfal, 73
54. 45/Casiye, 19

Müminler tek ümmettir ve birbirlerini dostudurlar…

Bunun nedeni ise; *"Allah'ın iman edenlerin velisi"* olması, kafirlerin velisinin ise tağutlar olmasıdır. Allah'ın velayetine sahip olan müminler ancak meşruiyetini Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* alan şeylere dost/veli olabilirler. Çünkü dostluk hususunda Allah'ın meşruiyet verdiği tek bağ iman bağıdır.

Kafirler ise; Allah'a nankördürler. O'nunla kurabilecekleri bağları küfürle örtmüşlerdir. O'na giden tek yolu parçalamış, şirkle taksim etmişlerdir. Zatında ve sıfatlarında tek ve ortağı olmayan Allah'la *subhanehu ve teâlâ* müşrik arasında bağ yoktur. Hem onlar severken Allah için sevmiyor, nefret ederken Allah için nefret etmiyorlar. Onların dostluğu para, vatan, bayrak ve bilumum taş ve çaputlar üzerine kuruludur. Dostluğu maden ve bez üzere kurulu olanla, semavi üzere kurulu olan hangi noktada buluşabilir?

İslam'ın bu bağı tahkim ve beyanda üslubu nettir. Hiçbir kapalılık ve anlaşılmazlık yoktur.

Allah'ın dostu olmaları hasebiyle müminler bu ulvî velayet etrafında birbirlerinin dostudur. Tağuta dost olmaları hasebiyle kafirler ise, bu suflî velayet etrafında birbirlerinin dostudurlar.

Oğlu Nuh'un *aleyhisselam* yolundan yüz çevirip başka bağlar peşinde koşunca, Allah *subhanehu ve teâlâ* onunla babası arasındaki tüm bağları kesmiştir. Nuh'un *aleyhisselam*: *"O benim ehlimdendir."*[55] demesi üzerine uyarılmış kınanmıştı. Ve bu uyarı evrensel İslam cemaatine her dönem tilavet edilecek vahiy olarak indirildi. Ta ki Allah'ın velayetine sahip olmayanların, Müslümanla hiçbir bağı olmayacağı net anlaşılsın. Herkes bağlı olduğu toplumun parçasıdır ve ona göre muamele görür. Peygamber oğlu olsa da. Çünkü Allah'ın dostu olmaları hasebiyle müminler bu ulvî velayet etrafında birbirlerinin dostudur. Tağuta dost olmaları hasebiyle kafirler ise, bu suflî velayet etrafında birbirlerinin dostudurlar.

"(Gemi) Onlarla dağlar gibi dalga(lar) içinde yüzüyorken Nuh, bir kenara çekilmiş olan oğluna seslendi: 'Ey oğlum, bizimle birlikte bin ve kafirlerle birlikte olma.' (Oğlu) Dedi ki: 'Ben bir dağa sığınacağım, o beni sudan korur.' Dedi ki: 'Bugün Allah'ın emrinden, esirgeyen olan (Allah)dan başka bir koruyucu yoktur.' Ve ikisinin arasına dalga girdi, böylece o da boğulanlardan oldu." [56]

Bunun üzerine Nuh *aleyhisselam* Rabbine;

"Nuh, Rabbine seslendi. Dedi ki: 'Rabbim, şüphesiz benim oğlum ailemdendir ve Senin vaadin de doğrusu haktır. Sen hakimlerin hakimisin.' " [57]

Allah *subhanehu ve teâlâ* cevap olarak:

"Dedi ki: 'Ey Nuh, kesinlikle o senin ailenden değildir. Çünkü o, salih olmayan bir iş (yapmıştır). Öyleyse hakkında bilgin olmayan şeyi Benden isteme. Gerçekten Ben, cahillerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum.' " [58]

Nuh *aleyhisselam*:

"Dedi ki: 'Rabbim, bilgim olmayan şeyi senden istemekten sana sığınırım. Ve eğer beni bağışlamaz ve beni esirgemezsen, hüsrana uğrayanlardan olurum.' " [59]

Eşler için de durum farklı değildir.

"Allah, inkar edenlere, Nuh'un eşini ve Lut'un eşini örnek verdi. İkisi de, kullarımızdan salih olan iki kulumuzun nikahları altındaydı; ancak onlara ihanet ettiler. Bundan dolayı, (kocaları) kendilerine Allah'tan gelen hiçbir şeyle yarar sağlamadılar. İkisine de: 'Ateşe diğer girenlerle birlikte girin' denildi. Allah, iman edenlere de Firavun'un karısını örnek verdi. Hani demişti ki: 'Rabbim bana kendi katında, cennette bir ev yap; beni Firavun'dan ve onun yaptıklarından kurtar ve beni o zalimler topluluğundan da kurtar.' " [60]

Akraba, aşiret, toprak için de durum farklı değildir.

---

55. 11/Hud, 45
56. 11/Hud, 42-43
57. 11/Hud, 45
58. 11/Hud, 46
59. 11/Hud, 47
60. 66/Tahrim, 10-11

"(İçlerinden biri demişti ki:) 'Madem ki siz onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrıldınız, o halde, (dağlara çekilip) mağaraya sığının da Rabbiniz size rahmetinden (bolca bir miktarını) yaysın ve işinizden size bir yarar kolaylaştırsın.' " [61]

" 'Sizden ve Allah'tan başka taptıklarınızdan kopup-ayrılıyorum ve Rabbime dua ediyorum. Umulur ki, Rabbime dua etmekle mutsuz olmayacağım.' Böylelikle, onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrılınca ona İshak'ı ve (oğlu) Yakup'u armağan ettik ve her birini Peygamber kıldık." [62]

"Hani İbrahim babasına ve kendi kavmine demişti ki: 'Şüphesiz ben, sizin taptıklarınızdan uzağım. (Ancak) Beni yaratan başka. İşte O beni hidayete yöneltip-iletecektir.' " [63]

2. Müminlerin kafirleri dost edinmeleri kesin bir dille yasaklanmıştır

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerin ancak müminlerle dost olacağını açıkladıktan sonra kapalılığa mahal vermemek için kafirleri dost/veli edinmelerini yasaklamıştır.

"De ki: 'Ey mülkün sahibi Allah'ım, dilediğine mülkü verirsin ve dilediğinden mülkü çekipalırsın, dilediğini aziz kılar, dilediğini alçaltırsın; hayır senin elindedir. Gerçekten sen, herşeye güç yetirensin. Geceyi gündüze bağlayıp-katarsın, gündüzü de geceye bağlayıp-katarsın; diriyi ölüden çıkarırsın, ölüyü de diriden çıkarırsın. Sen, dilediğine hesapsız rızık verirsin." [64]

İmam Taberi ayetle ilgili: *'Bunun manası: Ey müminler, onları dinlerinde dost edinmek, müminlere karşı onlara yardımcı olmak, müminlerin sırlarını vermek suretiyle kafirleri yardımcı ve dayanak edinmeyin. Kim böyle yaparsa onunla Allah arasında bir şey kalmamıştır. Yani bu yaptığıyla dinden irtidat etmek ve küfre girmekle o Allah'tan, Allah da ondan beri olmuştur.'* der.

İbni Kesir *rahimehullah*; *' "Kim de bunu yaparsa" yani kim bu nehyi işlerse o Allah'tan beri olmuştur. Bu şu ayetlerdeki tehdit gibidir: "Kim de onu yaparsa (onları dost edinirse dosdoğru yoldan sapmış olur)'* der.

61. 18/Kehf, 16

62. 19/Meryem, 48-49

63. 43/Zuhruf, 26-27

64. 3/Âl-i İmran, 28

"Ey iman edenler, Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler edinmeyin. Siz onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar haktan size geleni inkar etmişler, Rabbiniz olan Allah'a inanmanızdan dolayı elçiyi de, sizi de (yurtlarınızdan) sürüp-çıkarmışlardır. Eğer siz, Benim yolumda cihad etmek ve Benim rızamı aramak amacıyla çıkmışsanız (nasıl) onlara karşı hala sevgi gizliyorsunuz? Ben, sizin gizlediklerinizi ve açığa vurduklarınızı bilirim. Kim sizden bunu yaparsa, artık o, elbette yolun ortasından şaşırıp-sapmış olur." [65]

"Kendilerine kitaptan bir pay verilenlerin sapıklığı satın aldıklarını ve sizin de yolu sapıtmanızı istediklerini görmedin mi?" [66]

Allah *subhanehu ve teâlâ* başka bir ayetinde:

"Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dostlar(veliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez." [67]

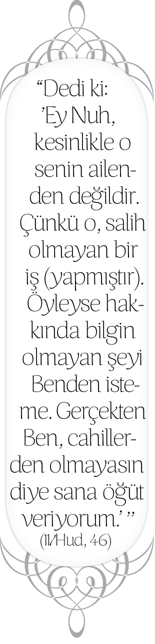
Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* iman sıfatıyla müminlere hitap etmiştir. Ve mutlak bir dil ile: *"Sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır"* diyerek konunun tehlikesini belirtmiştir.

İmam Taberi: *'Kim onları dost edinir ve müminlere karşı onlara yardımcı olursa o onların dininden ve milletindendir. Çünkü bir kişinin bir kişiyi dost edinmesi ancak ondan, dininden ve üzerinde olduğu şeyden razı olmasından dolayıdır. Ondan ve dininden razı olunca ona muhalif olanı düşman edinir ve kızar. Onun hükmü onunla aynı olur.'*

65. 60/Mümtehine, 1

66. 4/Nisa, 44

67. 5/Maide, 51

İmam Kurtubi *rahimehullah*: *'Bu şart ve cevap cümlesidir.*[68] *Yani onları dost edinen onların Allah ve Rasûlü'ne muhalefet ettiği gibi o da muhalefet etmiştir. Onların düşmanlığı gerekli olduğu gibi onları dost edinenin de düşman edinilmesi vacip olmuştur. Onlara ateş vacip olduğu gibi, onları dost edinene de vacip olmuştur. O da onlardan yani onların ashabından olmuştur.'* der.

İbni Hazm *rahimehullah*: *'Ayet zahiri üzeredir. Onları dost edinen onlar gibi kafirdir. Bu üzerinde iki Müslüman'ın ihtilafa düşmeyeceği bir hakikattir.'* [69] der.

Yine Allah *subhanehu ve teâlâ* başka bir ayetinde:

"Ey iman edenler, eğer imana karşı inkarı sevip-tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi veliler edinmeyin. Sizden kim onları veli edinirse, işte bunlar zulmeden kimselerdir." [70]

Bu ayette olay biraz daha hususileştiriliyor. Önceki ayetlerde umumen kafirlerden, ehli kitaptan söz ediliyordu. Bu ayette ise babalar ve kardeşler dahi olsa küfrü imana tercih edenlerin dostluğu yasaklanıyor.

"Ey iman edenler, eğer imana karşı inkarı sevip-tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi veliler edinmeyin. Sizden kim onları veli edinirse, işte bunlar zulmeden kimselerdir." Bu ayette ise babalar ve kardeşler dahi olsa küfrü imana tercih edenlerin dostluğu yasaklanıyor.

Bu nehye aldırmayıp onları dost edinenler bir önceki ayette olduğu gibi tehdit ediliyor. *"İçinizden kim onları dost edinirse onlar zalimlerin ta kendisidirler."*

İbni Abbas *radıyallahu anh*: *'O da onlar gibi müşriktir. Çünkü şirke rıza gösteren müşrik olur.'* [71] der.

3. Kâfirleri dost edinmeyle iman aynı kalpte bulunmaz

Yukarıda verdiğimiz ayetlerin her biri muhkem ayetlerdendir. Her okuyanın ilk anda anlayacağı şekilde açıktır. Gerek lafızların delaleti, gerek ayetlerin siyak ve sibakı muradı anlamaya yeterlidir. Buna rağmen Allah *subhanehu ve teâlâ* konunun ehemmiyeti ve kalplerinde eğrilik olanların müteşabih olana meyilleri sebebiyle bu tehditleri netleştirmiştir. Bu ayetlerde zikredilen *"O da onlardandır"*, *"Onunla Allah arasında bağ kalmamıştır"* vb. ifadeler, vakıada karşılığı olmayan tehditler değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bazı örnekler üzerinden kafirlere dostlukla imanın aynı kalpte bulunmayacağını beyan etmiştir.

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun. Onlar, öyle kimselerdir ki, (Allah) kalplerine imanı yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır; orda süresiz olarak kalacaklardır. Allah, onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz Allah'ın fırkası olanlar, felah bulanların ta kendileridir." [72]

Ayet net bir ifadeyle Allah'a ve ahiret gününe imanla, Allah ve Rasûlüne düşmanlık edenlerin sevgisinin bir kalpte toplanmayacağını ifade etmektedir. Özellikle ayetin başında kullanılan *"La ta'bud"* ifadesi dikkat çekicidir. *'Bulamazsın'*, *'vücutta yoktur'*, *'görmezsin'* şeklinde terceme edilebilecek bu lafız, zikredilenin imkansız olduğunu ifade ediyor. Buna benzer bir üslup Kur'an'da şu ayette de kullanılmıştır.

"Onlardan çoğunun inkara sapanlarla dostluklar kurduklarını görürsün. Kendileri için nefislerinin takdim ettiği şey ne kötüdür. Allah onlara gazablandı ve onlar azapta ebedi kalacaklardır. Eğer Allah'a, Peygambere ve ona in-

68. *Şart: "Kim onları dost edinirse" kısmıdır. Cevabı ve karşılığı "O da onlardandır" kısmıdır.*
69. *El-Muhalle, 11/138.*
70. *9/Tevbe, 23*
71. *Kurtubi tefsiri ilgili ayet.*
72. *58/Mücadele, 22*

dirilene iman etselerdi, onları dostlar edinmezlerdi. Fakat onlardan çoğu fasık olanlardır. " [73]

Bu ayette *"Eğer Allah'a, Peygambere ve ona indirilene iman etselerdi"* buyruluyor.

İbni Teymiyye *rahimehullah* zikrettiğimiz iki ayet için: *'Ayet Allah'a ve Rasûlü'ne düşmanlık edeni seven bir Müslüman'ın, Müslüman olmayacağını haber veriyor. İmanın bizzat kendisi kafire sevgiyi nefyeder. Zıt olan iki şeyin birbirini nefyetmesi gibi iman oldu mu, onun zıttı olan kafirlere dostluk son bulur. Kişi kalbiyle Allah düşmanlarını dost ediniyorsa, bu onun kalbinde vacip olan imanın bulunmadığını gösterir. Bu ayetin misali:*

"Eğer Allah'a, peygambere ve ona indirilene iman etselerdi, onları dostlar edinmezlerdi. Fakat onlardan çoğu fasık olanlardır."[74] ayetidir.

Ayet göstermiştir ki iman; onları dost edinmeyi nefyeder ve zıddıdır. Kalpte imanla onların dostluğu bir arada toplanmaz ve onları dost edinen Allah'a, Rasûlü'ne ve ona indirilene vacip olan imanı yerine getirmemiş olur.' [75]

Vela Bera Akidesinin Hikmetleri

a. Konumuzun başında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratıcı olduğuna değindik. Yaratıcı olması hasebiyle her şeyi en ince ayrıntısıyla bilen O'dur *subhanehu ve teâlâ*. Aynı şekilde yaratması O'nun sanatına delildir. Yarattığı hiç bir şeyde düzensizlik, problem veya uyum sorunu yoktur. Çünkü her şeyi yerli yerine koyan el-Hakim'dir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müminleri, kafirleri dost tutmaktan men etmesi bir çok hikmeti barındırır. Bunların en önemlisi iki zıt olanın bir arada toplanmasının imkansızlığıdır. Gece ile gündüz bir arada olmaz. Ateşle su da böyledir. Bunların toplandığı an kâinatın ifsat olduğu ve son bulacağı andır (kıyamet). İman ile küfür, hak ile batıl iki zıttır. Aralarında olması gereken kin ve adavettir. Bunların uyum içinde, dostça yaşamaya kalkması fesadın kendisidir. Bunu bilen de Allah'tır. Çünkü ikisini yaratan da O'dur. Ve uyumlu olanla zıt olanı en iyi bilen O'dur.

"Gerçek şu ki, iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad

edenler ile (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte birbirlerinin velisi olanlar bunlardır. İman edip hicret etmeyenler, onlar hicret edinceye kadar, sizin onlara hiçbir şeyle velayetiniz yoktur. Ama din konusunda sizden yardım isterlerse, yardım üzerinizde bir yükümlülüktür. Ancak, sizlerle onlar arasında anlaşma bulunan bir topluluğun aleyhinde değil. Allah, yaptıklarınızı görendir. İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur." [76]

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerle dost olduğunu beyan ettikten hemen sonra kafirlerin birbirlerinin dostu olduğunu zikretmiştir. İki zıt olanı karşılaştırmıştır. Ve akabinde: *"Siz bunu yapmazsanız"* yani sadece dostluğunuz müminlere düşmanlığınız kâfirlere olmazsa: *"Yeryüzünde bir fitne ve büyük bozgunculuk (fesat) olur."* demiştir.

İbni Kesir *rahimehullah*: *'Yani sizler müşriklerden uzak durup müminleri dost edinmezseniz fitne vuku bulur. Fitne; durumların karışıklaşması, mümin ve kafirin birbirine karışması ve insanların arasında geniş, uzun ve yaygın fesadın olmasıdır.'* der.

Günümüzde de böyle değil midir? Kimin kiminle olduğu belli değildir. Allah'a iman ettiğini iddia eden insanlar, O'na düşmanlık adına kurulmuş kurumları korumayı vatanî görev olarak kabul ediyor. Allah'a, Rasûlü'ne hakaret eden yayınları ilgi ile takip ediyor, bekliyor ve

---

73. *5/Maide, 80-81*
74. *5/Maide, 81*
75. *Fetava, 7/17, Özetle.*
76. *8/Enfal, 72-73*

katıla katıla gülüyor. Allah ve Rasûlü'nün buğz ettiği, lanet edip yerdiği insanlar gibi giyinmeye, onlar gibi konuşmaya, onlar gibi yaşamaya çalışıyor. İşlerin karışması, alametlerin kaybolması bundan başka bir şey midir?

Bir baba veya anne çocuklarının futbolcu, sanatçı vb. kişiliklere sevgi beslediğini, onlara özendiğini görüyor. Bir şey yapamıyor. Çünkü onlar içinde *'Allah, Rasûlü ve müminlerin'* olduğu bir hayatı kuramamanın bedelini ödüyor.

Birinci madde olarak diyebiliriz ki: Böyle bir dostluğun inşası iki zıt ve uyumsuzu bir araya getirmektir. Bu da fesadın ve fitnenin kendidir.

b. Kafirler, küfürleri gereği İslam'a ve onun değerlerine düşmandırlar. Belli zamanlarda bunu göstermeyebilirler. Ancak gerçek İslam'ın olduğu her yerde, onların kini ve düşmanlığı açığa çıkar.

"Kitap ehlinden olan kafirler ve müşrikler, Rabbinizden üzerinize bir hayrın indirilmesini arzu etmezler. Allah ise, dilediğine rahmetini tahsis eder. Allah büyük fazl sahibidir." [77]

Bir baba veya anne çocuklarının futbolcu, sanatçı vb. kişiliklere sevgi beslediğini, onlara özendiğini görüyor. Bir şey yapamıyor. Çünkü onlar içinde 'Allah, Rasûlü ve müminlerin' olduğu bir hayatı kuramamanın bedelini ödüyor.

Ayet dil bakımından bir incelik barındırıyor. *'Hayrın'* kelimesi nefiy siyakında gelmiştir. Bu üslup umumiyet ifade edebilmesi içindir. Yani küçük-büyük hiçbir hayrın size gelmesini istemezler. Ve bu kelime 'مِنْ' harfi cerriyle verilmiştir. Bu da burada kastedilen genelliğin istisna olmadığını ifade içindir. Bizim için *'hiç bir hayrın'* olmasını istemeyen bir topluluğun dostluğu ancak zarar getirir.

"Ey iman edenler, sizden olmayanları sırdaş edinmeyin. Onlar size kötülük ve zarar vermeye çalışıyor, size zorlu bir sıkıntı verecek şeyden hoşlanırlar. Buğz (ve düşmanlıkları) ağızlarından dışa vurmuştur, sinelerinin gizli tuttukları ise, daha büyüktür. Size ayetlerimizi açıkladık; belki akıl erdirirsiniz. Sizler, işte böylesiniz; onları seversiniz, oysa onlar sizi sevmezler. Siz kitabın tümüne inanırsınız, onlar sizinle karşılaştıklarında 'inandık' derler, kendi başlarına kaldıklarında ise, size olan kin ve öfkelerinden dolayı parmak uçlarını ısırırlar. De ki: 'Kin ve öfkenizle ölün.' Şüphesiz Allah, sinelerin özünde saklı duranı bilendir." [78]

Onların müminler için hayır istememesi, içlerinde müminlere karşı kin gizlemeleri ne anlama geliyor? Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'ın bir çok yerinde buna misal veriyor.

"Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olacak değillerdir. De ki: 'Şüphesiz doğru yol, Allah'ın (gösterdiği) yoludur.' Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (arzu ve tutku) larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı." [79]

"Kitap Ehlinden çoğu, kendilerine gerçek (hak) apaçık belli olduktan sonra, nefislerini (kuşatan) kıskançlıktan dolayı, imanınızdan sonra sizi inkara döndürmek arzusunu duydular. Fakat, Allah'ın emri gelinceye kadar onları bırakın ve (onlara ne sözle, ne de eylemle) ilişmeyin. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir." [80]

"Onlar, kendilerinin inkara sapmaları gibi sizin de inkara sapmanızı istediler. Böylelikle bir olacaktınız. Öyleyse Allah yolunda hicret edinceye kadar onlardan veliler (dostlar) edinmeyin. Şayet yine yüz çevirirlerse, artık onları tutun ve her nerede ele geçirirseniz öldürün. Onlardan ne bir veli (dost) edinin, ne de bir yardımcı." [81]

Onların tüm gayesi müminleri kendileri gibi yapmaktır. İslam fıtrat dinidir. Onların İslam'a karşı söyleyecek sözleri yoktur. Bundan dolayı Allah *subhanehu ve teâlâ* onları şirklerine delil getirmeye davet eder. Onlar müminleri dışlama, işkence, alayla karşılık verirler. Bu kendilerine

77. 2/Bakara, 105

78. 3/Âl-i İmran, 118-119

79. 2/Bakara, 120

80. 2/Bakara, 109

81. 4/Nisa, 89

ve dinlerine olan güvenlerinden değildir. Bu onların ve tüm kainatın hak olduğuna şahitlik ettiği İslam akidesi karşısında söyleyecek sözlerinin olmamasındandır.

Buna karşılık müminlerin de kendileri gibi olmasını isterler. Önce yumuşak bir üslup kullanıp, uzlaşmak isterler. Müminlerin dostluk/düşmanlık akidesinin gereği olarak ortaya koydukları tavır, onları baskı ve zulme iter. Tarih şahittir ki; zulüm insanların uyanmasına ve hakikati görmesine vesiledir. Bunun için uzlaşı, kafirlerin ilk tercihidir. Dostluk ve düşmanlık inancını bilmeyen, bu konuda zayıf toplulukların onlara yanaşması hep hüsranla sonuçlanmıştır. Halde veya mealde ancak sonucun hüsran olması kaçınılmazdır.

Mekkeli müşriklerin uzlaşma teklifleri bu illetten dolayı reddedilmiştir. Onların halde gösterdikleri dostluk, kafirleştirme ve kendi dinlerine çekme çabasıdır. İnsan zayıf olup menfaatlerine düşkün olması hasebiyle, bunu görmeyebilir. Ancak zahir ve batının ilmine sahip olan Allah *subhanehu ve teâlâ*, müminleri uyarmış ve onların asıl amacını dostlarına bildirmiştir.

Bu noktada önemli bir hususu açıklamakta fayda görüyorum. Mekke'de müşriklerin Allah Rasûlü'ne bazı tekliflerle geldiği siyer kitaplarında ve ilgili ayetlerin tefsirinde mevcuttur.[82]

Bu tekliflerin hiç birinde Allah Rasûlü'nden dinini terk etmesi istenmemiştir. Bu çok önemli bir noktadır. Ondan istedikleri vela-bera akidesini terk etmesidir. Çünkü onların canını yakan tevhide davetten ziyade, bunun pratiğe yansıması olan müminlerin cemaatleşip dost olmaları, müşriklere düşmanlık beslemeleridir.

Ona:

- *'Bir yıl sen bizim ilahlarımıza, bir yıl biz senin ilahlarına ibadet edelim'* dediler (Kafirun suresinin iniş nedeni). Burada ondan hoşgörü, ortak ve yaşam talebinde bulunuyorlar. Cevap ise:

"De ki: 'Ey kafirler. Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz. Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana.' " [83] şeklinde oldu.

- *'Sen bizim ilah ve atalarımızın hakkında konuşmayı bırak.'* Utbe bin Rebia: *"Sen büyük bir şeyle kavmine geldin, onların birlikteliğini dağıttın, akıllarını küçümsedin, dinlerini ve ilahlarını ayıpladın, ölmüş babalarına kafir dedin"* diyordu.
- Ebu Talib'i aracı kıldıklarında: *'Biz seni ve ilahını bırakalım, sende bizi ve ilahlarımızı bırak.'* [84] diyorlardı.

Evet, hiçbir teklifte dinini terk etmesi, şirke dönmesi talep edilmemiştir. Onların istediği dostluk-düşmanlık akidesini terk etmesidir. Bu akide müminlerle kafirler arasında settir. Onlar müminleri müşrikleştirmek için ne kadar hile ve desiseye başvursa da, Müslümanların onlara karşı olan kini, bu tuzakları boşa çıkarır. Bilirler ki düşman düşmanın iyiliğini istemez. Sunduğu, bal suretinde zehir olabilir ancak...

Bu seviyeden bakıldığında *'Ilımlı İslam(!)'* projesi daha iyi anlaşılacaktır. Ilımlı İslam projesi, vela-bera akidesine yönelik bir operasyondur. Mekkeli müşriklerin Allah Rasûlü'ne yaptıkları tekliflerin İslamî camiaya yapılmasıdır. Allah'ın rahmet ettikleri müstesna bu proje çoğu yerde tutmuştur... Bu *'b'* maddesinde zikrettiğimiz ayetlerin gereğidir. Bu proje kapsamında sunulan teklifler incelendiğinde Mekkelilerin sunduğu tekliflerden farksız olduğu görülecektir. Utbe bin Rebia Mekkeliler adına konuşuyor: *"Ey kardeşimin oğlu şayet bu davanla istediğin malsa,*

82. *Fussilet suresi 1-13. ayetler İbni Kesir tefsiri; İsra suresi 73-75. ayetler Fizali Kur'an; Kafirun suresi İbni Kesir tefsiri; İbni Hişam Siyeri, 1/293-294.*

83. *109/Kafirun, 1-6*

84. *Tabakat, İbnu Sa'd.*

senin için aramızda mal toplayalım da, en zenginimiz ol. İstediğin şerefse seni aramıza alalım, sensiz karar vermeyelim. İstediğin mülkse seni başımıza melik yapalım. Hastaysan sana en mahir doktoru bulalım. İstediğin kadınsa sana Kureyş'in en güzelini verelim..."

Utbe bunları dinleri, ilahları ve ataları hakkında konuşmayı terk etmesi için sunuyordu.

Tekliflere dikkatlice bakarsak:

- *'Mal verelim'* diyorlar, *'ta ki en zenginimiz sen ol...'* Dikkatinizi çekti mi hiç, bir *'Anadolu sermayesi'* lafıdır almış başını gidiyor. Ilımlı denilen projeye gönül verenlere piyasa açılıyor... İlginç bir şekilde zenginleşiyorlar...
- *'Seni aramıza alalım, sensiz karar vermeyelim...'* Demokratik bir sistem teklif ediyorlar... *'Kararlarımızda sen de bulun...'* Daru'n-Nedve'ye davet ediyorlar...
- *'Seni melik yapalım...'* Diktatörlük teklif ediyorlar...

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* cevabı ise şu ayetlerde kristalleşiyor...

"De ki: 'Ey kafirler. Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz. Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana.' " [85]

"Onlar neredeyse, sana vahyettiğimizden başkasını Bize karşı düzüp uydurman için seni fitneye düşüreceklerdi; o zaman seni dost edineceklerdi. Eğer Biz seni sağlamlaştırmasaydık, andolsun, onlara az bir şey (de olsa) eğilim gösterecektin." [86]

"İnkar edenler seni gördüklerinde, seni yalnızca alay-konusu ediyorlar (ve:) 'Sizin ilahlarınızı diline dolayan bu mu?' (derler.) Oysa Rahman (olan Allah)ın sözünü (kitabını) inkar edenler kendileridir. İnsan aceleden (aceleci olarak) yaratıldı. Size ayetlerimi yakında göstereceğim. Şimdi hemen acele etmeyin." [87]

Vakıamıza bakılırsa tüm dünyada bu girişim devam ediyor... İslamî camianın önü açılıyor... Ancak şu bilinmelidir ki, beraber yaşayan, aynı meclislerde ortak karar alan, ortak menfaatleri savunmak zorunda kalan insanlar düşman olmazlar. Bundan daha ilginç olanı, geriden gelenler önde gidenleri eleştiriyor ve daha iyisini yapmak adına bu yola adım atıyor. Oysa eleştirdikleri insanlar, Allah'ın ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* uyarılarına dikkat etmedikleri için bu duruma düştüler. Kalpleri aynı çatı altında toplandıkları insanlarla benzeşir. Ve bu yola girenlerin başına gelmesi kaçınılmaz Sünnetullah'tır. Aksi halde Allah Rasûlü bu teklifleri neden reddetti ki? Ashabı işkenceler altında inliyorken, açlık, korku yaşantılarının bir parçasıyken, bu teklifi kabul etmesi sıkıntılarını giderirdi... Evet dünyalık sıkıntılar hafifleyip, önlerinde imkanlar açılabilirdi... Ya Allah'ın yasakları? Uyarı ve beyanları? Hangi dünyevî maslahat İsra suresinde[88] zikredilen tehditler karşısında göze alınabilir ki?

Ümmet olmanın yolu bağımsız bir kimlik oluşturmaktan geçer. Bu da ancak vela ve bera akidesi ile mümkündür.

c. Ümmet olmanın yolu bağımsız bir kimlik oluşturmaktan geçer. Bu da ancak vela ve bera akidesi ile mümkündür.

İslam Aziz ve emrinde Ğalib olan Allah'ın dinidir. O'na iman eden, O'na iman bağıyla veli/dost olan müminler de izzetlidirler. İman ettikleri Rabb, tabî oldukları rehber, din olarak kabul ettikleri İslam'a yakışır bir ümmet olmalarını ister.

İzzetli ve Ğalib bir ümmetin en bariz sıfatı, etkilenen değil etkileyen olmasıdır. İslam ümmeti yaşadığı vakıanın eseri olamaz, bilakis yaşadıkları zaman onların eseridir.. Bu da bağımsız, özgün, dinamikleri kendinden olan bir inanç ve hareket ister. Bundan dolayı Müslümanların ümmet oluşuna vurgu yapılan ayetler

85. 109/Kafirun, 1-6
86. 17/İsra, 73-74
87. 21/Enbiya, 36-37
88. İsra, 73-75'te

onların davetçi oluşunu da zikretmiştir. Onlar bir yerlere bağlı ve edilgen olamazlar. Çünkü davetçidirler, insanları kendi doğrularına çağırırlar.

"Siz, insanlar için çıkarılmış hayırlı bir ümmetsiniz; maruf (iyi ve İslam'a uygun) olanı emreder, münker olandan sakındırır ve Allah'a iman edersiniz. Kitap ehli de inanmış olsaydı, elbette kendileri için hayırlı olurdu. İçlerinden iman edenler vardır, fakat çoğunluğu fıska sapanlardır." [89]

Bunun gibi onların ümmet oluşu, davetçi olduğuna vurgu yapılan ayetlerde bir kimlik vurgusuda vardır.

"De ki: 'Bu, benim yolumdur. Bir basiret üzere Allah'a davet ederim; ben ve bana uyanlar da. Ve Allah'ı tenzih ederim, ben müşriklerden değilim.' "[90] Ayetin sonunda yer alan *"Ben müşriklerden değilim"* cümlesi çok önemlidir. Allah'a davetin gayesi budur. Davetle Allah'ı tenzih etmek, Müslümanları tüm milletlerden ayıran bir kimlik oluşturmak... Ve bu kimliğin *'Bera'* yani müşriklerden teberri etmek olduğunu görüyoruz...

Yine başka bir ayette:

"Allah'a çağıran, salih amelde bulunan ve: 'Gerçekten ben Müslümanlardanım' diyenden daha güzel sözlü kimdir?" [91]

Allah'a davet eden ve *"Ben Müslümanlardanım"* diyen... Bu da davetle beraber yani ümmet olmayla oluşturulan *'Vela'*dır... *"Müslümanım"* değil de *"Müslümanlardanım"*... *"Müşrik değilim"* değil de *"Müşriklerden değilim"*...

Günümüzde vela-bera inancının kaybolduğu en bariz alanlardan biri *'Kafirlere benzemedir'*. Giyimde, konuşmada, ibadette, süste ve yaşam biçiminde... Onlara benzemenin icmalî ve tafsilî olarak yasaklanması bundandır. Çünkü benzeyen benzemeye çalıştığı şeyin altındadır. Onu izzetli ve galip, kendini zelil ve yanılmış kabul etmiştir. Bu da İslam ve ümmet olmayla bağdaşmaz. Benzemeye çalışanın bir kimliği yoktur. O lisan-ı haliyle: *'Ben ne Müslümanlardanım, ne de*

89. 3/Âl-i İmran, 110
90. 12/Yusuf, 108
91. 41/Fussilet, 33

müşriklerdenim' diyebilmiştir.

İbni Haldun *rahimehullah* şöyle der: *'Mağlup olan her zaman ğalib olanı şiarlarında, giysisinde, hallerinde taklit etmek ister. Bunun nedeni: Nefis insana galebe çalanın üstünlüğüne ve olgunluğuna inanır. Bunun kanıtı için babalar ve evlatlarına bak... Çocuklar daima babalarına benzemeye çalışır. Bu onların babalarının olgunluğuna (kemaline) inanmalarından dolayıdır.'* [92]

Müslümanlar ister zayıf, ister güçlü olsun, her hâlükârda galiptirler. Çünkü üstünlüğün ölçüsü imandır. Uhud yenilgisinin akabinde Allah'ın müminlere:

"Üzülmeyin gevşemeyin inanıyorsanız üstün olanlar sizlersiniz." [93]

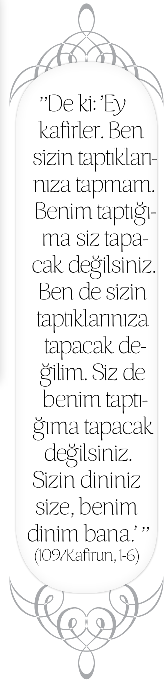
demesi bu hakikatin iradesidir. Bugün İslam'a intisap edenlerin onlara benzemeye çalışması, onlar gibi eğlenmesi; bu inanışın kaybolması, onları ve yaşamlarını üstün görmelerindendir.

d. Allah'ın yardımı ve imamet vela-bera akidesinin tahakkukuna bağlıdır.

İnsanoğlunun selamet ve huzur içinde yaşayabilmesi için imamet şarttır. Sahih bir yönetime sahip olmayan toplumlar fitne, fesat ve herc-ü merc içinde yaşamaya mahkumdurlar.

Bundan dolayı Allah *subhanehu ve teâlâ* yönetim/imametin, ehil olan insanlara verilmesini istemiştir. Kendisi *subhanehu ve teâlâ* imameti en kamil insanlar olan Peygamberlere vermiştir. Bunların arasından en ilgi çekici olan İbrahim'in *aleyhisselam* imametidir. *"Atanız İbrahim"* diyerek

92. Mukaddime, 1/147, Özetle.
93. 3/Âl-i İmran, 139

müminlere tanıtılan İbrahim *aleyhisselam* makamı diğer Rasûllerinkinden *aleyhimusselam* farklıdır. Kur'an'ı okuyan bir Müslüman bunu ilk etapta fark edebilir.

Allah Rasûlü'ne dahi İbrahim'e *aleyhisselam* uyması emredilmiştir.

"Sonra sana vahyettik: Hanif (muvahhid) olan İbrahim'in dinine uy. O, müşriklerden değildi." [94]

"Allah uğrunda, hakkını vererek cihad edin. O, sizi seçti; din hususunda üzerinize hiçbir zorluk yüklemedi; babanız İbrahim'in dininde (de böyleydi)." [95]

İbrahim *aleyhisselam* tek başına ümmet kabul edilmiştir.

"Gerçek şu ki, İbrahim (tek başına) bir ümmetti; Allah'a gönülden yönelip itaat eden bir muvahhiddi ve o müşriklerden değildi. O'nun nimetlerine şükrediciydi. (Allah) onu seçti ve doğru yola iletti. Ve biz ona dünyada bir güzellik verdik; şüphesiz o, ahirette de salih olanlardandır." [96]

Allah *subhanehu ve teâlâ* O'na imamet vermiştir...

"Hani Rabbi, İbrahim'i birtakım kelimelerle denemişti. O da (istenenleri) tam olarak yerine getirmişti. (O zaman Allah İbrahim'e): 'Seni şüphesiz insanlara imam kılacağım' dedi. (İbrahim:) 'Ya soyumdan olanlar?' deyince (Allah:) 'Zalimler Benim ahdime erişemez' dedi." [97]

Ümmete *'usve-i hasene'*[98] lafzıyla misal gösterilmiştir. Bu sadece Allah Rasûlü ve İbrahim *aleyhisselam* için kullanılmıştır.

"İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-tekfir ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir.' Ancak İbrahim'in babasına: 'Sana bağışlanma dileyeceğim, ama Allah'tan gelecek herhangi bir şeye karşı senin için gücüm yetmez.' demesi hariç. 'Ey Rabbimiz, biz sana tevekkül ettik ve içten sana yöneldik. Dönüş sanadır.' " [99]

"Andolsun, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Rasûlü'nde güzel bir örnek vardır." [100]

Bu faziletlerin nedeni İbrahim'in aleyhisselam vela-bera konusundaki muhteşem tutumudur. Onun sallallahu aleyhi ve sellem kalbinde Allah sevgisi dışında bir sevgiye yer yoktu. Onu Allah'ın emirlerine teslimiyette imam kılan da buydu.

O Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* halilidir. Sevgide en üst mertebe olan 'hullet' ona *aleyhisselam* ve Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* bahşedilmiştir.

"Allah İbrahim'i dost/halil edinmiştir." [101]

"Ne sizin kuruntularınızla, ne de kitap ehlinin kuruntularıyla değil. Kim kötülük yaparsa, onunla ceza görür; o, Allah'tan başka bir veli (dost) ve bir yardımcı bulamaz." [102]

Allah Rasûlü: *"İçinizden birini dost/halil edinecek olsaydım Ebubekir edinirdim. Ancak Allah İbrahim'i dost/halil edindiği gibi beni de edindi..."* [103]

Ona tabi olmak *'en güzel din'*, ondan yüz çevirmek *'sefahat/kendini bilmezlik'* olarak isimlendirilmiştir.

"İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve hanif (tevhidi) olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel dinli kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir." [104]

"Kendi nefsini aşağılık kılandan başka, İbrahim'in dininden kim yüz çevirir? Andolsun,

94. 16/Nahl, 123
95. 22/Hac, 78
96. 16/Nahl, 120-122
97. 2/Bakara, 124
98. Güzel örnek
99. 60/Mümtehine, 4
100. 33/Ahzab, 21
101. 4/Nisa, 125
102. 4/Nisa, 123
103. Buhari
104. 4/Nisa, 125

Biz onu dünyada seçtik, gerçekten ahirette de o salihlerdendir." **105**

Sair Peygamberleri umumen hatırlıyorken, onu *aleyhisselam* her gün ismiyle hatırlıyoruz. Bu nokta çok önemlidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* atamız İbrahim'i bizlere ismiyle hatırlatmak istiyor.

Her sabah uyandığımızda şu lafızlarla güne başlamamız irşad edilmiştir. İmam Ahmed Ubey İbni Ka'b *radıyallahu anh* ve Abdurrahman bin Ebza'dan:

"Allah Rasûlü sabahladığımız ve akşamladığımız zaman bize şunu söylememizi öğretirdi: 'İslam fıtratı, ihlas kelimesi, Nebimiz Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem dini, ***Müslüman ve hanif olan babamız İbrahim'in milleti üzere sabaha eriştik/akşama eriştik...'*** *"*

"Ashap Allah Rasûlü'ne gelerek: 'Ey Allah'ın Rasûlü Allah sana salat ve selam getirmemizi emrediyor. Sana nasıl selam edeceğimizi biliyoruz... Nasıl salat getirelim?' Allah Rasûlü: 'Allah'ım İbrahim aline salat ettiğin gibi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ve aline salat et... Muhakkak sen el-Hamid ve el-Mecid'sin. Allah'ım İbrahim aleyhisselam ve aline bereket kıldığın gibi, Muhammed aleyhisselam ve aline bereket kıl. Muhakkak sen el-Hamid ve el-Mecid'sin.' " **106**

Bu faziletlerin nedeni İbrahim'in *aleyhisselam* vela-bera konusundaki muhteşem tutumudur. Onun kalbinde Allah sevgisi dışında bir sevgiye yer yoktu. Onu Allah'ın emirlerine teslimiyette imam kılan da buydu. İsmail'in sevgisi *aleyhisselam* kalbinde yer edince kesmekle emrolundu. Onu ve eşini çölde yalnız bırakmakla imtihan edildi. Hiçbir durum tercihlerine etki etmedi. *'Hareketin kaynağı irade, iradenin kaynağı da sevgidir'* kaidesi gereği sevgisi onu Allah'ın rızasından yana tercih koymaya sevk etti. Allah'ın dostları onun dostu, Allah'a şirk koşmak suretiyle düşmanlık edip, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* eksiklik izafe edenler, onun en büyük düşmanıydı. Yeryüzünde işlenen en büyük cürüm şirkti. Müşrik Allah'ın azametini, celalini, kemalini hiçe sayarak O'nu *subhanehu ve teâlâ* hakkıyla takdir edemez... Bundan dolayı yer ve gök müşriğin hakaretine tahammül edemez... Çatlamak, dürülmek ve yıkılmak ister.

" 'Rahman çocuk edinmiştir' dediler. Andolsun, siz oldukça çirkin bir cesarette bulunup-geldiniz. Neredeyse bundan dolayı, gökler paramparça olacak, yer çatlayacak ve dağlar yıkılıp göçüverecekti. Rahman adına çocuk öne sürdüklerinden (ötürü bunlar olacaktı.) Rahman (olan Allah)a çocuk edinmek yaraşmaz." **107**

İradesi olmayan cemadat dahi müşriğin iddiaları karşısında bu hale geliyorsa, muvahhidlerin imamı ve sevgisi iradeden kaynaklı İbrahim'in *aleyhisselam* tepkisi nasıl olabilirdi ki? Ateşe atılmak, sürülmek, taşlanmak pahasına onlara olan kin ve adavetini izhar etmekten geri durmamıştı... Tüm bu halleri ona imamet getirmişti... Hullet ve güzel örnek olma makamına eriştirmişti... Tüm Peygamberlerin daveti umumi hatırlanacakken, onun *aleyhisselam* daveti ve imameti her gün, her yıl insanlara hatırlatılacaktı... Her namazda ismiyle anılması ona şeref olarak yeterdir.

"Hani İbrahim, babası Azer'e (şöyle) demişti: 'Sen putları ilahlar mı ediniyorsun? Doğrusu, ben seni ve kavmini apaçık bir sapıklık içinde görüyorum.' " **108**

"Hani babasına ve kavmine demişti ki: 'Sizin, karşılarında bel büküp eğilmekte olduğunuz bu temsili heykeller nedir?', 'Biz atalarımızı bunlara tapıyor bulduk' dediler. Dedi ki: 'Andolsun, siz ve atalarınız apaçık bir sapıklık içindesiniz.' " **109**

" 'Hayır' dediler. 'Biz atalarımızı böyle yaparlarken bulduk.' (İbrahim) Dedi ki: 'Şimdi, neye

105. 2/Bakara, 130

106. Muttefekun Aleyhi

107. 19/Meryem, 88-92

108. 6/En'am, 74

109. 21/Enbiya, 52-54

tapmakta olduğunuzu gördünüz mü?', 'Hem siz, hem de eski atalarınız?', 'İşte bunlar, gerçekten benim düşmanımdır; yalnızca alemlerin Rabbi hariç.' " [110]

Onun *aleyhisselam* imam olması, davetinin ismiyle baki kalıp, örnek gösterilmesinin nedeni bu tutumudur. Yani **vela** ve **bera** akidesi...

"Hani İbrahim babasına ve kendi kavmine demişti ki: 'Şüphesiz ben, sizin taptıklarınızdan uzağım. (Ancak) Beni yaratan başka. İşte O beni hidayete yöneltip-iletecektir. Ve bunu (bu tevhid inancını) belki (insanlar Allah'a) dönerler diye ardında (kendi soyunda) kalıcı bir kelime olarak kıldı-bıraktı.' " [111]

Allah *subhanehu ve teâlâ* önce İbrahim'in kavmine olan beraat nefretini ifade ediyor, akabinde onun bu tutumunu *"Kelime-i bakiye"* kıldığını söylüyor... Onun akabinde gelenlerin tekrar dönmesi ve ondan faydalanması için onun bu tutumu bakîleştirilmiştir.

İbni Kesir *rahimehullah*: Allah'ın onun ardında baki kıldığı kelime için:

'Tek olan Allah'a ibadet ve dışındaki putları terk etmektir. O da 'لا اله الا الله' kelimesidir. Bu kelime onun zürriyetinde daimi kılınmıştır ve Allah'ın onun zürriyetinden hidayet ettikleri bu kelimeye uyar.

Onun akabinde 'Kelime-i bakiye'nin 'لا اله الا الله' olduğu İkrime, Mücahid, Dehhak Suddi'den naklolunmuştur.' [112]

Konumuzun girişinde vela-bera akidesinin tevhidin gereği olduğunu ve bunun 'لا' ile, yani ilk adımla başladığını beyan etmiştik... Selefimizin İbrahim'in *aleyhisselam* dostluk ve düşmanlık akidesini geriye 'لا اله الا الله' olarak bıraktığına vurgu yapması, bu anlayışın sıhhatine delildir.

Bunun gibi onun *aleyhisselam* müminlere *'usve-i hasene'* şeklinde örnek gösterilmesi de vela-bera akidesindeki imametindendir.

"İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-tekfir ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir.' Ancak İbrahim'in babasına: 'Sana bağışlanma dileyeceğim, ama Allah'tan gelecek herhangi bir şeye karşı senin için gücüm yetmez.' demesi hariç. 'Ey Rabbimiz, biz sana tevekkül ettik ve içten sana yöneldik. dönüş sanadır.' " [113]

Ayet girişinde *"İbrahim de ve onunla beraber olanlarda sizin için **'usve-i hasene'** vardır"* diyor... Bu tabir sadece Allah Rasûlü ve İbrahim *aleyhisselam* için kullanılmıştır... Ve devam ediyor... *"Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki..."* diyerek usve-i hasene oluşlarının nedenini açıklıyor. Allah *subhanehu ve teâlâ*:

- *'Sizden beriyiz.'*
- *'Allah'ın dışında taptıklarınızdan beriyiz.'*
- *'Sizleri inkar/tekfir ettik, kafir olduğunuza itikat ettik.'*
- *'Sizinle aramızda ebedi bir kin...'*
- *'Sizinle aramızda ebedi bir düşmanlık vardır.'*

Evet, kavimlerine söyledikleri ve kendisiyle asırlara ve nesillere örnek oldukları şey vela-bera akidesiydi... Bu sözler vela-bera inancının zirvesidir. Önce onlardan beri olduklarını açıklamışlardır. Yani, onların inancına muhalif olmaları fikri bir problem değildir. Tarafların tartıştığı ve neticesinde sevgi ve hoşgörüyle ayrıldıkları tesadum-i efkar platformu hiç değildir. Bu ayrılık tevhidî bir ayrılıktır ve inançları

110. 26/Şuara, 74-77
111. 43/Zuhruf, 26-28
112. İbni Kesir ilgili ayet tefsiri.
113. 60/Mümtehine, 4

ayırdığı gibi, bedenleri de ayırır. Konu insanın kendisi için yaratıldığı, Peygamberlerin yollandığı, kılıçların çekildiği, malların ve canların feda edildiği, eziyet ve cefanın yüzlerin buruşturulmadan yudumlandığı, **bir olan Allah'a ibadet** meselesidir... Bu konuda ayrılık sadece zihinlerin değil, tüm hayatın ayrılığını gerektirir. Ondan dolayı önce bununla başladılar. ***"Biz sizden beriyiz..."*** Hakimiyet yetkisini Allah'tan gayrısına veren, aşiret ağalarına, şeyhlere, parlamentolara ibadet edenlerle bizim aramızda bağ yoktur. Allah'tan başkasına dua edip yol veren, korku ve rağbetle kabirlere huşu içinde boyun eğen, enine putları Allah'ın yanında şefaatçi edinenlerle bizim aramızda bağ yoktur. Yıldızlara bakıp yarın ne olacağını söyleyen, burçlarla, manen falcılık ve kehanetle uğraşan, ebced, cifir adı altında *'Gaybı Allah'tan başkası bilmez'* akidesini zir-u zeber edenlerle bizim aramızda bağ yoktur. Allah dışında varlıklar etrafında dostluk kuran, sevgileri ve kinleri uyduruk ve Allah'ın hakkında hiç bir delil indirmediği kutsallar(!) etrafında olanlarla ve inançlarıyla bizim aramızda bağ yoktur.

Bu sadece bedensel ve inançsal bir kabus değildir. Zihnimizde yer eden ve dillerimizin söylediğiyle kalbimizde olan aynıdır. Size karşı **kin** ve **düşmanlık** besliyoruz. *'Sizi sevmiyoruz'* cümlesi bu duyguları anlatmaya yetmez. Bu sadece saygısızlık hali değildir, beraberinde kin ve nefret vardır. Kin içerde kaynayan nefreti, adavet/düşmanlık dışa yansıyanı ifade eder.

Size karşı kin ve düşmanlık besliyoruz. 'Sizi sevmiyoruz' cümlesi bu duyguları anlatmaya yetmez. Bu sadece saygısızlık hali değildir, beraberinde kin ve nefret vardır. Kin içerde kaynayan nefreti, adavet/düşmanlık dışa yansıyanı ifade eder.

Sakın bunu kendi dostluk ve düşmanlığınızla karıştırmayın. Çünkü sizlerin sevgisi suflî olduğu gibi, nefreti de suflîdir. Taş, bez ve toprak için sever, onun içinde düşman olursunuz... Bizim düşmanlığımız böyle değildir. Bizler Allah'a olan sevgimizden sizleri düşman edindik... O'nun hakkını çiğneyen, şirk koşmak suretiyle O'na hakaret edip, eksiklik izafe edenlerden nefret ediyoruz. Sevgimiz Rabbanî olduğu gibi kinimizde Rabbanîdir. Bundan dolayı bir anda sevgi ve kardeşliğe dönebilir. *"Bir olan Allah'a inanıncaya dek"* kaydı bunu ifade eder. Tek meselemiz budur. Bu ortadan kalkarsa aynı sertlik yerini kardeşliğe terk edecektir. Sizler bizleri yurtlarımızdan çıkarıp, ateşlere atsanız dahi yılmadan sizleri, Allah'a davet edişimiz bundandır. *'Cehennemde ebedi kalsınlar da bizlere çektirdiklerini anlasınlar'* tavrıyla hareket etmeyip, gelin bu esenlikte ortak olalım çağrımız, nefretimizin Allah için olmasındandır.

Bugün yeryüzünde imamet, gelecek nesiller için hayırlı şahit ve güzel örnek olmak isteyenler için de bundan başka yol yoktur. Allah'ın örnek gösterdiği ve razı olduğu yol dışında yol aramak Müslümanların menhecinden değildir. Sevgisi ve nefreti Allah için olmayan, İbrahimî metodu terk eden garib hoşgörü taifesi, ümmetin enerjisini boşa tüketen menhec eşkıyalarıdır. Onlardan gördüğümüz garabeti böyle yorumlamalıyız. Her türlü müşrik, kafir isyankara sınırsız hoşgörü, edep(!) ve rıfkla yaklaşanların, söz konusu muvahhidler olduğunda yüzlerinde beliren öfke garib vela-bera akidelerindendir. Allah'ın kanunlarını yürürlükten kaldıran, kafirlerin yanında İslam ehlini katleden, içkiye, faize ruhsat veren, çocuklarımızı Allah'ın dışında ilahlara taptıranlara öyle mazeretler buluyorlar ki; muvahhidin kanı donuyor. Bilgisayara yüklense sıralamada sorun yaşayacağı mazeretler, peşi sıra zikrediliyor. Ancak aynı hoşgörünün milyonda birini muvahhidler için görmek ne mümkün!! Her türlü küfrü işleyenlerin iyi niyetleri ve İslam'a hizmet edişleri onlar için kalkan oluyorken, tevhid davetçilerinin kendileri yanlış olduğu gibi niyetleri de problemli oluyor. Her türlü şer odağının kullandığı zavallılar oluveriyorlar... Şekvamız Allah'adır. Allah için sevmesini bilmeyenlerden, Allah için buğz etmesini beklemek de bizim garipliğimiz olsa gerek!

Babamız İbrahim'in *aleyhisselam* vela ve bera akidesindeki bu tutumu, ona dinde imamet ve örneklik kazandırdığı gibi, dünyevi nimetler de kazandırmıştır.

"Hani İbrahim babasına ve kendi kavmine demişti ki: 'Şüphesiz ben, sizin taptıklarınızdan uzağım. (Ancak) Beni yaratan başka. İşte O beni hidayete yöneltip-iletecektir. Ve bunu (bu tevhid inancını) belki (insanlar Allah'a) dönerler diye ardında (kendi soyunda) kalıcı bir kelime olarak kıldı-bıraktı.' " (43/Zuhruf, 26-28)

" 'Sizden ve Allah'tan başka taptıklarınızdan kopup-ayrılıyorum ve Rabbime dua ediyorum. Umulur ki, Rabbime dua etmekle mutsuz olmayacağım.' Böylelikle, onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrılınca ona İshak'ı ve (oğlu) Yakup'u armağan ettik ve her birini Peygamber kıldık. Onlara rahmetimizden armağan(lar) bağışladık ve onlar için yüce bir doğruluk dili verdik." [114]

Burada bahsedilen dünyevî nimetler ve dini nimetlerin *"Böylelikle, onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrılınca"* cümlesine bağlanması, üzerinde düşünülmesi gereken bir noktadır.

Aynı ifadeyi Ashab-ı Kehf için de görüyoruz... Onlar Allah'a içinde bulundukları durumdan kurtulmak için:

"O gençler, mağaraya sığındıkları zaman, demişlerdi ki: 'Rabbimiz, katından bize bir rahmet ver ve işimizden bize doğruyu kolaylaştır (bizi başarılı kıl)." [115]

böyle dua etmişlerdi. Allah *subhanehu ve teâlâ* onların bu duasını kabul etmişti.

(İçlerinden biri demişti ki:) 'Madem ki siz onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrıldınız, o halde, (dağlara çekilip) mağaraya sığının da Rabbiniz size rahmetinden (bolca bir miktarını) yaysın ve işinizden size bir yarar kolaylaştırsın.' " [116]

Ve bu örneklerin sonuncusu Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabının hicreti… Onlar itikaden ayrıldıkları kavimlerinden, bedenleriyle de ayrılmışlardı. Kendileri gibi mümin kardeşlerine hicret edip *"Müminler birbirinin velisidir"*[117] ayetini tefsir etmişlerdi. Bu vela ve bera onları ezilmişlikten, devlet olmaya taşımıştı. Allah çevrelerinde bulunanların basiretlerini köreltmiş, onların devletleşmelerine imkan tanımıştı. Müjdelendikleri *"Yeryüzünde temkin"*[118] hicretin akabinde gerçekleşmişti. Birkaç ay öncesinde can güvenliği olmayan insanlar, İslam devletinin vatandaşlarıydı. Allah

hicretle, hem muhaciri hem de Ensar'ı mükafatlandırmıştı.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak hakikat şudur ki; ister dini nimetlerin kemali olan imamet ve tarihe şahitlik/güzel örnek, ister dünyevî nimetlerin kemali olan esenlik ve huzur *'Sahih vela-bera'* akidesine bağlıdır.

İçerisinde vela-bera olmayan dinde, hayır yoktur. Kendine bir söz söylendiğinde, anne-babasına veya ehline hakaret edildiğinde dünyayı ayağa kaldıranların, şirk karşısında sükutu, müşriklere gösterdikleri cehalet, tevil ve iyi niyet toleransı manidardır. Müşrik; Allah'a hakaret ediyordur, O'nu *subhanehu ve teâlâ* takdir edemiyor, her haliyle O'na naks/eksiklik izafe ediyordur. Allah onların davranış, söz ve inançlarından münezzehtir. Bunda geniş olanların, zikredilmesinden haya edilecek meselelerden dolayı insanlarla kavgaya tutuşması, dostluklar ve düşmanlıklar belirlemesi de düşünülmesi gereken konulardandır.

Cehennem kapısında bezirganlık yapıp, bizim dilimizle konuşan, bizim rengimizden olan insanların kavramları katletmesi bizleri yanıltmamalıdır. Kafir ve müşriklere gösterilmesi gereken adaveti *'İslam ahlakı', 'edep', 'hilm'* gibi İslamî kavramlarla örtmeye çalışanlara şahitlik ediyoruz. Oysa davet ettikleri şey ahlaksızlığın, edepsizliğin ta kendisidir. Rabbine hakaret edilen konuda hoşgörü olsa olsa korkaklık ve zilletin İslamî kılıfla sunulmasıdır. Kendine, ehline ve anne-babasına hakaret edildiğinde, bu tavsiyeler yapılacak olsa, nefsini izzet bürüyecek olanların, bu konudaki telkinlere *'hikmet'* adı altında yaklaşmaları da ilginçtir.

İbrahim'in *aleyhisselam* tavrını ilgili ayetlerde okuduk. Onu büyük nimetlere eriştiren şeyin

114. 19/Meryem, 48-50
115. 18/Kehf, 10
116. 18/Kehf, 16
117. 9/Tevbe, 71
118. 24/Nur, 55

müşriklere olan kin ve düşmanlığı olduğunu da gördük. Bununla beraber Allah *subhanehu ve teâlâ* İbrahim *aleyhisselam* için şöyle buyuruyor:

"İbrahim'in babası için bağışlanma dilemesi, yalnızca ona verdiği bir söz dolayısıyla idi. Kendisine, onun gerçekten Allah'a düşman olduğu açıklanınca ondan uzaklaştı. Doğrusu İbrahim, çok duygulu, yumuşak huyludu." [119]

"Doğrusu İbrahim, yumuşak huylu(halim), duygulu ve gönülden (Allah'a) yönelen(evvah) biriydi." [120]

"Andolsun, bundan önce İbrahim'e rüşdünü vermiştik ve Biz onu (doğruyu seçme yeteneğinde olduğunu) bilenlerdik." [121]

"Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır." [122]

Yumuşak huylu, Rabbine yönelen, olgun, hikmet sahibi İbrahim... Cehennem bekçilerinin korkaklık, zillet ve dünyaya olan düşkünlüklerine İslamî kılıflar bulmaları bizleri aldatmamalı.

Burada zikredilen sıfatlar İbrahim'e *aleyhisselam* aitse (ki muhakkak öyledir) acaba bunların iddia ettikleri hilm, hikmet ve olgunluk ne oluyor? İbrahim'de *aleyhisselam* olup onların vela ve berayla bağdaştıramadığı sıfatları İbrahim'e *aleyhisselam* kim verdi?

"Hiç şüphesiz, bunda, kalbi olan ya da bir şahid olarak kulak veren kimse için elbette bir öğüt (zikir) vardır." [123]

Meselenin özü ise kalplerde olan hastalıktır. İzzeti Allah'ın yanında değil kafirlerin ve onların yanında arıyor olmalarıdır. Münafıklık yaşanmış ve bitmiş bir hadise değildir. Kur'an'da detaylı şekilde anlatılmaları, her dönemin problemi olduklarının kanıtıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* onlara *"Asıl düşman"* demiştir. Kafirlerle dostluğun yasaklandığı her yerde kalplerinde bulunan hastalıktan dolayı buna riayet edememiş, bu yasağı çiğnemişlerdir.

Meselenin özü ise kalplerde olan hastalıktır. İzzeti Allah'ın yanında değil kafirlerin ve onların yanında arıyor olmalarıdır. Münafıklık yaşanmış ve bitmiş bir hadise değildir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* kafirleri dost edindikleri takdirde:

"İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur." [124]

olacağını söylemiştir. Onlar buna rağmen, onları dost edinmiş ve şu ayete konu olmuşlardır:

"Kendilerine: 'Yeryüzünde fesat çıkarmayın' denildiğinde: 'Biz sadece ıslah edicileriz' derler. Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır, ama şuurunda değildirler." [125] [126]

Bugünün münafıkları hoşgörü, hilm, İslam ahlakı derken, o günün münafıkları İslam'ın, Müslümanların maslahatı diyordu...

Bir başka zaman Allah onları şöyle irşad ediyordu.

"Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez. İşte kalplerinde hastalık olanları: 'Zamanın, felaketleriyle aleyhimize dönüp bize çarpmasından korkuyoruz' diyerek aralarında çabalar yürüttüklerini görürsün. Umulur ki Allah, bir fetih veya katından bir emir getirecek de, onlar, nefislerinde gizli tuttuklarından dolayı pişman olacaklardır. İman edenler: 'Olanca yeminleriyle elbette sizlerle birlik olduklarına ilişkin

119. 9/Tevbe, 114
120. 11/Hud, 75
121. 21/Enbiya, 51
122. 3/Âl-i İmran, 54
123. 50/Kaf, 37
124. 8/Enfal, 73
125. 2/Bakara, 11-12
126. İbni Abbas ayeti böyle tefsir etmiştir.

Allah'a yemin edenler bunlar mıdır? Onların bütün yapıp-ettikleri boşa çıkmıştır, böylece hüsrana uğrayanlar olmuşlardır.' derler." [127]

Devran döner diye korkuyorlardı. Olur da bir gün zafer kazanırlarsa bizlere iyi davranırlar, dünyevî menfaatlerimiz korunmuş olur psikolojisiyle hareket ediyorlardı. Unuttukları bir şey vardı... İçlerinde olanı bilen ve ifşa etmeye Kadir olan Allah *subhanehu ve teâlâ*... Bir başka yerde:

"Münafıklara müjde ver: Onlar için gerçekten acıklı bir azap vardır. Onlar, mü'minleri bırakıp kafirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur,' Allah'ındır." [128]

Yine bu ayetlerin bağlamında Allah *subhanehu ve teâlâ*:

"Ey iman edenler, mü'minleri bırakıp kafirleri veliler (dostlar) edinmeyin. Kendi aleyhinizde Allah'a apaçık olan kesin bir delil vermek ister misiniz? Gerçekten münafıklar, ateşin en alçak tabakasındadırlar. Onlara bir yardımcı bulamazsın." [129]

Evet herkes bilmelidir ki hareket nimettir. Ve Allah bu nimetin hakkını vermeyen, vela ve berasını Allah'a, Rasûlü'ne, müminlere adamayanlardan bu nimeti alır. Onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, onlar da şu ayetteki gibidir:

"Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) kendisinin onları sevdiği, onların da kendisine sevdiği mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu,' Allah yolunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir. Sizin dostunuz (veliniz), ancak Allah, O'nun elçisi, rüku' ediciler olarak namaz kılan ve zekatı veren mü'minlerdir. Kim Allah'ı, Rasûlü'nü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır. " [130]

Müşriklerle İlişkilerimiz

Şirk, yaşadığımız toplumun bir parçasıdır. Cehalet, tevil ve körü körüne din adamlarına ittiba yaşanılan sistemin doğal neticesidir. Kur'an'a konu olmuş şirklerin her türlüsünü bugün görmek mümkündür.

Bir kısmı şahıslara ibadet ediyor. Darda kaldığında *'Allah'* demeden *'medet ey falan şeyh'* diye nida ediyor. Sorulduğunda özür olarak sunduğu, kabahatinden büyük bir şey. *'Nasıl bir işe girince aracı lazım, bizler de günahkarız, Allah'ın yanında hatırı sayılır insanların aracı olması lazım.'* Rabbimizi müşriklerin kötü zanlarından tenzih ederiz. Rabbini, mabudunu şirket müdürüne kıyas edip ve bu kıyas neticesinde Rabbiyle ilişki yemini eder de, şeyhi adına yemin etmez... Şeyhin çarpacağından korkar... Şeyhi görür, duyar, işitir, onun ahvalinden haberdardır... Eksik yaptığı virdleri dahi bilir. İnsanın haykırası geliyor:

"Allah'la beraber başka ilahlar mı var? Allah ortak koştuklarından çok yücedir." [131]

Bir başka grup hakimiyet hakkını parlamenterlere veriyor. Sistem tüm imkanları ile vatandaşın oy vermek suretiyle yönetime iştirak ettiğini izah ediyor. Demokraside, egemenliğin kayıtsız şartsız milletin olmasını bu şekilde tanımlıyor. Her vatandaş seçimlere katılarak kanun yapacak vekilini meclise yolluyor. Bu noktada Allah'ın ayetleri net... Bu konu tartışma

127. *5/Maide, 51-53*
128. *4/Nisa, 138-139*
129. *4/Nisa, 144-145*
130. *5/Maide, 54-56*
131. *27/Neml, 63*

götürmez. Hüküm Allah'ın, hükmünde ortak istemez ve bu konuda sapanlar Allah'a uluhiyet, rububiyet ve isimlerinde ortak koşmuş olurlar. Fıtrat da öyle diyor ya! Hiç kimse evinde, iş yerinde kendi dışında otorite istemezken, şu Alemlerin Rabbi, şanı yüce olan Allah nasıl kabul etsin? Sistem de bu konuda net. Ancak iki kuruş parası için uykuları kaçıp, dini meseleleri fıkralarla izah edenlerin böyle bir derdi yok... **Hiçbir maslahat;** atalarının ayıp dediği saçmalıkları onlara işletemezken, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şirk dediği her şeyi indi maslahatlarla işliyorlar...

Bir başka grup, aklını ilah edinmiş... Allah'ın kitabı ve Rasûlü'nün sünneti onların eleğinden geçmek durumunda. Kendilerine uyanı alıyorlar, uymayanı bırakıyorlar...

Kalanların din diye bir derdi yok. Bayramdan bayrama alnı secdeye gidiyorsa Müslüman(!), cumaları kaçırmıyorsa velayet(!) mertebesinin tadını çıkarıyorlar.

Allah'ın rahmet ettiği, kitabı sünneti her şeyin önünde gören, hayatı, ölümü ve bu ikisi arasında olanları alemlerin Rabbine ait görüp, dini O'na halis kılarak ibadet edenler de var. Ancak bunların var olması yukarda resmettiğimiz olumsuz tablonun hakikatini değiştirmiyor.

Durum böyle olunca muvahhidlerin çokça sorduğu bir soruyla karşılaşıyoruz:

Bu insanlarla ilişkilerimiz nasıl olmalı? Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* yardım isteyerek bu konuyu maddeler halinde izah etmeye çalışalım:

1. İnanç ve Akide İlişkisi

Allah *subhanehu ve teâlâ* kendisine şirk koşulmasını affetmez. Tevbe etmediği müddetçe kişi bu tehlike ile karşı karşıyadır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* engin rahmeti düşünüldüğünde insan dehşete düşüyor. Bütün kainatın O'nun rahmetinin yüzde biriyle ayakta durduğunu biliyoruz. Bu enginliğin doksan dokuz katı O'nun *subhanehu ve teâlâ* yanındadır. Buna rağmen şirki affetmiyor. Bu dahi Allah'a şirk koşmanın nasıl çirkin bir cürüm olduğunu anlamaya yeter. Allah'a şirk koşanlar, onların inançlarından teberri etmeyenlerle eşittirler. İyi, kötü, düşman, yardım etmeye çalışan, akraba... Tüm müşrikler bu noktada eşittir. Müslüman onların inançlarından beridir.

"İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-tekfir ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir.' Ancak İbrahim'in babasına: 'Sana bağışlanma dileyeceğim, ama Allah'tan gelecek herhangi bir şeye karşı senin için gücüm yetmez.' demesi hariç. 'Ey Rabbimiz, biz Sana tevekkül ettik ve içten sana yöneldik. Dönüş sanadır.' " [132]

Müslüman her müşrikten ve itikadından beridir. Karşı tarafın bunu bilmesi gerekir. Ancak; şahıs İslam'a yakın, kalbinin İslam'a ısındırılması söz konusuysa üslup yumuşak olmalıdır.

"Hani İbrahim babasına ve kendi kavmine demişti ki: 'Şüphesiz ben, sizin taptıklarınızdan uzağım. (Ancak) Beni yaratan başka. İşte O beni hidayete yöneltip-iletecektir. Ve bunu (bu tevhid inancını) belki (insanlar Allah'a) dönerler diye ardında (kendi soyunda) kalıcı bir kelime olarak kıldı-bıraktı." [133]

"De ki: 'Ey kafirler. Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz. Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana.' " [134]

Bu ayetler sarihtir. Allah'ın dışında varlıklara ibadet edenlerle Müslüman arasında hiçbir bağ yoktur. Baba, akraba, kardeş veya hemşehri fark etmez. İbrahim *aleyhisselam* bu konuda örnekliği ve Allah Rasûlü'nun *sallallahu aleyhi ve sellem* Kafirun suresindeki meydan okuması nettir.

Burada tek mesele, bunun ifade ediliş biçi-

---

132. 60/Mümtehine, 4
133. 43/Zuhruf, 26-28
134. 109/Kafirun, 1-6

Müslümanlara iyilik yapmış olanlara yumuşak ve diyaloğu açık bir üslupla yaklaşırdı. Ancak bu durumda dahi dinlerinin ayrı olduğu, onların inancının şirk ve batıl olduğu hususu netti. Karşı taraf inanç ayrılığını net bir şekilde anlamış...

midir. Müslüman her müşrikten ve itikadından beridir. Karşı tarafın bunu bilmesi gerekir. Ancak; şahıs İslam'a yakın, kalbinin İslam'a ısındırılması söz konusuysa üslup yumuşak olmalıdır. Allah Rasûlü'nün amcası Ebu Talib'e tutumu, İbrahim'in *aleyhisselam* babasına ilk etaptaki tutumu buna örnek verilebilir. Burada asıl dikkat edilmesi gereken; üslubun davete uygun olmasıyla hakikatin açık olması arasındaki net çizgidir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* amcasına veya Müslümanlara iyilik yapmış olanlara yumuşak ve diyaloğu açık bir üslupla yaklaşırdı. Ancak bu durumda dahi dinlerinin ayrı olduğu, onların inancının şirk ve batıl olduğu hususu netti. Karşı taraf inanç ayrılığını net bir şekilde anlamış ve İslam'a da açıktan tavır almıyorsa üslubun yumuşak olmasında beis yoktur. Amaç İslam'ın güzel şekilde anlatılması ve insanları Allah'a *subhanehu ve teâlâ* davettir.

Kişi İslam'a düşmanlık yapıyor, Allah'ın ayetleriyle dalga geçiyor ve daveti küçümsüyorsa inanç ayrılığı net olduğu gibi üslub da buna uygun olmalıdır.

2. Sosyal İlişkiler

Bundan kasıt, komşuluk, günlük ziyaretleşmeler, dünyevî işlerde yardım, hediyeleşmek, yemek daveti, akraba bağları vb. durumlardır.

İlişkinin bu boyutunda müşrikler iki kısımdır.

2.1. Anne-Baba

"Biz insana anne ve babasını (onlara iyilikle davranmayı) tavsiye ettik. Annesi onu, zorluk üstüne zorlukla (karnında) taşımıştır. Onun (sütten) ayrılması, iki yıl içindedir. 'Hem bana, hem anne ve babana şükret, dönüş yalnız banadır.' Bununla birlikte, onların ikisi (annen ve baban) hakkında bir bilgin olmayan şeyi bana şirk koşman için, sana karşı çaba harcayacak olurlarsa, bu durumda onlara itaat etme ve dünya (hayatın) da onlara iyilikle (ma'ruf üzere) sahiplen (onlarla geçin) ve bana 'gönülden-katıksız olarak yönelenin' yoluna tabi ol. Sonra dönüşünüz yalnızca Banadır, böylece Ben de size yaptıklarınızı haber vereceğim." [135]

"Biz insana, anne ve babasına (karşı) güzelliği (ilke edinmesini) tavsiye ettik. Eğer onlar, hakkında bilgin olmayan şeyle Bana ortak koşman için sana karşı çaba harcayacak olurlarsa, bu durumda, onlara itaat etme. Dönüşünüz banadır. Artık yaptıklarınızı size haber vereceğim." [136]

"Rabbin, O'ndan başkasına kulluk etmemenizi ve anne-babaya iyilikle-davranmayı emretti. Şayet onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlılığa ulaşırsa, onlara: 'Öf' bile deme ve onları azarlama; onlara güzel söz söyle. Onlara acıyarak alçakgönüllülük kanadını ger ve de ki: 'Rabbim, onlar beni küçükken nasıl terbiye ettilerse Sen de onları esirge.' " [137]

Anne-baba müşrik olsalar dahi dünyevî işlerinde onlara yumuşak ve maruf çerçevesinde davranmak farzdır. Velev çocuklarına şirki dayatsalar bile... Bu konuda onlara itaat etmez, inancını ortaya koyar; ancak dünyevî işlerde en güzel şekilde muamele eder. Bu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* muvahhidlerden istediğidir. Lokman suresinde geçen ayet incelendiğinde *"Şirki emretseler dahi"* yani baskı kurmaları halinde dahi dünyevî konularda onlara iyilik emredilmiştir.

2.2. Bunun Dışındaki İnsanlar

Bunlarla ilişkilerimizi (sosyal anlamda) Allah *subhanehu ve teâlâ* şu ayetlerde izah etmiştir.

"Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-

135. 31/Lokman, 14-15
136. 29/Ankebut, 8
137. 17/İsra, 23-24

çıkaranları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır. Kim onları dost edinirse, artık onlar zalimlerin ta kendileridir." [138]

Allah *subhanehu ve teâlâ* insanları iki kısma ayırıyor. Bizlerle din hususunda savaşan, bizleri yurtlarımızdan çıkaran veya bunlara yardım edenler... Bunlara iyilik yapmamızı, onlarla sosyal anlamda dostluk kurmamızı nehyediyor.

Bu sıfatları almayan, bununla beraber müşrik olanlara ise, *"İyilik yapıp, adaletli davranmanızı"* men etmem diyor...

Çevremizde bulunan müşriklere bu ölçüyle bakmalı, ilişkilerimizi bu ölçüye göre düzenlemeliyiz...

Allah Rasûlü'nden bu ölçülere uyan müşriklere yönelik bazı uygulamalarını örnek verecek olursak:

İmam Buhari Kitab-u hibe bölümünde aşağıdaki rivayetleri kaydetmiştir.[139]

"İbrahim aleyhisselam Sara annemizle hicret etti. Bir beldeye girdiler. O beldede bulunan bir Melik veya Cabbar (diktatör) vardı. Ona (İbrahim'e) Hacer'i verin dedi.

Bu rivayette müşrik, İbrahim'e aleyhisselam Hacer annemizi hediye etmiştir. O da kabul etmiştir."

Ebu Humeyd dedi ki: *"Eyle Meliki Allah Rasûlü'ne beyaz bir katır hediye etti ve ona cübbe giydirdi."*

Enes *radıyallahu anh*: *"Allah Rasûlü'ne Yahudi bir kadın içine zehir katılmış et ikram etti. Allah Rasûlü ondan yedi..."*

İbni Ömer *radıyallahu anh*: *"Ömer satılmakta olan bir ipek elbise gördü. Allah Rasûlü'ne; 'Ey Allah'ın Rasûlü şu elbiseyi alsan da cuma günleri ve seni ziyarete gelen heyetleri karşılarken giysen!' Rasûlullah: 'Bunu ancak ahirette nasibi olmayanlar giyer' buyurdu. Bu olaydan sonra Ömer'e ipek bir elbise yolladı. Ömer: 'Senin kısa zaman önce ipek hakkında söylediklerinden sonra nasıl giyerim?' dedi. Rasûlullah: 'Ben onu giymen için değil, birine satman veya hediye etmen için verdim.'* ***Ömer o elbiseyi Mekke'de henüz müşrik olan arkadaşına yolladı.***"

İmam Buhari sahihinde Enes'ten *radıyallahu anh*; *"Allah Rasûlü'ne hizmet eden Yahudi bir çocuk vardı.* ***Hastalanınca Allah Rasûlü onu ziyaret etti.*** *Onu İslam'a davet etti. Çocuk babasına baktı. Babası: "Ebu Kasım'ı dinle." deyince çocuk Müslüman oldu."*

İmam Buhari ve Müslim sahihlerinde: *"**Ebu Talip ölüm döşeğindeyken Allah Rasûlü onu ziyaret etti.** 'Ey Amcacığım kelime-i tevhidi söyle, ta ki Allah katında benim senin için hüccetim olsun.' "*

İmam Buhari Aişe annemizden *radıyallahu anha*: *"Ebubekir ve Rasûlullah hicret yolunda Abdu Ed-Deyl oğullarından **yetenekli bir rehber kiraladılar. O adam Kureyş kafirlerinin dini üzereydi.**"*

Kalbi İslam'a ısındırılan insanlara zekat ve ganimet mallarından veriliyor olması da bu babtandır.

Bu ve benzeri rivayetlerden anlıyoruz ki, dinsel beraat gerçekleştikten sonra yani, karşı taraf inanç olarak ondan uzak olduğumuzu biliyorsa ve İslam düşmanlığı yapmıyorsa, sosyal ilişkilerde iyilikle muamele yasaklanmamıştır.

Davamızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

138. 60/Mümtehine, 8-9

139. 2615 – 2620 nolu rivayeteler

EBU NUSEYBE | ebunuseybe@tevhiddergisi.com

Rabbin Günahlarını da Örterken...

Allah yıllar öncesinde işlenen günahları örtmesine rağmen kişi ne diye bu perdeyi kaldırır ki? Çünkü Allah'ın günahları örtmesi, kuluna bahşettiği bir hediyesidir ki bunu da reddetmek doğru olmaz.

Hamd Allah'a, salat ve selam Rasûl'üne olsun.

Allah ile muameleyi öğrenmeye ve beraberce bunları mütalaa etmeye devam edelim kıymetli kardeşim.

Şöyle bir düşünelim… Herhangi birimiz bir günahı arzulayıp, onu yapmaya karar verdiğimiz zaman, Allah da o günahı yapmaktan dolayı bizi engellemiyor. Eğer Allah isteseydi, askerlerini yollar ve bu yolu keserdi. İşte o zaman o günahı yapmak imkânsız olurdu. Fakat Allah halimdir, onu bırakacak kadar Sabur'dur. İnsan günaha direkt başladığı zaman, Allah da onu örtüp, insanların öğrenmesini engellemektedir. Peki niçin?

Tabi ki Allah'ın kuluna olan rahmeti ve acımasından dolayı, onun bu durumunu ortaya çıkarmamaktadır. Kul, yapmış olduğu o günahı bitirdiği zaman, Rabbi onu kendisine dönmeye davet eder. Bununla da kalmaz yapmış olduğu kötülükleri iyiliklere çevirir.

Şimdi Rabbinin sana yaptığı bu muameleyi düşün. Hiç seninle bu şekilde lütufkâr, müsamahakâr bir şekilde muamele eden bir kimse görebildin mi? Ben söyleyeyim: Hiç kimse! Evet, hiç kimse sana bu muameleyi yapmaz. Sen insanlara karşı birkaç hata yaptığında onların sana vereceği tek şey ya terk ya da seni cezalandırmak olacaktır. Bu yüzden O'nun hiçbir dengini, hiçbir yerde, hiçbir zaman bulamayacaksın!

Peki, kul bir günah işledi ve Allah'a dönmedi… O zaman ne olacak?

Allah *subhanehu ve teâlâ* bazen senelere varan bir mühlet verebilir. Ta ki kul O'na, merhametlilerin en merhametlisi, Settar olan Rabbine dönsün, O'na tevbe etsin… O kulunu daima, durmaksızın tevbe etmeye davet ediyor.

Evet kardeşim, daima seni davet eden bir kişi hayal et. Sen dünyevî davetlerde dahi mahcubiyet hissettiğin insanların üzerine titrerken, Rabbinin her gün yaptığı bu davete karşılık ne yapıyorsun?

"Allah, gündüz günah işleyenlerin tevbesini kabul etmek için geceleyin elini açar. Gece günah işleyenlerin tevbesini kabul etmek için de gündüz elini açar, bu hal, güneş batıdan doğuncaya kadar devam edecektir." [1]

Bu durumun her gün devam ettiğini asla unutma! Kul, herhangi bir gün tevbe edip, Rabbine döndüğü vakit de Rabbi, kulundan çok daha fazla sevinecektir.

1. *Müslim*

"Kulunun tevbe etmesinden dolayı Allah Teâlâ'nın duyduğu sevinç, sizden birinin ıssız çölde kaybettiği devesini bulduğu zamanki sevincinden çok daha fazladır." [2]

Subhanallah! Rabbimiz ne yücedir ki kendisi her şeye sahip ve hiçbir şeye muhtaç değilken, kullarından biri O'na dönüp, tevbe ettiği zaman seviniyor. Hem de asıl muhtaç olan, asıl fakir ve aciz olan kul olmasına rağmen!

"Ey insanlar siz Allah'a karşı fakir/muhtaç olanlarsınız." [3]

Tüm bu şefkat ve merhametiyle bizlere muamele eden Rabbimizi nasıl olur da sevmeyiz. Bu yüzden Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi zatını El-Vedud[4] diye isimlendirmiştir.

Kardeşim, Allah'ın bu sıfatları ve bize karşı olan bu eşsiz muamelesine karşı bizim ne yapmamız gerekir? Yani Allah senin günahlarını örttüğünde O'na karşı nasıl muamelede bulunmalısın?

Günahları Örten Rabbine Karşı Yapacakların Nelerdir?

Öncelikle, Allah'ın sana bahşetmiş olduğu bu armağanı kabul etmelisin. Günahlarının örtülmesi, Allah'ın sana en güzel hediyelerinden bir tanesidir. Çünkü bazı insanlar vardır ki, Allah onların günahlarını örtmemektedir. O halde Allah'ın verdiği bu eşsiz hediyeyi tereddüt etmeden kabul etmeli, O'nu geri çevirmemelisin. Allah'ın bu hediyesini geri çevirmenin nasıl olduğunu sana biraz anlatayım…

Bazı insanlar günah işlemekle beraber onu gizleyip, tevbe edecekleri yerde onu açıktan anlatırlar. Hatta ortamlarında muhabbet malzemesi olmasını da sağlarlar. Bazen de yıllar öncesinden, küçüklüğünden, gençliğinden bahsederken işlediği günahları da bu konuşmalarına süs yaparlar. Hâlbuki günah işlendiği zaman insanın onu utancından saklaması gerekir. Allah *subhanehu ve teâlâ* yıllar öncesinde işlenen günahları örtmesine rağmen kişi ne diye bu perdeyi kaldırır ki? Çünkü Allah'ın günahları örtmesi, kuluna bahşettiği bir hediyesidir ki bunu da reddetmek doğru olmaz. Bu Allah'a karşı çirkin bir edebin göstergesidir.

İnsanlar kendi günahlarından bahsederken senin de bahsetmen gerekir mi? İnsanlar avretlerini açıyorken, bu senin de avretini açmanı gerektirir mi? Elbette kişi avretini açması yerine onu örtmesi gerekir. Bunun gibi ruhunu da örtmesi gerekir ki, bu bedeninden daha fazla önemlidir.

Allah'ın kullarına karşı hilmini ve sabrını düşünsene kardeşim. Kul, O'na karşı günah işliyor, buna karşılık O da kulunun bu çirkin fiilinin üzerini kimsenin göremeyeceği şekilde örtüyor. Bir hata işleyip de onu bir tanıdığımız gördüğünde, gördüklerini gizlemesi için neleri feda etmeyiz? Günahların gizli kalması çok değerli, kıymetli bir şey olduğu halde, kişi Allah'ın gizlemesini daha üstün tutacağı yerde, kulların gizlemesine öncelik tanıyor. Allah'a karşı işlediği o fiili, insanlara da böbürlene böbürlene anlatabiliyor…

Kul bu şekilde günahlarını açığa vurmakta ısrar ettiği zaman durumu ne olacak biliyor musun?

Şu örneğe dikkat et…

Diyelim ki,

Bir adam günahların en çirkinlerinden olan zinayı işledi. Ve insanların elinde bu adamın zina işlediğine dair hiçbir delil yok. Delil olursa bu adama ciddi bir ceza verecekler. Başka biri

---

2. *Buhari, Müslim*
3. *35/Fatır, 15*
4. *Salih kullarını çok seven, merhametli olan.*

de tek delil olan kamera kaydını da alıp evine koyup, gizliyor ki bu adamın günahı açığa çıkıp da ona ceza vermesinler. Günahı işleyen kişi de delili gizleyen adamın evine giriyor, kaydı saklandığı yerden çıkarıp, kendi görüntüsünü internette yayınlayıp, yayıyor… Evin sahibi o adama ne yapar sence? Elbette ki onu kovar! *'Ben sana iyilik yapıyorum, bunca insanlardan koruyorum, sen de hiç utanmadan bunu yayıyorsun'* demez mi?

Subhanallah! Allah da senin bu günahını örtmedi mi? Bil ki kardeşim, günahlarını açığa çıkarmak Mülkün Sahibi'nin verdiği bu nimeti reddetmektir.

Kardeşim, Rabbimiz en yüce, en cömert, en güzel olandır. Kişi bunu bilmesine rağmen, buna karşılık günahlarını açığa vurarak Rabbi ile muamelede bulunduğu zaman ise, Allah'ın tüm müminleri affedeceği gün bu kişiyi affetmesi mümkün olmayacaktır! Zira o, Allah'ın setrini/örtüsünü reddederek üzerinden atmıştır.

"Günahını açığa çıkaranlar hariç, ümmetimin hepsi affedilecektir. Kişi geceleyin bir amel işler, sabah olunca da Rabbi onu örter. Sonra sabah olunca o: 'Bu gece ben şöyle şöyle yaptım!' der. Böylece o, geceleyin Allah kendisini örtmüş olduğu halde, sabahleyin üzerindeki Allah'ın örtüsünü açar." [5]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri günahlarını örttüğü ve affına erişen kullarından yazsın.

Üzerindeki Perdeyi Nasıl Kaldırmazsın?

Burada Allah ile güzel bir şekilde muamele şeklini sana söyleyeceğim. Bu da; senin tek başına, gözlerin görmediği yerde günah işlemeni Allah *subhanehu ve teâlâ* örtüyorsa, aynı şekilde gözlerin görmediği yerde ona salih amel yapmandır. Gizlice ona itaat et, salih amel işle. Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* dediği gibi:

"Gizli verilen sadaka Rabb'in gazabını söndürür." [6]

Sana önereceğim ikinci bir öneri de şudur ki; kimsenin görmediği yerlerde namazlarında (gece veya gündüz) rekâtlarını, secdelerini uzattıkça uzat. Öyle bir zamanda yap ki kimse senin uzattığını dahi fark etmesin.

Veya bir amel yap ve bu devamlı olsun. Hayatın boyunca da devam etsin. Bu çok basit bir şey dahi olabilir. Sokağındaki bir kediye veya köpeğe su ve yiyecek vermek dahi olabilir. Fakat bu gizli, sır gibi olsun ve kimse görmesin. Selefi salihin, kişinin salih amelinin gizli olmasını isterlerdi. Hatta öyle ki ne evindeki yaşayanlar, ne zevcesi bunu bilirdi. Tıpkı saklanan bir define gibi…

Burada yapacağın hususlardan bir tanesi de, Allah'ın seni örttüğü bu durumu muhafaza etmendir. Bir sene, beş sene, kırk sene muhafaza edip de bunu kesinlikle açmamalısın! Ömrün boyunca Allah'ın bu örtüsünü üzerinden asla kaldırma.

Burada yapacağın hususlardan bir tanesi de, Allah'ın seni örttüğü bu durumu muhafaza etmendir. Bir sene, beş sene, kırk sene muhafaza edip de bunu kesinlikle açmamalısın!

Peki, bunu nasıl yapacaksın? Bu muayyen bir şey olmalı ki, Allah'ın senin üzerindeki örtüsü çekilmesin.

Bu da, **şükürdür**. Allah'ın senin günahlarını örtmesine şükretmek… Sana ulaşan kendi zatından olan bu güzel fiile şükretmek…

Evet kardeşim, Allah *subhanehu ve teâlâ* o zaman senin üzerindeki örtüyü çekmeyecek, sürekli senin örtülü halde olmanı sağlayacaktır. Gelecekte bu günahlarının açığa çıkmamasını istesen ve bunun açığa çıkmasından korksan da Allah *subhanehu ve teâlâ* senin üzerindeki bu örtüyü kat kat fazlalaştıracaktır. Hiç tasa etme kardeşim. El-Cemil olan Rabbimizin şu güzel buyruğuna bak:

"Rabbiniz bildirmişti ki: Eğer şükrederseniz,

5. *Buharî, Edeb; Müslim, Zühd.*

6. *Beyhaki, Sahih.*

elbette size (nimetimi) arttıracağım." [7]

Allah'ın günahlarının örtmesini idame ettirmek istiyorsan yapılacak başka bir husus da şudur:

Allah *subhanehu ve teâlâ* senin yaptığın günahları nasıl örtüyorsa, insanlar da sana karşı bir hata, kusur işlediği, sana karşı bir kötülük yaptığı zaman, senin de onun -tıpkı Rabbinin sana yaptığı gibi- bu ayıbını örtmendir. Sadece sana karşı da değil. Diyelim bir kardeşinin günahını gördün. Bunu gıybet, dedikodu, ifşa yoluyla değil, bilakis onu ve seni de ıslah edecek *'günahı örtme'* yolu ile yapmalısın.

"Bir kul, bu dünyada başka bir kulun ayıbını örterse, kıyamet gününde Allah da onun ayıbını örter." [8]

Allah *subhanehu ve teâlâ*… İnsanlar kıyamet gününde O'nun önünde duruyorlar ve O hepsine bakıyor… Kişi ise korku içerisinde… Bu kadar insanın içinde ayıpları, kusurları açığa çıkacak belki de… Dünyada bir ömür boyunca insanlardan gizlediği, duyulmasından korktuğu ayıpları… Korkunun iliklere kadar işlediği an bu an olsa gerek. Dünyada gözüne sinek kadar gelen, fakat kıyamet gününde, insanların önünde tir tir titretecek, boğazları düğümleyecek kadar olan bir günah…

Herkes o sahnede… İlk insan Adem *aleyhisselam* dahil tüm ümmet… Hepsini de ilk defa görecektir. Musa *aleyhisselam*, İsa *aleyhisselam*, ehli beyt ve sahabe *radıyallahu anhum*… Ve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*… Kendisini sünnetine nispet ettiği, takip ettiği Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*…

Tüm çirkinlikler ortaya çıkacak… Dünyada iken insanlardan saklayıp da Allah'a iltica etmemenin verdiği korkudur bu… Bunca Peygamberler, sıddıklar ve şehitlerin gözleri önünde durum ne olacak acaba?

Allah *subhanehu ve teâlâ* ya kulun insanlardan gizlediği bu ayıplarını gizleyecek, ya da ayan beyan ortaya çıkaracaktır… Bir yanda bunca insanın manzarası, bir yanda kişinin günahları ve korkuları…

7. 14/İbrahim, 7

8. Müslim

Uzun bir bekleyiş...

Ve Allah bu örtüyü açmıyor…

"Ben senin günahlarını dünyada örttüm ve bugün de onların hepsini bağışladım" diyerek iyilikler dolu kitabını sağından verir. Artık kitabını alır, insanların yanına gider ve onlara ***"Alın, kitabımı okuyun"*** [9] diye müjde verir.

İnsanlar onun iyiliklerini, hasenatlarını okurlar… Allah onun günahlarını örtmüştür artık… Sonra gider ve nimetlerle dolu cennete girer, hiç kimse de onun günahlarını bilmez.

"Ne oldu? Ne oldu da Rabbim bunların tümünü bana verdi?"

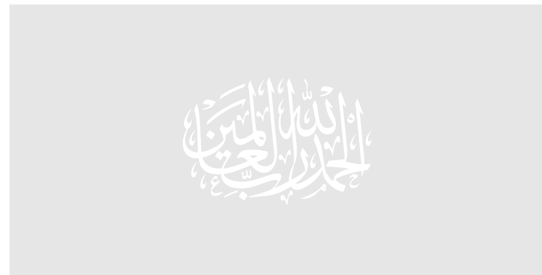
O an dünyadaki yaptığı bazı şeyler aklına getirilir…

'Sen dünyada iken bir kişinin günahını örttün, açığa çıkarmadın. Şeytan da o kişiden intikam alman için etrafında dönüp duruyordu: 'O adam sana şöyle şöyle yaptı, sen de onun açığını yakaladın. Onun bu ayıbını herkese söyle ve intikam al…' Ama sen yapmadın. Ve şimdi de bunun karşılığını, bunun semeresini görüyorsun!' Allah'a hamd olsun…

Allah'a yemin olsun ki kardeşim en güzel duygu da bu olsa gerek. İnsanın tüm bu girift duygulardan sonra cennete girmesi ve ebedî mutluluğa ermesi…

Allah'tan kendim için, senin için günahlarımızın örtülmesini, bizi bağışlamasını, bizleri nimetlerle dolu cennetinde Nebiler, Sıddıklar, Şehitler ve Salihlerle bir araya getirmesini diler ve Rabbimden bunları ümit ederim…

'Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duası ile...

9. 69/Hakka, 19

"Günahını açığa çıkaranlar hariç, ümmetimin hepsi affedilecektir. Kişi geceleyin bir amel işler, sabah olunca da Rabbi onu örter. Sonra sabah olunca o: 'Bu gece ben şöyle şöyle yaptım!' der. Böylece o, geceleyin Allah kendisini örtmüş olduğu halde, sabahleyin üzerindeki Allah'ın örtüsünü açar."
(Buhari, Müslim)

Enes Yelgün | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Merhamet Tellallarından

Şirk Toplumunu Kurtarma Operasyonları

Eğer bu toplum cennete gidecekse, üzerinde barındırdıkları şirk unsurları sadece şekilsel yönden birazcık farklı olan Yahudi ve Hristiyanlar niye cennetten mahrum olsun ki?!

Siyer kitaplarında 'Nuh kavminin putları' diye bilinen birtakım putlar mevcuttur. Allah subhanehu ve teâlâ Nuh Suresi 25. ayette bunların isimlerini zikretmektedir.

Bir rivayette ise şöyle geçer: 'Nuh'un aleyhisselam kavminin putlarının gömülü olduğu yeri, cinler Amr Bin Luhayy'a haber vermiş; o da onları oradan çıkartmıştır. Daha sonra da hac mevsiminde Mekke'ye gelen Arap kabilelerine bu putları dağıtmıştır.'

Ortaya çıkış şekli nasıl olursa olsun, sonuç itibari ile Araplar, İbrahim'in aleyhisselam davetinden yüz çevirmişler ve her geçen gün sapıklıklarına sapıklık ekleyip tevhitten uzaklaşmışlardı.

Allah'ın subhanehu ve teâlâ dini ile aralarına mesafe girdikçe de, taptıkları şeylere niye taptıklarını bilmez bir halde hayatlarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Hamd, Alemlerin Rabbi olan Allah'a, salat ve selam O'nun Rasûlüne olsun.

Birkaç sayı önceki yazımızda taklitçi cahili toplumun üçüncü vasfından bahsettik. Taklitçi zihniyetin mensupları sorgulama yeteneğinden yoksun oldukları için, atalarından ne görmüşlerse onu birebir kopyalamayı en büyük ibadet olarak görürler. Bunu gerçekleştirmek için efor harcarlar. Fakat bu fiillerin çoğu fıtratlarının benimseyebileceği ve bedenlerinin kaldırabileceği seviyede değildir. Çünkü içerikleri, yarattığını en iyi bilen Allah subhanehu ve teâlâ tarafından belirlenmemiştir.

Böyle olunca Allah'ın dini ile alakası olmayan putlara tapma, onlara dua edip adak adama, Kâbe'yi çıplak tavaf etme vb. ibadetler müşriklerin kendi kendilerine yükledikleri zorluklardan bazıları olarak ortaya çıkar. Hayvanlardan bir kısmını çeşitli nedenlerle haram kılmak gibi emir ve yasaklar da bu yükü arttırıcı etkiye sahiptir.

Aynı şeyler, şekli bazı farklılıklarla beraber günümüzde de mevcut. Tafsilatını önceki sayılardaki yazımızda anlattığımız, türbelere yapılan ibadetler, kandil günlerine has ameller, tevbe ve dua etmek için izlenmesi gerektiği söylenen dolambaçlı yollar... Bunların hepsi günümüz cahiliyesine atalarından kalan, küfür, şirk ve bidat içerikli miraslardan sadece bir kısmıdır.

Nedense Mekkeli müşriklerin yaptıkları şirkler anlatılınca kimseden ses çıkmıyor. Ama aynı şeylerin bizim toplumumuzda da olduğunu söyleyince kıyamet kopuyor, itirazlar havada uçuşuyor. Mesela itirazlardan birisi şu; *'Sizin bu anlattıklarınız toplumun her kesimince yapılan şeyler değil. Sadece belli bir zümrenin yaptığı fiiller.'* Bu tespit her ne kadar yanlış olsa da, bir an için itiraz edilen noktanın doğru olduğunu varsayalım. Gerçekten toplum içinde sadece belli bir kesim bunları yapıyor olsun. Peki toplumun geri kalanı ne yapıyor? Türbelere bu ibadetleri sunanları engellemeye çalışıyor, muvaffak olamayınca da onları küfür, şirk ile mi nitelendiriyor? Yoksa tembelliğinden ya da başka bir nedenden ötürü evinde yaptığı duanın, yatırlarda yapılan dualara kıyasla daha mı az kabul edilme ihtimali olduğunu düşünüyor?

Kandil törenlerine katılmayanlar bu kutlamalara bidat olduğu için mi katılmıyorlar? Yoksa içine şirk, bidat, hurafe sokulmuş bu yeni dinle dahi alakaları olmayacak kadar dini meselelerden uzak oldukları için mi?

Bu sorulara verilecek samimi cevaplar aynı zamanda itiraza da bir yanıt niteliğinde olacaktır ve görülecektir ki toplumun büyük bir kısmı, sadece birkaçını sıraladığımız bu fiilleri yapmakta, geri kalan ise yapmamakla beraber bu amelleri gerçekleştirenlere itiraz etmeyip, gıpta ile bakmaktadır.

İkinci itiraz ise şudur: *'Bugün İslam ümmeti tağutların zulmü altında inim inim inliyor. Her türlü haktan mahrum bir halde yaşam mücadelesi veriyorlar. Siz ise sadece ihtilafı çoğaltacak ve ümmete hiçbir fayda vermeyecek meseleleri gündeme getirip duruyorsunuz.'*

Bu itiraza cevap vermeden önce itirazı yapanların kısa bir analizini yapmakta fayda var: Aslında söylediklerimize muhalefet edenler de dile getirdiğimiz şeylerin yanlış olduğunun farkındalar. Fakat bunlar gündeme geldiğinde başlarına gelecek şeyleri çok iyi biliyorlar. Şu anda kalabalıkların büyüsüne kapılıp gitmiş bir haldeler. Bidat içerikli programları yapmayı bıraktıklarında, bulundukları yapıya iman edenlerin dışında kimseciklerin yanlarında kalmayacağını çok iyi biliyorlar. Toplumun, doğal olarak da şu anda etraflarında bulunan kitlelerin kılcal damarlarına kadar sinmiş bazı küfür ve şirk içerikli amellerini eleştirdikleri anda da aynı sonla karşılaşacakları kesin. İşte böyle bir sondan korkmaları, hak olan daveti duyup da etraflarındaki insanların dağılıp gidecekleri endişesi, bu itirazı sürekli dillendirmeye onları sevk ediyor. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki bu itiraz tamamen duygusal(!).

Nedense Mekkeli müşriklerin yaptıkları şirkler anlatılınca kimseden ses çıkmıyor. Ama aynı şeylerin bizim toplumumuzda da olduğunu söyleyince kıyamet kopuyor, itirazlar havada uçuşuyor.

İtirazların içeriğine gelince; öncelikle şunu belirtelim: Bugün yeryüzünde hangi inanışa mensup olursa olsun zulme uğrayan kim varsa ona yardım etmek, Müslümanın üzerindeki vaciplerden bir tanesidir. Çünkü bu insanlar mustazaftırlar ve hakları ellerinden zorbalık ile alınmaktadır.

Karşılaşılan bu zulmün asıl sebebi ise, yeryüzündeki iktidarların tağutlaşmasıdır. Sadece Allah'a *subhanehu ve teâlâ* has olan bazı haklara ortaklık iddiasında bulunan bu zorbalar, insanlara zulümde de sınır tanımamaktadır. O yüzden asıl üzerinde durulması gereken nokta Allah'ın haklarının ne şekilde gasp edildiğidir. Mesela; O'nun *subhanehu ve teâlâ* dininde olmayan bir şeyi çıkartmak Allah'ın hakkını gaspetmektir. Demokratik sistemleri göklere çıkartarak kanun koyma yetkisini insanlara vermek de Allah'ın hakkını gaspetmektir. Allah'a yapılması gereken ibadetleri türbelere, insanlara yapmak da Allah'ın hakkının gaspıdır.

Geldiğimiz noktada itirazı yapanların bize şunu dediklerini anlıyoruz: *'Sizler Allah'ın hakkı çiğnendiğinde bunu gündem etmeyin. Ama aynı şeyler insanlara yapıldığında onunla yatıp-kalkın.'* Hayır! Bizler ne olursa olsun Allah'ın dinine aykırı bir fiili dillendirir, insanları bundan sakındırırız. Aynı şekilde zulme uğrayanın yanında olmamız gerektiğini de bilir, gücümüz yettiği kadar mustazafların derdine derman olmaya çalışırız. Bu iki hal arasında *'öncelikler'* bakımından bir tercih yapmak zorunda kalan Müslüman fert, zaten tereddütsüz bir şekilde seçimini *'Allah'ın haklarını savunmak'*tan yana kullanacaktır.

Taklitçi cahilî düzenlerde insanların, körü körüne bazı uygulamaları yapmalarının fıtrata ters, omuzlara da yük olduğunu daha önce örneklerle anlatmaya çalışmıştık. Aynı şekilde İslam'ın da insanların hayatlarını kolaylaştırıcı bir din olduğunu söyledik.

Ancak, özellikle asrımızda daha yüksek sesle propagandası yapılmaya başlanan bir söyleme ister istemez şahit oluyoruz. O da şeriatın, insan hayatını çok daralttığı, sınırlandırdığı, özgürlükleri kısıtladığı iddiası.

Azılı kafirler, İslam'a açıktan düşmanlık yapanlar bunu her ortamda, kitaplarında, makalelerinde pervasızca dillendirebiliyorlar. Kendilerine Müslüman diyen zümreler ise bunu rahat rahat söyleyemiyor. O yüzden her konuşmalarında demokrasi ve insan hakları vurgusu yapıp dolaylı yoldan müşrik kardeşlerine(!) yardımcı oluyorlar.

Bu grupların yaptığı ithama verilen iki türlü cevap var. Bazıları diyor ki: *'Olur mu öyle şey? Dinin neresi zor? Örtünmek mi? Hiç sorun değil! Sen kalbini temiz tut. İbadetlerini yaparken örtün yeter! Belki o kalp temizliğinle birçok örtülüden Allah katında daha değerli olursun!'*

'Memurluk yaptığın için namaz mı kılamıyorsun? Kardeşim! Allah'ın farz kıldığı tek şey namaz değil ki! Devlete, millete hizmet etmek de ibadet. Akşama bütün namazları kaza edince iki büyük ecri birden kazanırsın.'

Güya böyle konuşarak İslam'a yapılan eleştirilere cevap vermiş olurlar. Bazıları o kadar abartır ki Yahudi ve Hristiyanların dahi bu halleri ile cennete gidebileceğini söylerler! Aslında ehli kitaba cennetin vizesini vermekte bir bakıma haklılar! Çünkü onca küfür ve şirki, itikat ve amellerinde barındırmalarına rağmen içinde bulundukları toplumu dahi Müslüman olarak kabul ediyorlar! Eğer bu toplum cennete gidecekse, üzerinde barındırdıkları şirk unsurları sadece şekilsel yönden birazcık farklı olan Yahudi ve Hristiyanlar niye cennetten mahrum olsun ki?!

Evet! Bu grubun amacı nettir: İslam'a yöneltilen eleştirilere dinin içini boşaltarak cevap vermek. Böylece hem insanlara hoş görünecekler hem de nefislerince yonttukları dinde heva ve heveslerine göre yaşayacaklar.

İnsanların hoşnutluğunu Rabbinin rızasından üstün tutanlar dünyada zillet içerisinde yaşamaya mahkumdurlar.

Meseleye Rahmanî pencereden bakan diğer grup ise bu ithamın temeline iner ve şöyle der:

'Her ne kadar fıtrat şeriatı kabul etmeye ve uygulamaya meyilli olsa da nefis tam tersini istemektedir.'

'Fıtrat, örtünmeyi ister ama nefis açılıp saçılmayı insana emreder ve güzel gösterir.'

'Fıtrat, toplum içerisinde ekonomik yönden sıkıntıda olanların elinden tutmayı isterken, nefis hep 'bana, bana' çığlıkları atar! Kendisi mevkiler atlayıp, rütbe yükseltirken ayaklarının altında ezip geçtiği insanların emeklerini hiç umursamaz.'

Şeriat, Allah'ın subhanehu ve teâlâ kanunlarının tümünün hakim olduğu ve fıtrata uygun hareket eden her toplum için kolaylıktır.

'Fıtrat, sadece Allah'a kul olmayı, bir tek O'nun önünde boyun eğmeyi ister. Nefis ise kendi isteklerine hangi sahte ilah 'eyvallah' derse, onun peşinden koşar. Arzular değiştikçe ilahlar da değişir.'

Bu listeyi daha da uzatabiliriz. Yukarıda verdiğimiz örnekler bize şunu gösterir: Şeriat, Allah'ın subhanehu ve teâlâ kanunlarının tümünün hakim olduğu ve fıtrata uygun hareket eden her toplum için kolaylıktır.

Tıpkı asr-ı saadette ve ondan sonra gelen adil imamların zamanlarında olduğu gibi. Fakat ne zaman ki şeriat nefsi istekler karşısında arka plana atılmaya başlanır, işte o zaman toplumsal sorunlar, adaletsizlikler ortaya çıkar.

İnsanların hayatları zorlaşır. Çünkü nefislerini ilah edinen bir toplum için şeriat asla kaldırılamayacak bir yüktür.

Bugün insanlar, aradan asırlar geçmiş olmasına rağmen hala, şeriatın kamil manada uygulandığı dönemden hayranlıkla bahsediyorlar. Özlemle o zamanları anıyorlar. Peki Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ile aynı zamanı paylaşan iki büyük uygarlığı, Roma ve Pers imparatorluklarını özlemle anan var mı?

'Keşke o günler de yaşasaydık da, aslında yeryüzündeki en değerli varlık olduğumuzu bize hatırlatan kanunlarla hayatımızı düzenleyebilseydik!' diyebilen var mı?

Kimse böyle bir şey söyleyemez! Çünkü insanoğlu, bırakalım asırlar öncesini, daha 15-20 yıl önce *'en özgürlükçü bireyin haklarına saygılı'* diye övdükleri kanunları bile bugün yetersiz görmekte, çağın ihtiyaçlarına cevap vermediği için *'geri kalmış'* olarak isimlendirmektedir.

Aslında şeriatın kolaylık olduğunu anlatmak için bu kadar uzun açıklama yapmak, Allah'a subhanehu ve teâlâ iman etmiş, kitap ve sünneti tek kaynak olarak kabul etmiş müminler için fazladır. Çünkü onlar konu ile alakalı nasları okur ve *"Amenna"* derler. *"Allah sizin yükünüzü hafifletmek ister."*[1] buyruğunu işittikleri anda üzerine bir söz söyleme ihtiyacı duymazlar.

Yapmaya çalıştığımız açıklamalar ise, kendilerine Müslüman demelerine rağmen, Kur'an ve Sünnetten habersiz yaşayan ve aşağılık kompleksi ile her muhalif zümreye şirin gözükmeye çalışan kesim içindir. İslam'ın kimseyi memnun etmek gibi bir görevi yoktur. Çünkü İslam tâbi olunmak için gönderilmiştir. Her insanın nefsinin isteğine göre yeni yeni şekillere girmek için değil.

Duamızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

1. 4/Nisa, 28

Ferhat Cura | ferhatcura@tevhiddergisi.com

Kafirlere Benzemek: **Yılbaşı**

Allah Kur'an-ı Kerim'de ısrarla bu iki zümrenin birbirine düşman, her iki zümrenin de kendi içinde birbirlerinin dostları olduğunu beyan etmiştir. Yani mümin müminin dostudur, kafir de kafirin.

Yeryüzünün en şerli geçen günlerinden bir güne daha yaklaşıyoruz. Belki de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* en çok gazaplandığı, insanları topyekûn helak etmek istediği günlerden bir gündür. O da yılbaşı diye bilinen Avrupalılardan ithal edilen ve Hristiyanlığın doğuşunun kutlandığı *'Noel gecesi'*. Bu gecede neredeyse yeryüzünün her yerinde insanlar sabaha kadar Allah'a isyan etmek ve hudutlarını çiğnemek için ellerinden gelen her türlü masiyet ve rezillikleri yapmaya çalışacaklar. Neden Allah *subhanehu ve teâlâ* o gecede gazaplanmasın ki? Bütün fitne ve kötülüklerin başı olan fuhşiyat, en rezil ve en çirkin şekliyle o gece insanlar tarafından gerçekleşecek ve yine içki, kumar ve daha birçok masiyet/haram işlenecektir.

O gecede insanlar Allah'ı kızdırdıklarında, biz Müslümanların uyuması düşünülemez. Bilakis uyanık olup, fitnenin öncüleri için beddua, insanların hidayeti için ve en önemli ise bu mücrimlerin işlediklerinden dolayı bizleri de bunlarla beraber helak etmemesi için Allah'a çokça dua etmemiz gerekir o gecede.

Kafirlerin küfürleri sebebiyle bunca cürüm ve rezaletleri yapmalarını normal karşılayabiliriz. Ama Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendileri için koyduğu, insanın fıtratına en uygun hayat nizamı İslam olmasına rağmen bunu bir eziklik olarak algılayan ve kendilerine Müslüman diyen milyonlarca insanın o gecede bu yapılanlara iştirak etmelerine ne denilmeli? Bu da bize Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği gibi İslam ümmetinin ileride iman konusunda yaşayacağı problemlerin gerçekleştiğini göstermektedir. Nitekim Buhari ve Müslim'de geçen bir hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle der:

"Sizler, sizden öncekilerin yollarını karış karış ve adım adım izleyeceksiniz. Hatta onlar bir kelerin deliğine girseler siz de onlarla beraber gireceksiniz', bunun üzerine sahabe: 'Ey Allah Rasûlü, Yahudi ve Hristiyanları mı kastediyorsun?' diye sordu. Rasûlullah da: 'Başka kim olabilir ki." dedi.

Bu hadisin başka bir rivayetinde Rasûlullah bu benzeşmenin her meselede olacağını haber veriyor:

"Onlar, yolda anneleriyle zina yapsalar sizde yolda annelerinizle zina yapacaksınız." [1]

Heyhat…! Ne yazık ki tüm bunlar yaşanmakta... Her şeyde ama her şeyde onlara benzemek…

1. *Sünenler*

Oysa iman ve küfür hem şer'i hem de tabiat gereği birbirine taban tabana zıt iki kutup gibidir. Yani imanın olduğu yerde küfür, küfrün olduğu yerde iman olmaz. Ki Allah *subhanehu ve teâlâ* zaten yüce kitabının birçok yerinde bu iki taifenin mensuplarının arasındaki düşmanlığı sürekli belirtmektedir. Peki, nasıl oldu da bu alçaklık kompleksine sahip olan ve aynı zamanda kendilerine Müslüman diyen insanlar bu hale geldiler. İnşaallah burada bu meseleyi izah etmeye çalışacağım. Ama öncesinde iki zümre arasında düşmanlığın nasıl oluştuğunu ve Müslümanların bu düşmanlıkta itikatları ve menheclerinin nasıl olması gerektiğini beyan edersek mevzuumuz daha iyi anlaşılacaktır. Bismillah.

Düşmanlığın Kısaca Tarihçesi

İnsanlar yeryüzüne gönderilmeden önce yüce Allah, Kitab-ı Mubin'in bir çok yerinde Adem *aleyhisselam* ve şeytanla arasında geçen diyaloğu anlatıyor. Bu konuyu anlatan ayetlere bakıldığında ilk olarak Allah Adem'i yaratığını ve O'na ilmi öğrettiğini beyan ediyor. Bakara süresindeki ayetlerde Allah *subhanehu ve teâlâ* bu konuyu şöyle belirtir:

"Hatırla ki Rabbin meleklere: 'Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım' dedi. Onlar: 'Bizler hamdınla seni tesbih ve takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökecek insanı mı halife kılıyorsun?' dediler. Allah da onlara: 'Sizin bilemeyeceğinizi herhalde ben bilirim' dedi. Allah, Adem'e bütün isimleri, öğretti. Sonra onları önce meleklere arz edip: 'Eğer siz sözünüzde sadık iseniz, şunların isimlerini bana bildirin' dedi." [2]

Daha sonra Allah *subhanehu ve teâlâ* başka ayetlerde meleklere, Adem'e *aleyhisselam* secde etmelerini emrediyor. Meleklerin hepsi Allah'ın emrine itaat edip secde ederken, sadece iblis, Allah'ın secde emrine kendince bozuk bir kıyasla karşı çıkıyor ve Adem'e *aleyhisselam* secde etmiyor. Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu şeytana sorduğunda ise:

" 'Seni yarattığım halde seni secde etmekten alıkoyan nedir?' dedi ki: 'Ben ondan daha hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın.!" [3]

Kıssanın devamı için Bakara suresindeki ayetlere bakıldığında:

"Biz: 'Ey Âdem! Sen ve eşin (Havva) beraberce cennete yerleşin; orada kolaylıkla istediğiniz zaman her yerde cennet nimetlerinden yiyin; sadece şu ağaca yaklaşmayın. Eğer bu ağaçtan yerseniz her ikiniz de kendine kötülük eden zalimlerden olursunuz' dedik. Şeytan onların ayaklarını kaydırıp ve içinde bulundukları (cennetten) onları çıkardı. Bunun üzerine: 'Bir kısmınız diğerine düşman olarak ininiz, sizin için yeryüzünde barınak ve belli bir zamana dek yaşamak vardır' dedik." [4]

İmanın olduğu yerde küfür, küfrün olduğu yerde iman olmaz. Ki Allah zaten yüce kitabının birçok yerinde bu iki taifenin mensuplarının arasındaki düşmanlığı sürekli belirtmektedir.

Sonuç olarak; Adem *aleyhisselam*, şeytanın kandırmasıyla Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yasakladığını yapıyor ve yaptığı bu hatadan dolayı da Allah'a tevbe ediyor. Nitekim ayette:

"Adem Rabbinden bir takım kelimeler aldı (tevbe etti). O da tevbesini kabul etti. Çünkü O, tevbeleri kabul edendir, çok esirgeyendir." [5]

Şeytan ise tam tersine daha çok azıp kıyamet saatine kadar insanları saptırmak, onları da kendisi gibi ahirette hüsran ve ateş ehli kılmak için Allah'tan mühlet istiyor. Rabbimiz ayetlerde bu durumu şöyle belirtir:

"Allah buyurdu: 'Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?' (İblis): 'Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın' dedi. Allah: 'Öyle ise, in oradan! Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardansın!' buyurdu. İblis: 'Bana, (insanların) tekrar dirilecekleri güne kadar mühlet ver' dedi. Allah: 'Haydi, sen mühlet verilenlerdensin' buyurdu. İblis dedi ki: 'Öyle ise beni azdırmana karşılık, and içerim ki, ben de onları saptırmak için se-

2. 2/Bakara, 30-31

3. 7/Araf, 12
4. 2/Bakara 35-36
5. 2/Bakara, 37

nin doğru yolunun üstüne oturacağım. Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen, onların çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın!' dedi. Allah buyurdu: 'Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! And olsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi cehenneme dolduracağım!' " [6]

Kur'an'ın başka bir ayetinde bu olay şöyle anlatır:

" (Allah): Ey İblis! Secde edenlerle beraber olmayışının sebebi nedir?' dedi. (İblis): 'Ben kuru bir çamurdan, şekillenmiş kara balçıktan yarattığın bir insana secde edecek değilim' dedi. Allah şöyle buyurdu: 'Öyle ise oradan çık! Artık kovuldun! Muhakkak ki kıyamet gününe kadar lânet senin üzerine olacaktır!' İblis: 'Rabbim! Öyle ise, (varlıkların) tekrar dirileceği güne kadar bana mühlet ver' dedi. Allah buyurdu ki: 'Sen mühlet verilenlerdensin. Allah katında bilinen vaktin gününe kadar…' İblis dedi ki: 'Rabbim! Beni azdırmana karşılık ben de yeryüzünde onlara (günahları) süsleyeceğim ve onların hepsini mutlaka azdıracağım! Ancak onlardan ihlâslı kulların müstesna…' " [7]

Böylelikle insanlar yeryüzüne indirilmiş oldu. Lakin Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu bir son olması için değil, ahiret hayatının bir başlangıcı olması için de dünya hayatını, insanların imtihan olmaları için bir mesken kılıyor. Allah ayette şöyle der:

"O, hanginizin daha güzel amelde bulunacağını denemek üzere ölümü ve hayatı yaratandır. O, Azizdir, Gafurdur." [8]

İnsanlar Allah Katında Mümin-Kafir Diye İki Zümredir

Allah *subhanehu ve teâlâ* kevni iradesi ile insanlar kâfir ve mümin olarak iki zümreye ayırır. Nitekim ayette:

"Sizi yaratan O'dur. Böyle iken kiminiz kâfir, kiminiz mümindir. Allah yaptıklarınızı görendir." [9]

6. *7/Araf, 12-18*
7. *15/Hicr, 32-40*
8. *67/Mülk, 2*
9. *64/Teğabun, 2*

Ve bu iki zümre arasında iman-küfürden dolayı ebedi buğz, düşmanlık ve savaş vardır.

Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ*, Adem'i *aleyhisselam* ve eşini yeryüzüne indirdiği zaman:

"…Kiminiz kiminize düşman olarak inin…" [10]

diyerek bizlere çok önemli bir noktayı belirtmekte ve henüz dünya hayatının başında bile iki zümre arasında ebedi bir düşmanlığın olduğundan bahsetmektedir. Yani bir tarafta Allah'a teslim olan Allah'ın dostları, diğer tarafta Allah'tan gelen apaçık beyyinelere karşı gelen, heva ve hevese tabi olan şeytanın dostları.

Kur'an-ı Kerim'de 'Vela ve Bera'nın İşleniş Metodu

İki zümre arasındaki düşmanlık itikat kitaplarında vela(dostluk) ve bera(düşmanlık) başlığı altında işlenir. Ehli Sünnet'in yanında vela ve bera tüm tevhidin semeresi olduğu için itikadın ve dinin en önemli asılları arasında sayılmıştır. Vela ve beranın Kur'an-ı Kerim'de işleniş metodunu maddelere ayıracak olursak Ehli Sünnet'in neden bu meseleye bu kadar önem atfettiğini görebiliriz. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi kitabında bu meseleyi öne çıkarmış, meseleyi imanın olmazsa olmazlarından zikretmiş, her fırsatta müminlere bunun hikmetini (neden düşmanlık etmesi gerektiğini) ayrıca beyan etmiş ve Müslümanlara bunun pratik örneğini (Rasûllerle) göstermiştir. Şimdi maddeleri zikredecek olursak;

1. Madde: Müminler müminlerin, kafirler ise kafirlerin dostudur.

10. *2/Bakara, 36*

Allah Kur'an-ı Kerim'de ısrarla bu iki zümrenin birbirine düşman, her iki zümrenin de kendi içinde birbirlerinin dostları olduğunu beyan etmiştir. Yani mümin müminin dostudur, kafir de kafirin. Bu konudaki ayetleri kısaca zikredecek olursak:

Allah *subhanehu ve teâlâ* Tevbe suresinde geçen ayetlerde diyor ki:

"Mümin erkeklerle, mümin kadınların bazısı bazısının dostular." [11]

Allah *subhanehu ve teâlâ* iman ehlinin durumunu belirttiği gibi aynı surede kafir ehli olanların durumunu da belirtiyor:

"Münafık erkeklerle, münafık kadınlar birbirlerinin dostudurlar." [12]

Yine başka bir ayette şöyle geçer:

"Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Çünkü onlar (ancak ve ancak) birbirlerinin dostudurlar." [13]

Allah'ın bunu ısrarla beyan etmesinin sebebi; Müslümanların şunu anlaması içindir: *'Müminden kafire, kafirden mümine dost olmaz.'* Allah *subhanehu ve teâlâ* onları birbirine dost kılmış, müminleri ise birbirlerinin dostu kılmıştır.

2. Madde: İslam, müminlerin kafirleri dost edinmelerini yasaklamıştır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu şer'i bir hükme bağlayarak müminlerin kafirleri dost edinmelerini kesin bir dille yasaklamıştır. Nitekim ayeti kerimede Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle der:

"Müminler, müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmesinler. Kim de bunu yaparsa bunda sonra Allah ile onun arasında hiçbir bağ yoktur." [14]

Âl-i İmran suresi 25. Ayette yine Allah *subhanehu ve teâlâ* diyor ki:

"Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin." [15]

Kur'an'ın başka bir yerinde Allah *subhanehu ve teâlâ* diyor ki:

"Onlardan ne bir dost ne de bir yardımcı edinme!" [16]

Bu müminlere yönelik diyor ki:

"Sizin için Allah'ın dışında ne bir dost ne de bir yardımcı vardır." [17]

Öyleyse Kur'an-ı Kerim müminle müminin, kafirle de kafirin dost olduğunu beyan ettikten sonra bununla yetinmemiş; bununla beraber müminlerin kafirleri dost edinmesini kesin bir dille yasaklamıştır.

Burada şöyle bir durum vardır. Bu yasaklamanın cinsi nedir? Çünkü şeriat bir şeyi nehyettiğinde bu nehiy üç manaya gelebilir. Bu nehiy;

1. Küfre sebep olduğundan dolayı olabilir.

2. Allah'ın yasakladığı şey haram olabilir.

3. İrşad olabilir.

Ayrıca bir nehyin bunlardan hangisine delalet ettiği akılla bilinemez yine şeriata dönülüp yan karinelere bakılması lazımdır. Bu açıklamanın sebebi şudur; Allah müminlerin kafirleri dost edinmesini yasakladığı zaman insanın aklına şunlar gelebilir, *'Tamam, Allah bunu yasaklamıştır. Ama bu dinin olmazsa olmazlarından değildir. Bir insanın onları dost tutmaması iyidir. Ama dost tutarsa bir şey olmaz.'* veya *'Bu bir nehiydir. Haram da olabilir mekruh da. Onun için kafirleri dost edinmemek iyidir. Ama bunu yapan insanlar da olabilir.'*

İşte burada insanın kafasında oluşan bu zannı kaldırmak için Kur'an-ı Kerim bu yasaklamanın hükmünü üçüncü merhalede beyan ediyor.

3. Madde: Kafirlerin dost edinilmesi küfürdür.

Yani Allah *subhanehu ve teâlâ* kafirleri dost edin-

---

11. 9/Tevbe, 71

12. 9/Tevbe, 67

13. 5/Maide, 51

14. 3/Âl-i İmran, 28

15. 3/Âl-i İmran, 25

16. 4/Nisa, 89

17. 42/Şura, 31

menin imanı götüreceğini ve insanı kafir zümresinden yapacağını açık bir şekilde müminlere Kur'an'ın birçok yerinde beyan etmiştir. Bunun en bariz delili Maide suresindeki şu ayettir:

"Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Çünkü onlar (ancak ve ancak) birbirlerinin dostudurlar. ***Sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır."*** [18]

Bu ayeti kerime kafirleri dost tutmanın küfür olduğunun en açık delilidir. Nitekim İbni Abbas *radıyallahu anh* bu ayeti kerimeyi okuduktan sonra; *'Aman ha! Dikkat edin sizden biri farkında olmadan Yahudi ve Hristiyan olmasın'* diyor. Bu sözün manası şudur; sizler Yahudi ve Hristiyanlığı tercih etmezsiniz, kendinizi Müslüman diye isimlendirirsiniz. Ama Allah katında bir Yahudi veya Hristiyan olabilirsiniz.

Peki nasıl?

'Onları dost tutarak.' Yani onlara, onların dininde yardım ederek, onların dininden razı olarak...

Ayrıca bu ayetin tefsirinde İbni Cerir Et-Taberi *rahimehullah* şöyle der: *'Allah onları dost tutanın, hizip olarak onlardan olduğunu bildiriyor. Çünkü bir insan bir insanı dost ediniyorsa demek ki onun üzerinde olduğu şeyden razı olmuş demektir.'*

Yine İmam Kurtubi *rahimehullah* tefsirinde: *'Allah onların hükmünü onlardan olmak olarak beyan etti.'* derken, İbni Hazm *rahimehullah* bu ayetin zahiri manası üzerine alınması gerektiğine dair icma olduğunu nakleder.

Bu konudaki başka ayetlere bakacak olursak:

Yine Allah *subhanehu ve teâlâ* kafirleri dost edinmenin nifak olduğunu beyan ediyor.

"Münafıkları elim verici bir azapla müjdele. Onlar ki; kafirleri mü'minlerin dışında dost edinirler. İzzeti onların yanında mı arıyorlar. Muhakkak ki izzetin hepsi Allah'ın yanındadır." [19]

Yine başka bir ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* ka-

firleri dost tutmalarına rağmen, bu dost tutmalarının kendilerini İslam dairesinden çıkarmayacağını düşünen insanlara çok bariz bir şekilde diyor ki:

"Şayet onlar Allah'a, Rasûlü'ne ve Rasûlü'ne indirilene iman etmiş olsalardı onları dost edinmezlerdi." [20]

Bu da Kur'an-ı Kerim'in konuyu işleyişindeki üçüncü merhaledir. Yani bu nehiy, imanın esaslarına taalluk etmekte ve onları dost tutan insanları İslam dairesinden çıkmaktadır.

Kafirlere Teşebbühün Yasaklanması

Kafirleri düşman edinmenin birçok gerekleri vardır. Bunlardan en önemlisi de hem din hem de dünya işlerinde onlara benzememektir.

Çünkü İslam gerek dini alanda gerek dünyevî alanda kafirlere benzemeyi yasaklamıştır.

Dini olarak: Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hadiste şöyle der:

"Ben kıyametten önce kılıçla gönderildim. Sadece Allah'a ibadet edilsin ve O'na şirk koşulmasın. Benim rızkım, mızrağımım gölgesi altında kılındı. Zillet ve alçaklık, benim emrime muhalefet edenlerin üzerine kılındı. Kim bir kavme benzerse o da onlardandır." [21]

Bu hadis bize umumen kafirlere benzemenin şeriat tarafından yasaklandığını gösterir. Ayrıca bir çok yerde Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* dini alanda kafirlere benzemeyi yasaklamış ve onlara muhalefeti emretmiştir. Mesela Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* diyor ki:

18. 5/Maide, 51
19. 4/Nisa, 138-139
20. 5/Maide, 81
21. Ebu Davud, Ahmed

"Allah Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin. Onlar Peygamberleri ölünce kabirlerini mescid edindiler. Sizleri bundan yasaklıyorum." [22]

Başka bir hadiste Yahudilerin namazda ellerini kalçalarının üzerine bağlamaları nedeniyle Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bunu yasaklıyor. Yine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* diyor ki:

"Yahudiler ayakkabılarıyla namaz kılmazlar. Siz ayakkabılarla namaz kılın." [23]

Dünyevî olarak: Abdullah bin Amr bin As *radıyallahu anh* diyor ki:

"Ben üzerimde muasfer (kırmızı ve sarı arası bir renk) bir elbiseyle Rasûlullah'la karşılaştım. Rasûlullah elbiseyi görünce bana dedi ki: 'Bu kafirlerin elbiseleridir. Sen bunu giyme.' "

Bu hadiste Rasûlullah kafirlere has olan bir elbisenin kullanılmasını yasaklıyor. Dikkat edilirse bu elbise kafirlerin dinini temsil etmemektedir.

O zaman Müslümanlar, kafirlere has olan yani kendileriyle; Yahudi, Hristiyan ve diğer milletlerden temayuz ettiği[24] -ister dini ister dünyevi olsun- her şeylerinde onlara benzememekle emrolunmuşlardır.

Kafirlere teşebbühte iki meselenin bilinmesi gerekir:

Birinci Mesele: Kafirlere Benzemenin Hükmü

"Kim bir kavme benzerse oda onlardandır."[25]

Hadisin zahirinden kafirlere benzemenin küfür olduğu anlaşılmaktadır. Ama yukarıdaki Amr'ın *radıyallahu anh* hadisi bize her benzemenin küfür olmadığının gösterir. O zaman kafirlere teşebbühün hükmünde tafsilata gitmek zorundayız.

1. Küfür olan benzeşme: Kafirlerin, küfür olan itikatlarını temsil eden söz ve davranışlarda onlara benzemektir. Bu şeylerde kafirlere benzeyen insanlar küfre girerler. Mesela: Boyununa haç veya beline zünnar takmak insanı küfre sokar. Çünkü bunlar kafirlerin küfür itikatlarını temsil etmektedir. Aynı şekilde konumuzla alakalı olarak kafirlerin küfür bayramlarını kutlamak veya onlara iştirak etmek de insanı küfre sokar. Mesela: Mecusilerin *'nevruz'*, Hristiyanların *'yılbaşı'* gecelerini ihya etmek bu babtandır. Nevruz; Mecusilerin ateşi kutsadıkları bir gün, yılbaşı ise; Hristiyanların, Hristiyanlığın doğuşunu kutladığı bir gündür. Her ikisi de küfür olduğu için onlara iştirak da küfür ve şirk olur.

2. Haram olan benzeşme: Kafirlerin küfür itikatlarının simgesi olmayan ama onların kendisiyle temayüz ettikleri konularda kafirlere benzemektir. Mesela, muasfer elbiseyi giymek veya günümüzde kafirlerin itikadını temsil etmeyen ama kendilerine has olan söz ve davranış, giyim ve kuşamda onlara benzemek haram olan benzemeye dahildir.

3. Mekruh olan benzeşme: Bu da genel olarak kafirlere benzemektir.

İkinci Mesele: Şeriatın Kafirlere Benzemeyi Yasaklamadaki Hikmeti

Şeyhu'l-İslam İbni Teymiyye *rahimehullah* bu konuda şöyle der: *'İnsanın zahirde bir kavme benzemesi, insanda batinî olarak o kavme karşı bir meyil ve o kavme karşı bir muvafakat oluşturur.'*

Yine İbni Kayyım *rahimehullah* da: *'Şeriatın bu benzemeyi yasaklamasındaki asıl hikmet, batinî muhabbeti ve batinî meyli yasaklamasıdır.'* demektedir.

Sonuç olarak, böyle iğrenç ve her haliyle Allah'a isyan olan bir günde insanların neden cüretkar davrandıkları çok açık şekilde anlaşılmış oluyor.

Selam ve dua ile sizleri Allah'a emanet ediyorum.

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

22. Buhari, Müslim
23. Ebu Davud, İbni Hibban
24. Kendini göstermek, sivrilmek
25. Ebu Davud

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Yılbaşında İşlenen Haramlar

Yılbaşının küfür olduğu ve bunu kutlamanın kişiyi dinden çıkardığı itikadın konusudur. Fakat bununla beraber yılbaşı gecesinde azımsanmayacak kadar çok olan haramlar da işlenmektedir.

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam en güzel örnek olan Rasûlullah'ın üzerine olsun.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu dini hiçbir dinin etkisinde kalmayacak şekilde tamamen yeni baştan kurmuştur. Allah *subhanehu ve teâlâ* insanlar için seçtiği İslam dininin hükümlerini Kur'an ve Sünnette hiç bir kapalılık kalmadan açıkça beyan etmiştir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* belirlediği bu hükümler, ebediyete kadar geçerli olup herkesi ve her zamanı kapsayacak şekildedir. Hiç kimse bu hükümlerde en ufak bir değişiklik yapma hakkına sahip değildir. İnsanların belirlediği hükümler ise böyle değildir. Genelde heva ve hevese dayalı olduğundan dolayı sürekli değişmeye, eklemeye ve çıkarmaya mahkumdur.

Bugün insanlar nasıl, nereden ve ne şekilde yaratıldıklarına bakmadan Allah'ın hükümlerinde bir takım değişikliklere gitmişler. Allah'ın kendilerine verdiği akıl ile Allah'ın hükümlerini sorgulamaya, Allah'ın hükümlerinin doğruluğunu-yanlışlığını tartışmaya başlamışlar. Sebebi ne olursa olsun hiç kimse Allah'ın hükümlerini değiştiremez. Allah'ın hükümlerini iptal edip yerine kendi hükümlerini koyamaz. Fakat bugün var olan yönetimler Allah'ın yasakladığı birçok şeyi serbest, Allah'ın serbest dediği birçok şeyi de yasak kılmışlar. Bu şekilde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dininden yüz çevirip kendi dinlerini inşa etmişler. Bunun bariz bir şekilde ortaya çıktığı günlerden bir tanesi de yılbaşıdır.

Yılbaşının küfür olduğu ve bunu kutlamanın kişiyi dinden çıkardığı itikadın konusudur. Fakat bununla beraber yılbaşı gecesinde azımsanmayacak kadar çok olan haramlar da işlenmektedir. Bunların da gözardı edilmemesi gerekir. Dediğimiz gibi bu haramlar çok fazladır. En bariz şekilde ortaya çıkanlardan bazıları şunlardır:

Şans oyunları: Milli piyango, sayısal loto örnek olarak zikredilebilir. Bunların dışında kumarhanelerde oynanan şans oyunlarının ise haddi hesabı yoktur. Aylar öncesinden bunun için hazırlık yapılır. İnsanların buna yönelmesi için her tarafa (televizyon, gazete, radyo) reklam verilir. Normalde hiç şans oyunu oynamayan kimse bile bu reklamlardan ötürü bugün oynar, bir kere oynayayım bakarsın tutar der. Oysa İslam'da bu haramdır. Allah teâlâ şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler, şarap, kumar, putlar ve fal

okları, şeytanın pis işlerindendir. Artık bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz." [1]

Kazanma hırsı ile kaybetme korkusu arasında stres ve gerilim içinde kumar oynayanlar, kaybedince kazananlara karşı kin, haset ve düşmanlık beslerken kazananlar da böbürlenip ve şansları ile övünüp kaybedenlere saf ve aptal gözüyle bakarlar. Kumar bağımlıları gözünü kırpmadan bir gecede bütün servetlerini kaybedip ruhsal bunalıma girebilir. Ailesinin geçim parasını kumara yatırıp sonra kaybeden ailesinin hakkına geçtiği gibi bir de hiç utanmadan gidip hırsını onlardan çıkarır. Onlara bağırıp-çağırır ve onları döver. Bu da ailede bir huzurun mutluluğun olmamasına sebebiyet verir

Alkol: Cahiliye toplumlarının vazgeçilmezidir. Yılbaşı gününün ise olmazsa olmazı konumundadır. Yılbaşı gününe özel olarak aylar öncesinden hazırlık yapılır. Eksiklik olmasın diye çok sayıda alkol daha önceden stok edilir. Uyuşturucu haplar, eroin ve kokain de bu kapsamda ele alınmalıdır. İçki içmeyen bile arkadaş ortamından ötürü veya *'bir kereden bir şey olmaz'* düşüncesi ile içki içerek bağımlılığın ilk adımını atmış olur.

Yeni yıl eğlencelerine katılan bir çok insan geceyi alkol tüketerek geçiriyor. Tüketilen alkolün miktarı arttıkça suç sayısı da fazlalaşıyor. Geçtiğimiz yıllarda alkole bağlı olarak *'trafik kazaları', 'çevreye rastgele ateş açma', 'cinayet', 'yaralama ve tecavüz'* en çok işlenen suçlar arasında yer aldı.

Bir gazetenin geçen yıl yaptığı bir tespite göre son 7 yılda yılbaşı gecesinde alkolden dolayı işlenen çeşitli suçlarda 30 kişi hayatını kaybetti ve yüzlerce kişi yaralandı.

Aynı şekilde geceyi alkol ile geçirdiklerinden ötürü son 7 yılda 20 kişi trafik kazalarından ötürü hayatını kaybetti. 1 Ocak 2008 tarihinde Tuğçe Sakarya, Taksim'deki yılbaşı eğlencesi sonrası evine dönerken alkollü dolmuş sürücüsünün kurbanı oldu.

Yine aynı şekilde alkolün etkisiyle kutlamalarda çevreye rastgele ateş açan magandalar yüzünden bir çok kişi hayatını kaybetti. Bunlardan biri 2007'ye girişte yılbaşı gecesinde yaşandı. Taksimdeki yeni yıl eğlencesine katılan üniversite öğrencisi Adem Doğan başına isabet eden bir kurşunla hayatını kaybetti.

Yine 2008 Yılbaşı gecesinde İsmail Yakar yılbaşını kutlamak için arkadaşı Ergun Ç.'yi evine davet etti. Gecenin ilerleyen vakitlerinde alkolünde etkisiyle tartışmaya başlayan iki arkadaşın kavgası kanlı bitti. Ergun Ç. İsmail Yakarı bıçaklayarak öldürdü, sonra evde bulunan Meral B.'ye tecavüz etti.[2]

Fuhuş: Allah teâlâ şöyle buyuruyor:

"Zinaya yaklaşmayın. O cidden hayasızlıktır, kötü bir yoldur.' [3]

1. 5/Maide, 90

2. Zaman gazetesi

3. 17/İsra, 32

Fuhuş, rahatça işlenebilen bir hale gelince evlilik düzenlerinin bozulmasına, eşlerin birbirlerinden nefret etmesine ve birbirlerinden ayrılmasına sebebiyet verdi. Ortam da buna uygun olunca...

Ayete dikkat edilirse Allah *'Zina etmeyin'* demiyor. *"Zinaya yaklaşmayın"* diyor. Yani sizi zinaya götürecek, her türlü sözden, eylemden ve ortamdan uzaklaşın.

Fuhuş/zina, yaşadığımız toplumda her daim işlenen sıradan bir şey haline gelmiştir. İnsanlar kalbi, gözü ve bedeni ile zinaya düşsünler diye gerekli olan her türlü zemin hazırlanmıştır. Gözünüzü nereye çevirirseniz çevirin gözün zinasına düşmeniz an meselesidir. Televizyonları, interneti, gazeteleri, okulları, sokakları düşünün her tarafta İslam'ın kendisine *'giyinik çıplaklar'* dediği kimselerle karşılaşacaksınız. Yılbaşı gecelerinde ise bu durum biraz daha had safhaya ulaşmaktadır. Çünkü bütün programlar buna müsait bir şekilde hazırlanmıştır. Televizyon programları, eğlence merkezleri (barlar diskolar, konserler) bu organizasyonlardan sadece birkaçıdır.

Fuhuş, rahatça işlenebilen bir hale gelince evlilik düzenlerinin bozulmasına, eşlerin birbirlerinden nefret etmesine ve birbirlerinden ayrılmasına sebebiyet verdi. Ortam da buna uygun olunca, son dönemlerde boşanma sayısı da artmaya başladı. Doğu illerinde boşanma sayısı batı illerine göre daha az. Çünkü doğu taraflarında fuhuş her ne kadar yayılsa da batıya oranla biraz daha az durumdadır.

Kişinin yılbaşında düzenlenen eğlence programlarına katılması, katılamasa da en azından bunları izlemesi bir başarı, bir güzellik olarak isimlendirilmektedir. Bunlardan uzak durmak, bunlara katılmamak, bunların yanlış olduğunu beyan etmek ise gericilik, çağa ve modaya uymama olarak nitelendirilmektedir. Tıpkı çıplak bir şekilde Kâbe'yi tavaf eden Mekkeli müşrikler gibi. Ne zaman ki Müslümanlar elbiseleriyle Kâbe'yi tavaf etmeye başladılar hemen onları kınayıp ayıplamışlardı. Birbirlerine ne kadar da benziyorlar.

İsraf: Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Yiyiniz, içiniz fakat israf etmeyiniz.' [4]

İsraf Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından haram kılınmıştır. Yeni yıl yaklaşırken israf yarışma halinde yılbaşı kutlamalarında yapılmaktadır. Kimi evlerde fakir fukaranın bir yıldaki kazancı bir gecede harcanmakta, kimi evlerde teşvik ve özenti neticesinde bir aylık kazanç bir gecede tüketilmektedir.

Davamızın sonu alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

4. *7/Araf, 31*

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

ABDULMETİN AKSOY

Yahudi ve Hristiyan Portresi ve **Onlara Tabi Olanlar**

Türkiye'yi yönetenlere bakalım, milletvekilleri, bakanlar veya daha üst rütbede olanlar, Avrupa'ya gittikleri zaman onların dinlerine mensup oluyor, boyunlarına haç takıyor, papazın elbisesini giyebiliyorlar. Arap ülkesine gittiklerinde ise, konuşmalarına besmele ve hamd ile başlayarak onlardan olduklarını gösteriyorlar.

Hamd Allah'a, salât Rasûlü'ne olsun. Allah'ın selamı, hidayeti, yardımı ve rahmeti tevhid ehlini kuşatsın.

Yeni yılın gelmesi bana ehli kitabı ve Hristiyanların yılbaşı kutlamalarını hatırlattı. Kulaklarımda *'Mutlu yıllar'* sözünü yankılattırdı. İnsanlar yılbaşını, o senenin mutlu ve huzur içinde geçmesi için kutluyorlar. Yahudi ve Hristiyanların ve onlara tabi olanların olduğu yerde mutluluk ve huzur temenni edilmesi şaşılacak bir durum. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* haber verdiği üzere yeryüzünde fesat çıkaran bir toplumun bayramını kutlamak nasıl mutluluk getirecek, doğrusu onu da anlamış değilim.

Naslarda Allah ve Rasûlü, bizlerin Yahudi ve Hristiyanlara tabi olacağımızı hatırlatmışlardır. Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin ileride karşılaşacağı bu durumunu şöyle izah eder:

"Siz, sizden öncekilere adım adım, karış karış, tabi olacaksınız. Hatta onlar kelerin deliğine girse, siz de gireceksiniz. Onlardan biri annesiyle zina etse siz de zina edeceksiniz. Sahabe: 'Ya Rasulullah bunlar Yahudi ve Hristiyanlar mı?' diye sorar. Peygamberimiz: 'Başka kim olabilir ki' diye buyurur." [1]

Bir taraftan da İslam *"Ehli kitabı dost edinmeyin"* buyruğuyla da bizleri onlardan uzak tutmaya çalışmış ve sakındırmıştır. Bu hatırlatmalara rağmen toplumumuzun Yahudi ve Hristiyanlara tabi olduklarını, onları her yerde taklit ettiklerini görmekteyiz. Nasıl mı? Bunu fehmedebilmek için ehli kitabı Kur'an ve sünnet ışığında tanımalı ve toplumumuzla kıyas etmeliyiz. Siyerde ve Kur'an'da bahsi geçen bu kavmi kısaca tanımaya ve kendi vakıamızla mukayese etmeye çalışalım:

1. *İbni Mace*

İslam İtikadına Düşmandırlar

Düşman aynı düşman. Kâfirin portresi hiç değişmedi. Peygamberler döneminden bu yana, yıllardır aynı şemayı gördü Müslümanlar. Bir tarafta İslam için mücadele edenler, diğer taraftan da küfrün destekçiliğini yapanlar. İslam toplumu, tek vücut olup Rabblerine güvenip, dayanarak yürürken, kâfirler gürûhu her gün çoğalarak, bozuk dayanaklarıyla amansız mücadelesini fevç fevç sürdürdü.

Kur'an'ın deyimiyle, ilim kendilerine tebliğ edilmesine rağmen hasetleri Yahudi ve Hristiyanları Müslümanlara düşman kıldı. O kadar ki, Peygamberlere dahi bu düşmanlıklarını çekinmeden ilan ettiler. İşte bu topluluk, İslam'a ebedi kin besleyen taifedir. Müslümanları yeryüzünden silme arzusunu kalplerine daima aşılayanlardır. İçlerindeki kin ve nefretleri tezahür etmiş, her tarafta Müslümanları karalamakta veya zulmler etmektedirler.

Aslında *'Bu düşmanlıkları nedendir?'* diye sorulmalı. Bugün Yahudi ve Hristiyanların savaşlarının sebepleri saptırılmış, arka perdesi hiç gösterilmemiştir. Müslümanlara bu savaşın sebebi olarak toprak, petrol, yeraltı kaynakları, özgürlük, bağımsızlık vb. şeyler gösterildi. Ki onların mücadelelerini de bu dünya metaına doğru çekebilsinler. Dine/itikatlarına olan bağlıklarını iptal edip, vatan toprağına, yeraltı zenginliklerine ve bağımsız bir şekilde yaşamak için savaş versinler. Öyle de olmadı mı zaten? Artık savaşanlar, hür olmak, vatanını korumak, yeraltı kaynaklarını kaybetmemek için savaşıyor. İslam dinini, itikadını korumak için savaşmak tarihe karıştı, tamamen unutuldu artık. Bakın etrafınıza, savaşanlar niçin savaşmakta?[2]

Yahudi ve Hristiyanlar tuzak kurmadan, domuz eti yemeden yaşayamazlar. İnsanı, imansız hale getirip, ölümünü murdar yapmadan bırakmazlar. İnsanlara, Müslümanlara olan savaşlarının gerekçelerini dünyalık gösterince, onlar da savaşlarını dünyalıklarını korumak için sürdürdü. Ama Yahudi ve Hristiyanların savaşmalarının asıl sebebi bu değil, tamamen İslam itikadıdır. Yaptıkları mücadeleler Müslümanların itikadını bozmak, tahrif etmek veya iptal etmek içindir. İslam ümmetiyle düşmanlarının arsındaki savaş, her şeyden önce akide savaşıdır. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* ehli kitabın bu portresini şöylece ortaya koymuştur:

"Kitap ehlinden birçoğu, hak kendilerine besbelli olmuşken ruhlarında yerleşmiş olan kıskançlıklarından dolayı, sizi imanınızdan sonra kâfirler olarak geriye döndürmeyi çok isterler." [3]

"Onlar kendileri gibi sizinde kâfir olup böylece birbirinize eşit olmanızı arzu ederler." [4]

Görüldüğü üzere Yahudi ve Hristiyanların Müslümanlara olan düşmanlıkları, İslam inancından dolayıdır. İlk başta tevhid ehlini, akidevî planda yenmeye çalışmışlardır. Çünkü uzun deneyimlerden sonra anlamışlar ki, akidesine bağlı kaldığı sürece bu ümmeti yenmeye imkân yoktur. Fakat bunu Müslümanlara veya avam halka fark ettirmeden kin, nefret ve savaşlarının sebeplerini hep farklı mecralara kaydırmışlardır.

Konuyu bizim toplumumuz üzerinden mukayese edersek, ehli kitap gibi özellikle aristokrat kesimin İslam'a düşman olduğu görülecektir. Devletin bu düşmanlığı Yahudi ve Hristiyanları dost edindikten sonra başlamıştır. Çünkü ehli kitap dinlerini ve inançlarının kurallarını kabul etmeyen kişilerden razı olmazlar ve onu dost edinmezler. Ortada bir dostluk varsa, bu ehli kitabın karşı taraftan razı olduğunun göstergesidir. İspatlanmış bu gerçek Kur'an'da şöyle bildirilir:

"Yahudi ve Hristiyanlar dinlerine uymadığınız sürece sizden asla razı olmazlar." [5]

Bugün vakıamızın krallığını yapanların İslam'a düşman olduklarının birçok alameti vardır. Kur'an'ı anayasa olarak kabul etmeyip, TBMM'de yürürlüğe geçirmemeleri, dinimizde var olan hükümleri değiştirmek veya olmayan hükmü getirmek gibi İslam'a düşmanlıklarını gösteren birçok misal mevcuttur. Ne yazık ki, bu devlet de, ehli kitap gibi İslam'a ve Müslümanlara savaş açmış durumdadır. Rabbim yardımcımız olsun.

2. *Müslümanları ve İslam için savaşanları bundan tenzih ederiz.*

3. *2/Bakara, 109*
4. *4/Nisa, 89*
5. *2/Bakara, 120*

İslam'ın Hak Din Olduğunu Bilirler

Ehli kitabın İslam itikadına karşı sürdürdüğü bu mücadele körü körüne olan bir mücadele değildir. Temeli bilgiye dayalıdır. Onlar İslam'ın, Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* hak olduğunu çok iyi biliyorlardı. Allah *subhanehu ve teâlâ* onları şöyle tanıtır:

"Onlar Peygamberlerini, kendi oğullarını bildikleri gibi bilirler. Fakat yine de tabi olmazlar." [6]

"Kendilerine kitap verdiğimiz (Yahudi ve Hristiyanlar), Kur'an'ın Rabbinin katından indirildiğini kesinlikle biliyorlar." [7]

Yahudi ve Hristiyanların en bariz özelliklerinden biri de İslam'ın doğru inanç sistemi olduğunu bilmeleridir. Kur'an ve Sünnet ile kaim olan İslam doğru bir dinse sorgulamadan, yorum yapmadan kabul edilmesi gerekmez mi?

Ehli kitabın İslam'ı kabul etmemelerinin sebebi, onları helak eden sorgulamaları ve kıskançlıklarıdır.

Peki, ehli kitap neden Müslümanların itikadını kabul etmeyip, düşmanlık besliyor? Doğru dinin İslam olduğunu bilmelerine rağmen, neden hırs yapıp Müslümanlarla savaşıyor?

Ehli kitabın İslam'ı kabul etmemelerinin sebebi, onları helak eden sorgulamaları ve kıskançlıklarıdır. Sorgulamaları, 'Peygamber neden Arap kabilesinden seçilmiş, bizim kavmimizden seçilmemiştir?' Şeklinde tezahür etmiştir. Peygamberimizin: *"Sizden önceki kavimler çok sorgulamalarından helak olmuştur"* hadisi Yahudi ve Hristiyanları çağrıştırmaktadır.

Kıskançlıkları, onları inançlarında delalete düşürdü, yataklarını cehennem yatağı yaptı. Kendilerine ilim geldikten sonra ihtilafa düşürüp doğrulardan yüz çevirtti. O kıskançlıkları onları eşreften esfele götürdü. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Kitap ehlinden birçoğu, hak kendilerine besbelli olmuşken ruhlarında yerleşmiş olan kıskançlıklarından dolayı, sizi imanınızdan sonra kâfirler olarak geriye döndürmeyi çok isterler." [8]

"Onlara din hususunda apaçık belgeler (peygamberler, kitaplar) verdik. Onlar kendilerine ilim geldikten sonra, aralarındaki kıskançlıklarından dolayı anlaşmazlığa düştüler." [9]

Bu başlıkta anlatılanları bizim toplumumuzun üzerinde düşündüğümüz zaman, aynı tablo karşımıza çıkmaktadır. Yahudi ve Hristiyanlar da İslam'ın hak olduğunu bilmekteydi, bizim toplumumuz da bunun hak olduğunu bilmekte, hatta bu sebepten kendilerini İslam'a nispet etmekteler. Fakat ehli kitap misali bununla amel etmemektedirler. Burada sizlere kendisiyle konuştuğum bir amcayı örnek vermek istiyorum. Bu amca ile bir diyaloğumda, İslam'ın bizden istediği tevhidi ve onu bozan unsurları konuşmuştum. Sözde ben bu amcaya bilmediği için tebliğ yapmaya, konuyu örneklendirmeye çalışıyorum. Birden amca benim anlattığım konulara örnek vermeye ve desteklemeye başladı. Şaşırdım. Dışarıdan bakan biri, anlattığım meselede amca ile müttefik ve aynı itikadı paylaştığımı zanneder. Fakat amca ne benim anlattıklarımla ne kendisinin örnek verdiği noktalarla amel ediyor.

Amelsiz söylem ve amelsiz bilgi... İşte bizim toplumumuz, işte ehli kitap... Arada bir fark yok. İnsanlık Yahudi ve Hristiyanlara tabi olmuş durumda. Rabbim tevhid ehlini aynı konuma düşürmesin. Allahumme âmin

İslam'a ve Müslümanlara Münafıklık Yaparlar

Aldatmak, kandırmak ve ikiyüzlülük... Kabul etmediği halde kabul etmiş gibi takınmak ve olmadığı gibi görünmek. Bunlar Yahudi ve Hristiyanların iskeletini oluşturan vasıflardır. Münafık karaktere sahip olmak, ehli kitabın Müslümanlara karşı kullandığı savaş taktikle-

"Kitap ehlinden birçoğu, hak kendilerine besbelli olmuşken ruhlarında yerleşmiş olan kıskançlıklarından dolayı, sizi imanınızdan sonra kâfirler olarak geriye döndürmeyi çok isterler."
(2/Bakara, 109)

6. 2/Bakara, 146
7. 6/Enam, 114
8. 2/Bakara, 109
9. 3/Âl-i İmran, 82

rinden bir tanesidir. Ayrı bir cephe oluşturmadan, düşmanın karargâhında onlardanmış gibi görünerek onları mağlup etmeye çalışmak, korkaklığın bir alametidir. Bitmek bilmeyen korkuları ehli kitaba, münafıklık taktiğini ortaya koydurttu. Ne zaman Müslümanlarla karşılaşsalar kendilerini İslam'a nispet ettiler, ne zaman da kâfirlerle karşılaşsalar: *'Biz İslam'dan beriyiz, sizin dininizdeniz. Biz Müslümanları kandırıyoruz'* dediler. Allah *subhanehu ve teâlâ* bununla alakalı şöyle buyurur:

"Kitap ehlinden bir zümre dedi ki: 'İman edenlere indirilene gündüzün erken saatlerinde iman edin, akşamleyin de inkâr edin, olur ki dönerler.' " [10]

"Onlar ikisi arasında bocalayan kararsız kimselerdir. Ne bunlara, ne de onlara taraf olurlar. Allah'ın şaşırttığı kimseye sen asla yol bulamazsın." [11]

Ehli kitabı tanımak için yıllardır gözlem yapmaya gerek yok. Ayeti kerime doğrudan vasıflarını zikretmiştir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* haber verdiği bu vasfı bugün medyadan da görmekteyiz. Bir ara *'Obama'nın Yahudi olmasına rağmen, aslının Müslümanlığa dayandığı'* konusu medyada gündem edilmişti. Hakeza dinlerarası diyalogla Yahudi ve Hristiyanların da din kardeşimiz olduğu ılıman İslamcılar tarafından söylenmektedir. Ama aynı zamanda her iki taife de her tarafta Müslümanlara ve İslam'a olan düşmanlıklarını ilan ediyorlar. Bizler bugün ehli kitabın bu münafık vasıflarına ve tuzaklarına şahitlik etmekteyiz. Yahudi ve Hristiyanları bu kötü ameli yapmaya iten sebep nedir? Bu başlıkta bilinmesi geren mesele bu olmalıdır.

Bunun sebebini İbni Kesir Âl-i İmran süresinin tefsirinde şöyle açıklar: *'Bu sözleri söyleyenler Yahudi âlimleri idiler: 'Sabahleyin İslam'a girelim, akşamleyin de irtidat edip dinimize dönelim. Bize sorulduğunda İslam'ı kabul ettikten sonra kitabımıza baktık. Birbirimizle istişare ettik. Dinimizin daha hak olduğunu, Muhammed'in dininin batıl olduğunu ve Tevrat'ta yazılı olan son Peygamberin özelliklerini onda bulamadığımızı gördük' diyelim' diye kendi aralarında anlaşmışlardı. Bu suretle zihinleri karıştırıp birçok kimseyi*

tereddüde düşürmek istemişlerdi. Ayeti kerime bunun üzerine inmiştir.' [12]

Yahudi ve Hristiyanların bu vasfı bizim vatandaşımıza da sirayet etmiş durumda. Türk toplumunun ehli kitaba benzediği en tehlikeli karakter, münafık karakteridir. Yediden yetmişe bu karakter vakıamızda gözler önündedir.

Türkiye'yi yönetenlere bakalım, milletvekilleri, bakanlar veya daha üst rütbede olanlar, Avrupa'ya gittikleri zaman onların dinlerine mensup oluyor, boyunlarına haç takıyor, papazın elbisesini giyebiliyorlar. Arap ülkesine gittiklerinde ise, konuşmalarına besmele ve hamd ile başlayarak onlardan olduklarını gösteriyorlar. Demokrasi ülkelerini ziyaret ettikleri zaman, demokrasinin ilkelerini savunuyor ve tavsiye ediyorlar. Kısacası üçü bir arada, her renge bürünebiliyorlar.

Bu kişilerin yönettiği toplumdan da farklı bir özellik beklenemez elbette. Dinini bu devletin suladığı halk, münafık bataklığında yüzüyor. Bayram günü bayram namazı kılıyor, oruç ayında oruç tutuyor, yılbaşı geldiğinde Noel babanın bayramını kutluyor, içki içiyor, zinasını yapıyor, oy gününde hükmü Allah'tan başkasına veriyor. Kendisine sorsan İslam'dandır. Kardeşim biraz ondan, biraz bundan, bu nasıl Müslümanlık? Cevabı belli, orasını sorma, karıştırma. Çünkü sorulsa münafık oldukları ortaya çıkacaktır. İnne lillahi ve inne ileyhi raciun.

10. 3/Âl-i İmran, 72
11. 4/Nisa, 143
12. İbni Kesir

Mağdub ve Dalalet Ehlidirler

Mağdup, gazap edilmiş, dalalet ise sapıklık içinde olmak manalarına gelir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kullarına verdiği cezalar arasında, mağdup ve dalalet cezalarının da yer aldığı hepimizin malumudur. İşte bu iki ceza da Yahudi ve Hristiyanların üzerinde gerçekleşmiştir. Kur'an'da Fatiha süresinde Allah *subhanehu ve teâlâ* bu kavmin özelliklerini şöyle zikreder:

"...(Rabbim beni) dosdoğru yola, kendisine nimet verilmişlerin yoluna ilet. Gazap edilmiş ve dalalet içinde olanların yoluna iletme." [13]

Muhammed bin Abdulvahhab *rahimehullah* yukarıdaki ayette geçen mağdup ve dalalet kelimelerini tefsir ederken şunları söyler: *'Ayette geçen ' غَيرِ المَغضُوبِ عَلَيهِمْ' lafzından kast edilen Yahudiler, ' وَلاَ الضَّالِّينَ' lafzından da kast edilen de Hristiyanlardır.'*

Kur'an kıssalarında en çok zikredilen kavim Yahudi ve Hristiyanlardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da onların helak edilişlerinden detaylı bir şekilde bahsetmiştir. Onları helak eden nokta çok korkutucu ve tüyler ürperticidir. Hristiyanlar, bilgisizce amel etmelerinden, Yahudiler ise bilip amel etmemelerinden helak olmuşlar, felah bulamamışlardır. İki tehlikeli nokta, bilip amel etmemek ve bilmeden amel etmek... Birini mağdup, diğer fırkayı da dalalet ehli kılmıştır. Bizim vatandaşlarda da aynı vasıf söz konusudur. Gazap edilmiş ve dalalet ehlinden Rabbimize sığınır, bu topluma da gazap gelmeden hicret etmeyi nasip etmesini rabbimden temenni ederim.

Hayırdan Uzak, Fitne ve Fesat Üreten Cemiyettir

Fitne ve fesat Müslümanlar için en tehlikeli virüstür. Bu iki şeyden uzaklaşmamız ve onlara karşı savaşmamız Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından istenmiştir. Fitne kavramı birçok âlim tarafından şirk olarak tefsir edilmektedir. Fesat ise doğruların yanlış, yanlışların doğru olarak bilinmesidir. Fitne ve fesat kavramlarının kendilerinde toplandığı grup, ehli kitaptır. Bakıldığında bu iki nokta hayatlarının neredeyse %99'una sirayet etmiş, etrafında bulunanlara da bu hastalığı bulaştırmışlardır. Zaten Kur'an'daki kıssalara bakıldığında bu kavmi helak eden nedenlerin bir tanesi de budur.

Yahudi ve Hristiyanlar Müslümanların imanlarını zayıflatmak için onların ortamlarına fitne ve fesadı sokmaya çalışırlar. Çünkü onlar İslam üzere olanlar için hiçbir zaman hayır dilemezler. Nerede bir şirk ve fesat varsa onları Müslümanların önüne set olarak koyarlar. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Müşrikler ve ehli kitaptan kâfirler size hiçbir hayrın indirilmesini istemezler." [14]

Fitne ve fesat üreten kavim dost edinildiğinde ve onlara tabi olunduğunda elbette o ortamda üreyen şey yine fitne ve fesat olacaktır. Allah şöyle buyurur:

"Kâfirler birbirinin dostudurlar. Eğer siz onları dost edinirseniz yeryüzünde büyük bir fitne ve fesat olur." [15]

Kendi vakıamız üzerinde yorum yaparsak, *'fesat ve fitneyi bu toplumda da görmek mümkündür'* demek herhalde yanlış olmaz. Çünkü Türk toplumu ehli kitabı dost edinmiş, bununla da yetinmeyip onları her alanda taklit etmektedirler. Çok uzağa değil, etrafınıza baksanız gördüğünüz televizyon dizileri, internette *'chat'*leşme, komşularınızın açık olması, küfürlü konuşan insanların varlığı buna benzer birçok ahlaksızlık ve fitne söz konusudur. Bunlarla beraber bir de her sene kutlanan yılbaşı, Noel babanın bayramı var. Bu yılda aynı cürümler, fesatlar gövde gösterisi yapacak. İçilen içkilerin, yapılan fuhuşların, Allah'a karşı işlenen isyanların haddi hesabı olmayacak. İşte bu fitne ve fesatların hepsi Yahudi ve Hristiyanları dost edinmenin eseri ve ürünüdür.

Ne olursa olsun Türkiye Noel'i baba kabul edip Yahudi ve Hristiyanların tabiinleri olsalar da, biz yılbaşında hediye getiren Noel babanın değil, Miraçtan namaz getiren Muhammed Mustafa'nın *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmeti ve tabiinleriyiz.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir. Selam ve dua ile.

---

13. 1/Fatiha, 6-7

14. 2/Bakara, 105
15. 8/Enfal, 73

Birinci Sabite: Cihad Kıyamete Kadar Devam Edecektir! -2-

Dünya, Allah'ın cihadın devam edeceğine dair olan vaadine savaş açmıştır. Biz ise Allah'ı doğrulayıp, O'na savaş açan dünyanın hezimete uğrayacağına dair yemin ediyoruz.

Bu gerçeğe yakin bir şekilde inandığımız, gözlerimizin önüne koyduğumuz ve değişmez sabitelerden biri olarak kabul ettiğimiz zaman, şartlar zorlaşıp, durumlar kötüleşse de cihad sancağına destek vermekten ve bu sancağın altında bulunmaktan geri durmamız asla mümkün olmayacaktır. Çünkü cihad sancağı, tüm zamanlarda Allah'ın razı olduğu Taifetu'l Mansura[1] ile birliktedir. Taifetu'l Mansura'nın da İmam Nevevi'nin *rahimehullah* dediği gibi- bir mekânda olması gerekmez. Aynı zamanda, farklı yerlerde olabilir. Taifetu'l Mansura, hak üzere savaşır. Zaman, asla savaşan ve cihad sancağını yücelten Taifetu'l Mansura'dan yoksun olmayacaktır!

Biz bu inanca itikat ediyorsak, bunun yanında da global küfrün güçleri ve onların yanında bulunan uluslararası nifak ehlinin asla cihad sancağını hareketsiz bırakamayacaklarına, mücahidleri engelleyemeyeceklerine, bu şiarı/ibadeti iptal edemeyeceklerine inanmamız da kaçınılmazdır. Bu bazen bir veya iki yerde onları kuşatabilir. Fakat -insanlar ve cinler bunun için toplansalar da- cihad sancağını, bu zamanda düşürmeleri mümkün değildir. Çünkü cihad sancağı, Allah'ın emri ve izni ile yükselmiş olup, alçalması da imkansızdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin İsa *aleyhisselam* ile birlikte Deccal'ı öldürene kadar bu sancağı yücelteceğine hükmetmiştir.

Bu, bizleri harekete geçirecek bir hakikat, düşmanlarımız ile savaşmamızı gerektiren; Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* *"Cihadın kıyamet gününe kadar devam edeceği"* vaadine kesin bir şekilde olan inançtır.

Bugün Afganistan'da gerçekleşen olaylar ve mücahidlerin şehirlerden çekilmeleri[2] ile Müslümanların umutsuzluğa düşmeleri, o mücahidlerin umutsuzluğa düşmelerini ve başarısız olmalarını asla göstermez. Bununla birlikte Müslümanların çoğu da cihadın kıyamete kadar devam edeceği kanaatindedirler. Aynı şekilde Müslümanların çoğunluğunun durumları da, bütün dünyanın cihad sancağını düşüremeyeceği düşüncesinde olmadığını göstermez. Bilakis onların birçoğu hak ile batılın arasındaki mücadeleyi anlayamamış, ümmetin tarihini, özellikle Kur'an'dan Peygamberler tarihini okumamışlardır.

1. *Allah tarafından yardım olunan, kurtuluşa eren grup/taife.*

2. *Müellif bu risalesini, 11 Eylül saldırıları akabinde Afganistan'a saldıran küresel küfür güçlerinin Kabil'i düşürmeleri sonrasında yazdığı için, burada o zamana işaret etmektedir. (çeviren)*

Dünya, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* cihadın devam edeceğine dair olan vaadine savaş açmıştır. Biz ise Allah'ı doğrulayıp, O'na savaş açan dünyanın hezimete uğrayacağına dair yemin ediyoruz. Yeni dünya düzeni, dar bir anlayış üzere gitmektedir. Bu anlayış da; cihadın terörizm olduğu, bütün mücahidlerin de terörist, teröristleri yakalamak ve terörün önünü tıkamanın gerekliliğidir. Başka bir ifade ile Allah'ın dostlarını yakalamak, O'nun şeriatının önünü tıkamak…

Bu durumdaki bir savaşın neticesi bizim için önceden belli olup, Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu kitabında bize anlatmış, Rasûlü de sünnetin de açıklamıştır.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Kim benim dostuma düşmanlık ederse, ona harp ilan ederim." [3]

Bu ise 'onun helak olacağını ilan ederim' demektir. Allah'ın açtığı savaş, Allah dostlarına karşı -Allah'ı veli edinmeleri ve dinleri sebebiyle- düşman olan kimseleredir. Hadiste *"Harp"* kelimesinin nekra gelmesi ise cezaların/musibetlerin tüm türlerini kapsamaktadır[4]. İmam Ahmed'in rivayetindeki *"Kim benim velime eziyet ederse"* lafzın manası da, sadece eza vermekle dahi Allah'ın savaş açacağını gösterir. Yine İmam Ahmed'in rivayetinde *"Benimle savaşmayı helal saymıştır"* lafzı geçmektedir.

Hadislerde geçen bu ceza, diğer ümmetlerde gerçekleştiği gibi herkesin gözleri önünde açıkça olmayabilir. Söz konusu ceza/musibet erteleneceği gibi hemen de gelebilir. Allah *subhanehu ve teâlâ* mühlet verir, ihmal etmez.

Hadislerde geçen bu ceza, diğer ümmetlerde gerçekleştiği gibi herkesin gözleri önünde açıkça olmayabilir. Söz konusu ceza/musibet erteleneceği gibi hemen de gelebilir. Allah mühlet verir, ihmal etmez.

Bu savaşın neticesini de Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'ı Kerim'in birçok ayetinde belirtmiştir.

"Biz, Peygamberlerimize ve iman edenlere dünya hayatında da, şahitlerin ayağa kalkacağı kıyamet günü de zafer vereceğiz/yardım edeceğiz." [5]

Bununla beraber Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerin düşmanlarının hezimete uğrayacağını tekit anlamında da şöyle buyurmaktadır:

"Şüphesiz ki kafirler mallarını, Allah yolundan alıkoymak için harcıyorlar. Daha da harcayacaklar. Ama sonunda bu, onlara yürek acısı olacak ve en sonunda mağlûp olacaklardır. Kâfirlikte ısrar edenler ise cehenneme toplanacaklardır." [6]

Allah *subhanehu ve teâlâ* Furkan günü olan Bedir savaşında gerçekleşenlerden ders alınmasına çağırarak şöyle der:

"(Bedir'de) karşı karşıya gelen şu iki gurubun halinde sizin için büyük bir ibret vardır. Biri Allah yolunda çarpışan bir grup, diğeri ise bunları apaçık kendilerinin iki misli gören kâfir bir gruptur. Allah dilediğini yardımı ile destekler. Elbette bunda basiret sahipleri için büyük bir ibret vardır." [7]

Fakat burada bu inancı karıştıran ve zayıf imanlı insanların içlerinde dönen bir soru da şudur; *'Allah subhanehu ve teâlâ şu ana kadar yapılan savaşlarda İslamî emirliğe neden yardım/zafer vermemiştir? Hâlbuki onlar da şeriatı uygulama şiarını yüceltmiş, kitap ve sünnete sarılmış ve bununla da kontrolleri altında bulunan tüm şehirleri terk etmeye mecbur kalmalarına rağmen tüm dünyayı karşılarına almışlardı.'*

Bu konuda şunu diyebiliriz ki; Şüphesiz ki Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* burada bir hikmeti bulunmaktadır. Bu hikmetlerden ilkini Allah'ın şu buyruğu bize açıklamaktadır:

---

3. *Buhari, Ahmed ve diğerleri, Ebu Hureyre'den.*
4. *Nekra, Arap dilbilgisi ile ilgili bir terim olup, isimlere belirsizlik katmayı ifade eder. Müellif de buradaki inceliğe işaret etmektedir. Yani belirli olan isim (marife) gelse idi, bu bir çeşit musibeti ifade ederdi. Lakin belirsiz isim olması (nekra) bu musibetin çok çeşitli olabileceği anlamına gelmektedir. (çeviren)*
5. *40/Mümin, 51*
6. *8/Enfal, 36*
7. *3/Al'i İmran, 13*

"Allah dileseydi, onlardan intikam alırdı. Fakat sizi birbirinizle denemek ister. Allah yolunda öldürülenlere gelince, Allah onların yaptıklarını boşa çıkarmaz." [8]

Şüphesiz Allah *subhanehu ve teâlâ* tek başına kafirlere galip gelir. Onları göz açıp kapanıncaya kadar öldürüp, tüm güçlerini yok edebilir. Fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* bu kâfirleri Müslümanların üzerine saldırmaları için bırakmıştır ki bu da imtihan içindir. Bunun anlamı, Allah'ın Müslümanları denemesi ve kafirlerin üzerlerine saldırmaları ile sadakatlerini ölçmesidir. Eğer sabreder, dinlerine sarılır ve Allah'a doğru koşup hallerini ona arz ederlerse, Allah da onların zaferi hak ettiklerini gördükten sonra onlara yardım edecektir. Onlar yeryüzünde egemenlik kazanmanın şartlarını yerine getirdikten sonra, Allah da onlar için razı olduğu dini onlara tatbik ettirecektir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Allah, sizden iman eden ve doğruları yapanlara, kendilerinden öncekileri hükümran kıldığı gibi, onları da yeryüzüne halifeler kılacağını vaat etmiştir. Kendileri için hoşnut olduğu dinlerini güçlendirecek, korkularını güvene çevirecektir. Çünkü onlar yalnız bana kulluk ederler, bana hiçbir şeyi şirk koşmazlar. Bundan sonra kim küfrederse, işte onlar, fasık olanlardır." [9]

"Musa kavmine şöyle dedi: Allah'tan yardım dileyin ve sabredin. Şüphesiz yeryüzü Allah'ındır. Ve O, kullarından dilediğini ona varis kılar. Zafer Allah'tan korkanlarındır." [10]

"Andolsun Zikir'den sonra Zebur'da da: 'Yeryüzüne salih kullarım vâris olacaktır' diye yazmıştık." [11]

"Şüphesiz, Rabbimiz Allah'tır deyip, sonra dosdoğru yolda yürüyenlerin üzerine melekler iner. Onlara: 'Korkmayın, üzülmeyin, size vaat olunan cennetle sevinin!' derler. Biz dünya hayatında da, ahirette de sizin dostlarınızız. Ğafûr ve Rahîm olan Allah'ın ikramı olarak orada sizin için canlarınızın çektiği her şey var ve istediğiniz her şey orada sizin için hazırdır." [12]

Bunların öncesinde ise yeryüzünde hâkimiyet sağlamanın şartları müminlerin içlerinde oluşması gerekir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere bu şartların bir yönünü bu ayetlerde bahsetmiştir. Bunlardan bazısı da şunlardır:

- İman,
- Salih amel,
- Daha önce yeryüzünde hâkimiyet sağlayan Nebi'nin ve sahabenin menhecine uyma,
- Sahih dine bağlı kalmak,
- Allah'a şirk koşmamak,
- Sadece Allah'tan yardım dilemek,
- Cihada ve düşmanla yapılan savaşa sabır göstermek,
- Allah'tan gizlide ve açıkta sakınmak (takva),
- Genel bir ıslah,
- Mücahidin yolunun da 'Rabbim Allah'tır' diyerek, bunun gereği ile amel etmek ve dininde istikamet üzere olması.

Kul, çaba sarf ederek bu şartları gerçekleştirdiğinde buna ehliyet sahibi olacaktır. Çünkü Allah ona yardım etmiş ve yeryüzünde onu otorite sahibi kılmıştır.

Eğer Allah'ın zaferi geciktirmesinde ve Müslümanları bu savaşta hissi bir hezimete uğratmasındaki hikmetini tetkik edecek olursak, bunun yanında bundan ayrı bağımsız bir kitaba gereksinim duyarız. Fakat bu konuya Allah'ın izni ile müstakil olarak değineceğiz. Burada bu meseleye işaret ederek yetinmeye çalıştık. Çünkü bu kavramın, tüm yönleriyle Afganistan'da küresel küfür güçleri ile Afgan mücahidleri arasında cereyan eden savaşı izleyen Müslümanların akıllarından silinmemesi gerekir.

Şeyh Yusuf El-Uyeyri *(rahimehullah)*

Sonraki ayın konusu:
İkinci Sabite:
Cihad Şahıslara Bağlı Değildir!

8. *47/Muhammed, 4*
9. *24/Nur, 55*
10. *7/Araf, 128*
11. *21/Enbiya, 105*
12. *41/Fussilet, 30-32*

yigitinan@tevhiddergisi.com | YİĞİT İNAN

Terk Ettik...
Terk Edildik...

Noel'de bir Hristiyan gibi davranıp, Cuma günü geldiğinde Cuma namazı kıldılar, yılbaşlarını coşkuyla bir Hristiyandan daha şiddetli şekilde kutlayıp, Ramazan geldiğinde oruç tuttular, kurban geldiğinde kurban kestiler bu kimlik bunalımındaki insanlar...

"Rüstem krallar gibi, altından yapılmış bir taht üzerine kuruldu. Başında da işlemeli çok kıymetli bir taç vardı, İslam Ordusu Komutanı Sad Bin Ebi Vakkas'a tekrar haber yollayarak yeniden bir elçi istedi. Sad bu kez de Rebi bin Amir adında bir zatı görevlendirerek Rüstem'e yolladı. İslam ordusu komutanının bu elçisi eski ve yıpranmış elbiseler içinde, mütevazı bir silah kuşanarak ve ufak tefek bir at üstünde otağın önüne geldi. Hiç durmadan, otağın dışına kadar uzanan, ipekten yapılmış halıların üzerine kadar atıyla yürüyerek bu nadide sergileri çiğnedi. Sonra atından inip bu ipekli sergilerden birini yırtarak atını onunla bağladı. Silahını çıkarmadan Rüstem'in bulunduğu bölüme doğru yürümeye başladı. Nöbetçiler kendisini durdurup:

'Silahını burada bırakacaksın!' ihtarında bulununca:

'Sizi, ben kendiliğimden ziyarete gelmiş değilim. Bilakis davetiniz üzerine gelmiş bulunuyorum. Dolayısıyla önümden çekilir de böylece Rüstem'le görüşmeme müsaade ederseniz görüşürüm, aksi halde şuracıktan dönerim!' diye sert bir çıkışta bulundu. Söylediklerini Rüstem'e naklettiler. Rüstem çaresizdi, taviz vererek:

'Bırakın, gelsin' diye emir verdi. Elçi Rebi Bin Amir, baston niyetine kullandığı sivri uçlu mızrağına dayanarak ipek halıları dele dele Rüstem'e yaklaştı. O'na:

'Neden üzerimize geldiniz, bunun gerçek sebebi nedir?' diyerek açıklama istedi. Rebi şöyle konuştu:

'Allah Teâlâ, kullarını kullara kulluktan çıkarıp, yalnızca kendine kul yapmak, dünyanın darlık ve perişanlığından çıkarıp onları rahat bir hayata kavuşturmak ve batıl din ve inanışların zulüm ve kötülüklerinden kurtarıp İslam'ın adaletine ulaştırmak için bizleri buraya gönderdi. Allah bizleri, hak dinini insanlara iletmekle görevlendirmiştir ki halkı davet edelim. Kim bu daveti kabul edecek olursa biz de ondan razı ve memnun olur, tekrar geldiğimiz yere gideriz. Ama reddedecek olursa Allah'ın bize vadettiği mükâfatı elde edinceye kadar onunla savaşırız." [1]

Evet, Rebi *radıyallahu anh* o zamanın bir diğer süper gücü olan İran Sasani İmparatorluğu'nun kurmaylarından en seçkini olan kişiye bu şekil-

1. *İbni Kesir, El-Bidaye Ve'n-Nihaye.*

de sesleniyor ve ona böyle muamele ediyordu. Peki, ama düne kadar bu imparatorluğun kölesi durumunda olan bu insanlara bu izzeti getiren asıl şey neydi?

Şüphesiz sahabe, bu eşsiz cesaret ve izzeti Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* öğrenmişti. O *sallallahu aleyhi ve sellem* risalet görevi kendisine yüklenene kadar Mekke'de sıradan bir koyun çobanıydı. Ancak ne zamanki risalet görevi kendisine yüklendi işte o zaman Mekke'nin ve bütün Arap Yarımadası'nın en fazla konuşulan ismi haline geldi. Artık her evde O'nun *sallallahu aleyhi ve sellem* adı geçiyordu. Yapılan planlar O hesaba katılarak yapılıyordu. Tehdit olarak O görülüyordu. Kurulu düzeni değiştirebilecek en büyük örgüt(!) olarak o ve yanındaki bir kadın, bir köle, bir çocuktan oluşan tabileri görülüyordu. Müşrikler tedirgindi. Bütün bir Arap Yarımadası'nın bu örgüt(!) sebebi ile kendilerine kılıç çekeceklerini düşünüyorlardı. Peki, bu örgüt(!) mensupları neden müşrikleri bu kadar korkutmuştu ki? Çünkü bu örgütün mensupları müşriklerin daha önce atalarında emsaline rastlamadıkları bir şekilde Allah'a ibadet ediyorlardı. Her şeyleri çok farklıydı. Tam manasıyla marjinal/farklı, aykırı bir örgüttü. Yeni kurulan bu örgüt(!)... Evet, müşrikler endişeliydi. Çünkü düne kadar koyun çobanı olan bu kişi, kendilerine her konuda muhalefet etmeye devam ediyordu. O ve örgütü sistemin kendilerine dayattığı şekliyle Allah'a ibadet etmiyordu. Bu sebeple bu örgüt her türlü baskı ve sindirme harekâtına müstahak görülmüştü. Müşrikler öfkelerinin vermiş olduğu saldırganlıkla, bu yeni dine karşı acziyetlerinin de bir göstergesi olarak bu oluşum üzerine çökmeye başlamışlardı. Zulmün karanlığının zifiri hale geldiği bir dönemde bile bu oluşum müşrikleri çileden çıkartıyordu. Müşrikler ne yaparlarsa yapsınlar bir türlü asimile edemiyorlardı bu yapıyı. Ama başka yolu yoktu. Ya seveceklerdi ya da terk edeceklerdi.

Müşriklerin bu *'ya sev ya terk et'* politikaları gereği örgüt(!) terk-i diyar etmek zorunda kalacaktı. Çünkü ya sistemin kendilerine kabul ettirmeye çalıştıkları gibi ibadet edecekler bunun sonucunda imanlarına zulüm bulaştıracaklardı; ya da hür insanlar gibi halisane bir şekilde sadece Allah'a ibadet edeceklerdi. Bu ise Mekke'de mümkün olmuyordu. Örgüt(!) Medine'ye gelmişti. Lakin örgüt olarak geldikleri bu topraklarda bir devlet olmuşlardı; *'Medine İslam Devleti'.* Farklılıklarını bir devlet çizgisinde yaşamaya başlamışlardı. Bu devlet sadece Kur'an'ın kendilerine gösterdiği şekilde idare ediliyordu. Siyasî, sosyal, kültürel, ekonomik her türlü alanda bu böyleydi. Yani Medine'de de farklılıklarından bir şey kaybetmemişlerdi. Lakin burada farklı olarak kitap ehli olan bir kavim vardı; Yahudiler. İlk etapta Peygamber olduğunu söyleyen bu kişinin ve yanındaki tabilerinin farklı yaşantıları Yahudilerin gözüne çarpmıştı. Ne yapıyorsa muhalifti bu yeni oluşum. Bayramlarına varıncaya kadar. Hatta o hale gelmişti ki artık; *"Bize muhalefet etmedik tek şey bırakmadı"* diye veryansın ediyorlardı. Medine'ye geldiklerinde batıl olarak isimlendirdikleri ne varsa hepsini ortadan kaldırmışlardı. Batılın zerresine tahammülleri yoktu. Bu sebeple o zamana kadar coşku içinde kutlanan Mecusilerden ithal edilmiş *'Nevruz'* ve *'Mihrican'* bayramlarını ortadan kaldırmışlardı. Çünkü bunlar kendilerine ait olan şeyler değildi. Bunların yerine *'Ramazan'* ve *'Kurban'* bayramlarını getirmişlerdi.

Popülerliklerinin bir sebebi de bu muhalif olan kimlikleriydi. Ancak onların bunu bir popülarite kazanmak için yapmadıkları gayet açıktı. Onlar bu muhalifliği ve başkalarına benzememeyi izzetin bir gereği olarak görüyordu. Onlar kimseye benzemeyecekti, herkes onlara benzemeliydi. İşte heybet ve izzetin kaynağı olarak bunu görüyorlardı. Bu heybet ve izzetin bir sonucu olsa gerek önce bütün Arap Yarımadası'nı daha sonra o dönemin iki süper gücünü dize getirmişlerdi. O dönemin şartlarında at koşturmadıkları tek yer kalmamıştı.

Bu öyle bir izzetti ki; kendilerinden sonra gelenlerde ismen kalan bir izzet olsa da onlara da yetti. Onlarda bu izzetin sadece ismiyle dev-

Artık benzemeye çalışılan taraf biz değildik, onlardı. Öyle bir noktaya geldi ki onların sevinçleriyle sevinip üzüntüleriyle üzülmeye başladık, onların bayramlarını kutlayıp onların matem günlerinde karalar bağladık. Artık kendimize ait hiçbir şey kalmamıştı. Rasûlullah'ın dediği tahakkuk etmişti.

letleri dize getirdiler. Ancak tersine giden bir şeyler vardı. Dengeler değişiyordu. İzzet taraf mı değiştiriyordu yoksa? Nasıl böyle bir izzet daha sonradan zillete dönüşmüştü?

İzzetin tarifi değişmemişti. Ancak yaşantılar eskisi gibi değildi, kimliklerin eskisiyle alakası yoktu, muhalif kimlik gitmiş yerine mukallit/taklitçi bir kimlik gelmişti, çizgiler değişmişti, renkler bulanıklaşmıştı, aynı isimde farklı bir kimlik oluşturulmaya çalışılıyordu. Muhalif olup izzeti yakalayan insanlar gidip, yerine mukallitlik zilletine boyun eğen insanlar gelmişti. İzzeti artık başka şeylerde arıyorlardı. Bu insanlar bir kompleks içindelerdi. Aşağılık, eksiklik kompleksi. Entegre olmaya çalıştıkları kimlik onları bunalıma sürüklüyordu. Eskiyi reddetmeye çoktan başlamışlardı bile. Kırpıyorlardı eskiyi. Eskiyi yeniye yamamaya çalışıyorlardı. Ancak bir zillet çukurunun içerisine düştüklerinin farkına varamamışlardı. Bir daha o kimliği yakalayamadılar.

Bu bunalım öyle bir bunalımdı ki; günümüze kadar sürdü. Dönüp kendilerine baktıklarında her şeyin başkalarından ithal ve menkul olduğunu gördüler. Ama o izzeti yakalayamadılar bir daha. Giyim-kuşam ithaldi, kanunlar zaten eskisi gibi olamazdı, bayramlar yeni bayramların yanında çok klasik ve geleneksel kalıyordu. Artık benzemeye çalışılan taraf biz değildik, onlardı. Öyle bir noktaya geldi ki onların sevinçleriyle sevinip üzüntüleriyle üzülmeye başladık, onların bayramlarını kutlayıp onların matem günlerinde karalar bağladık. Artık kendimize ait hiçbir şey kalmamıştı. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* dediği tahakkuk etmişti. Onlar kelerin bile deliğine girseler, biz de izzet oradadır diye girmeye başladık. Oysa *"Kim bir kavme benzerse o da onlardandır"*[2] diyordu muhalif kimliğe sahip olan izzet sahibi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*... *"Kim kâfirleri dost edinirse o da onlardandır"*[3] buyuruyordu Aziz olan Allah...

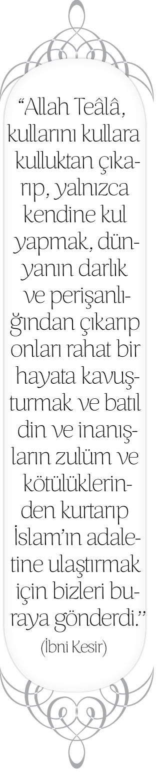
Artık müşriklerin eski tedirginlikleri yoktu. Çünkü Müslüman isminde olan insanların, yaşantılarında farklı bir şey yoktu. İsimler farklıydı ama hakikat gün gibi ortadaydı. Kimlikte İslam yazıyordu ama yaşantı İslam'la taban tabana zıttı. Uygarlık ve medeniyet adıyla kandırılmıştı bu İslam ismini taşıyan insanlar. İzzet artık eskilerin masalları gibi bir şey oldu bu insanların gözünde. Kimilerinin gözünde hiç gerçekleştirilemeyecek bir ütopya, kimilerine göreyse gerçekleştirilmemesi gereken bir tehlikeydi.

Müslümanlara yaşadıkları müddetçe izzetin kapılarını açan hilafetin ortadan kaldırılmasını kutladı İslam ismini taşıyan bu insanlar, hala izzetli yaşamayı becerebilen Müslümanların zalim tağutlara yaptıkları saldırıları kınar oldu kimliksiz ve kişiliksiz olan bu insanlar. Aynı zalimlerin demokrasi ve insan hakları adına yaptıkları her katliama, yağdırdıkları her bombaya, ateşledikleri her silaha çanak tutmaya başladı zilleti izzete tercih etmiş olan bu insanlar. Bayramın sahiplerinin bile kutlamadığı coşkuyla kâfirlerin bayramlarını kutlamaya başladı bu insanlar. Noel'de bir Hristiyan gibi davranıp, Cuma günü geldiğinde Cuma namazı kıldılar, yılbaşlarını coşkuyla bir Hristiyandan daha şiddetli şekilde kutlayıp, Ramazan geldiğinde oruç tuttular, kurban geldiğinde kurban kestiler bu kimlik bunalımındaki insanlar...

Peki ama nasıl bu hale gelmiştik?

Cevap basit ama bir o kadar da çarpıcı; Terk ettik... Terk edildik...

2. *Ebu Davud*
3. *5/Maide, 51*

Kerem Çağlar | keremcaglar@tevhiddergisi.com

Dosta Vela, Düşmana Bera!

Bizim dostumuz ancak Allah'tır, Rasûlullah'tır ve iman edenlerdir. Başkalarını dost edinenlere, tevhid önderi İbrahim'in kavmine söylediği kınama sözlerinden münhem olarak bizde şöyle diyoruz; Allah'ı bırakıp tabii olduğunuz şeylere yuh, size de bera(timizin) ilanı olsun!

Muhkem naslar ile sabittir ki Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerin dostudur. Aynı kesinlikle biliyoruz ki kafirlerin dostları da şeytan ve tağutlardır.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dostluk gayesiyle taltif edip onurlandırdığı Müslümanları veli/dost olarak kabul etmek de hepimiz için zorunludur.

"Mümin erkeklerle mümin kadınlar da birbirlerinin velileridir…" [1]

Öyleyse iman edenleri dost edinerek diğer tüm insanlardan üstün kılan Allah'a kulluğumuzda bu ölçüyü müminler arasındaki ilişkilerimizin her safhasında da uygulamamız gerekmektedir.

Yahudilere, Hristiyanlara ve sayıları neredeyse 'kelle başı' miktarınca çok ve dağınık olan müşriklere velayet vermek, onları yakın ve dost kılmak Müslümanlar için olacak şey değildir.

"Sizden kim onları veli/dost edinirse o da onlardandır." [2]

1. *9/Tevbe , 71*
2. *5/maide, 51*

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müminlere bahşettiği velayet/dostluk izzetinden yüz çevirip burun kıvıranlar ve bu yüksek gayenin manasını fehmetmeyerek böylesi büyük bir onurdan mahrum kalanların halini de Kur'an-ı Kerim'den öğreniyoruz:

"Şüphesiz biz şeytanları inanmayanların dostları kılmışızdır." [3]

"O'nun hakimiyeti, ancak onu dost edinenlere ve onu Allah'a ortak koşanlaradır." [4]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müminlerin velayetinden/dostluğundan mahrum olmak zilletiyle nasipsiz kalanlara karşı gösterilecek muvalatın şekli üzerinde de önemle durmak gerekir. Bu tür insanlarla karşılıklı sevgi ve dostane yakınlıktan kaçınmanın lüzumu bilinmelidir. Bunlar bilinmelidir ki dosta vela, düşmana da bera akidesi iyi anlaşılsın.

3. *7/Araf, 27*
4. *16/Nahl, 100*

Dost Dost Diye Kime Sarılırsın?

Çok açıktır ki insanlar fevc fevc, kavim kavim, cemaat cemaat kalben ve fikren batıl itikatlara esir düşürülmektedir. İbretle görmekteyiz ki batıl ideolojileri kurtuluş reçetesi olarak kabul edip tabii olanlar bununla beraber kafirler ve müşriklerle bazı ortak paydalarda buluşuyor olmaktan rahatsızlık duymamaktadırlar.

İnsanların fikren ve kalben batıl ideolojilere esir düşmesi hem dünya hayatında hem de uhrevî hayat itibariyle harap edici büyük tehlikelerin kapısını açar.

Hakkın yerine batıl, adaletin yerine de zulüm ikame edildiğinde hayata dair her ne varsa hepsinin niteliği değişir. Böyle bir zeminde İslam'la ve Müslümanlarla mücadele faaliyetleri dahi ıslah(!) çalışmaları olarak yürütülüp isimlendirilebilmektedir. Evet, şu anda sadece teorik olarak da değil, pratik olarak icra edilen bir vakıadan söz etmekteyiz. Tevhide davet girişimleri ise halen yürürlükte olan kanunlara göre öncelikli olarak durdurulması gerekli *'düşman unsurlar'* olarak tanımlanmaktadır.

Batılın hak suretinde görünüp üstün geldiği tağutî sistemin bir parçası olan dini hassasiyet sahibi birçok kesim içerisinde tevhide dayalı vela ve bera akidesinin izlerini dahi görmek neredeyse imkansızdır.

Hafızalarımızı şöyle bir yokladığımızda kendilerini *'İslam'ın müdafileri'* olarak lanse edenlerin ekseriyetinin tevhid davası ve davetçilerine karşı takındıkları katı tutumun zaman zaman Yahudi ve Hristiyanlarınkine eşdeğer şiddetle olduğunu tekrar hatırlarız.

Vela ve bera akidesini bilmemeleri ya da yanlış anlamaları esasen sürekli olarak patinaj halinde bulundukları konumlanmalarıyla ilgilidir. Zira *'eğri bacadan doğru duman çıkmaz.'*

Dünya nüfusunun toplamına oranla nerdeyse Nuh'un *aleyhisselam* devrindeki gibi sayıca az olan Müslümanlar, İslam'ın temel kaidelerinden biri olan vela ve bera akidesini gereği gibi uygulamaya çalıştıklarında ise karşılaşmadıkları tepki, duymadıkları zılgıt, çekmedikleri eziyet kalmamaktadır.

İslam ümmetinin tevhid akidesi istikametinde olması gereken mecrasını, inanç-ideoloji karışımı farklı alanlara yöneltmekte olanların dost olup olmadıklarını iyice netleştirmekle yükümlüyüz. Çünkü günümüzde dostluk ve düşmanlık kriterleri İslam'ın öngörüp vacip kıldığı ölçülerden bir hayli uzaktır.

Fertler arasındaki dostluğun ölçüsü; sermaye, menfaat, iş ilişkileri, mesleki yararlılık, akrabalık ve hak-batıl demeden örgütlü faaliyetlerde sayıyı arttırmak, farklı sosyal grupların kendi aralarındaki dayanışma, güç birliği yapma vb. şeylerdir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* ile dostluk denince akıllara ilk olarak Allah'a dostluktan çok, tağutî düzenin hamanî-bel'amî kesimini temsil eden tarikat şeyhleriyle kanaat önderi hocaefendi üstadlar(!) gelir.

Tevhid akidesi bireysel ve toplumsal alandan silinmiş, adliyeleri *'yasakların tatbiki'* adına zulümden paylanmayan kimseyi bırakmamış, hak adına çağın ideolojik cüzzamı demokrasi gibi batıl dinler hakim olmuş fakat henüz birbirleriyle dahi *'dost'* olmayan sözde *'Allah dostları'* yayılıp oturdukları postlarının üzerinden bu feci manzarayı şöyle bir nazar eylemeyi bile murad buyurmamaktadırlar! Tüm bunlara rağmen *'Allah dostları'* markasının patentini/kullanım hakkını kendi tekellerinde tutmaya devam etmektedirler. Kanaat önderi hocaefendilerle üstadlar(!) da her şeyin en iyisini yapmak iddiasıyla ön alarak hazan yaprakları gibi oradan oraya savrulan kitleleri tağutî sisteme katmakla meşguller.

Tevhid akidesinden uzaklaşıp Allah'ın dostluğunu belli bir zümreye zimmetleyince toplumda şirazesiz kitap gibi çözülüp dağıldı.

Böyle bir toplumda artık dost, kimileri için kara toprağı dost edinme bahtsızlığıdır.

Dost, şehvetine kul olanların zinadan önceki son yakınlık ifadesidir.

Dost, başında bulunduğu kurumun ya da devletin yüksek menfaatleri uğruna Yahudi, Hristiyan veya müşrik demeden yeryüzündeki tüm mevkidaşlarını yürekten selamlamanın yeni biçimidir.

Dost, haçlı-batılı devletlerin ordularının arasında dost ve müttefik olarak bulunup tevhid davası uğruna tüm varlıklarıyla cihad eden Müslümanları yenilgiye uğratmak için ortaya konan devlet iradesinin diplomatik tanımıdır.

En Büyük 'Dost'un Muhabbetinde Buluştuğumuz Dostlar

Tevhid akidesini ifsat eden fikir vebası niteliğindeki demokrasi, milliyetçilik ve sosyalizm gibi küfür akımlarından beraatinizi ilan ediyorsanız, sizde muvahhidler meclisinin en mûtena yerinde ağırlanmayı hak eden onurlu dostlardansınız.

Nifakın göz kamaştırıcı aldatıcılığında, ruhları yorup beyinlerin nevrini döndüren maskelerinden, her yerlerde bulunmak arzusundan, marazî kalbin sinsiliğinden ve kurnazlıklarından azadeyseniz müjdeler olsun size! Mümin dostlarınızın arasına katılınız ve Allah'ın izniyle, Allah'ın vaadettikleriyle müjdelenesiniz.

Bidatleri, tertemiz Sünnet-i Seniyye'nin yerine ikame etmek gibi telafisi çok zor olan büyük bir cürmü işlemekten ateşten korunur gibi kaçınıyorsanız gözleriniz aydın olsun.

Niyetiniz, sözleriniz, yazdıklarınız, yakınlıklarınız, uzaklıklarınız, ilişkilerinizin ve amellerinizin temel ölçüsü tevhidin gereği olarak vela ve bera akidesi ise selam olsun size ey İbrahimî gençler!

Niyetiniz, sözleriniz, yazdıklarınız, yakınlıklarınız, uzaklıklarınız, ilişkilerinizin ve amellerinizin temel ölçüsü tevhidin gereği olarak vela ve bera akidesi ise selam olsun size ey İbrahimî gençler!

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* itaat ile aydınlatıp ziynetlendirdiğiniz hayatınızda, tevhide aykırı olup Rasûlullah'ın Sünnetine muhalif olan konularda hiçbir hoca efendiye, ağabeye, üstada veya cemaate itaat etmemekle davaya sadakatte Ebu Bekir *radıyallahu anh* gibi sadık ve sağlam durduğunuz için ömrünüz bereketli, akıbetiniz hayır ve ahiretiniz ebedî saadet olsun ey İslam bahadırları!

Muvahhid kardeşlerinizden ayrıldıktan sonra sanki bütün dünya boşalmış gibi bir hisse kapılıyorsanız ilminize ve bilincinize karşılıklı olarak katkıda bulunabiliyorsanız ve kardeşinizi her gördüğünüzde Allah'ı hatırlıyorsanız/hatırlatıyorsanız, bu dostluk sizin için büyük bir lütuftur, kıymetini biliniz.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ism-i celili zikredildiğinde kalbiniz titriyor, imanınız kuvvetleniyor ve tevekkülünüz artıyorsa; arkanızda birilerinin/bir cemaatin olup olmadığına bakmadan bütün küfür alemine ürkmeden, utanmadan, çekinmeden, korkmadan ve karmaşık hesapların içerisine dalıp kaybolmadan meydan okuyabiliyorsanız aramıza hoş geldiniz ey azizler!

Tevhid akidesinde istikamet ve yakin üzere sebat edip davete devam ederken 'mümin' etiketli mücrimlerin yalan, iftira, alay, ambargo, hakaret ve tehditlerini sinek vızıltısı gibi görüyor ve tüm bunların karşısında dağ gibi dava eri olarak duruyorsanız doğru saftasınız, ey mustakim yiğitler!

Zamanınızı yevm-i teğabûnde (kıyamet günü kâr-zarar günü) lehinizde hüccet olarak hayırlı ve güzel çalışmalarda değerlendirerek kardeşinize ilim, ahlak ve salih amellerde yardımcı olabiliyorsanız, teşvik edebiliyorsanız, destek verebiliyorsanız, öğretenlerden yahut öğrenenlerdenseniz sizin isminizde dostların yüreğine kazınmıştır, bunu biliniz!

Allah *subhanehu ve teâlâ* size bir nimet verdiğinde onu kardeşlerinizle paylaşıyorsanız, nimet-

lerden mahrum kaldığınızdaysa sadece sabır değil aynı zamanda hamd ile beraber şükür de edebiliyorsanız Allah *subhanehu ve teâlâ* ile dostluk kapısının eşiğinden geçmek üzere olduğunuz müjdesiyle gönlünüz aydın olsun.

Sizinle Rabbiniz arasındaki irili ufaklı, az veya çok, cismanî ya da ideolojik putları tereddütsüz bir şekilde paramparça edip enkazını iblisin hezimet hanesine yazdırabildiyseniz siz de artık Halilu'r-Rahman İbrahim'in *aleyhisselam* milletinin muvahhid fertlerindensiniz… Bununla yaşadığınız sürece mutlu olabilirsiniz.

Allah'ın hakkını korumak söz konusu olunca yeri ve zamanı geldiğinde en çok korkup çekindiğinizin ya da en fazla sevip beğendiğinizin isminin altını, gerektiğinde de üzerini çizebiliyorsanız sizler Allah'a, Rasûlü'ne ve müminlere dostluğunuzda büyük bir samimiyet göstermiş olursunuz ey iman ve fütüvvet ehli dostlar!

Gençliğini/ömrünü Allah'ın mukaddes davasına adamış davet veya cihad yoldaşınızla (eğer varsa) husumeti terk edebiliyorsanız, zellesini (küçük hatalarını) görmezlikten gelebiliyorsanız, aranızda yaşanmış tatsızlıkları kötü bir niyet ve içten garazlık olmadan fi-sebilillah unutabiliyorsanız her daim aranılan, özlenen ve güzel ahlakıyla tanınan mümtaz bir dost olarak anılacaksınız.

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerin nefislerini satın almıştır. Siz de sattığınız şeyi teslim etmekle mükellefsiniz. Ücretinizi tam olarak alıp da sattığınız şeyi ayıplı olarak teslim etmekten kaçınan, Allah'ın, nefsin ıslahı konusundaki nimetini ve minnetini görenlerden iseniz sizde dostluk kitabının seçkin sayfalarında yer almaktasınız.

Sizin için Allah sevgisinden daha sevimli ve hoş bir şey yoksa aynı zamanda O'nun sevdiği şeylerle O'na yaklaşmaktan daha güzel bir şeyin olmadığını da biliyorsanız kalbiniz Allah'a dost olmanın olağanüstü lezzetine varmış demektir. Ne mutlu size!

Eğer tağutu inkarla beraber tağuttan, dostlarından, yardımcılarından, sisteminin içinde yer alanlardan beraatinizi; Allah'a, Rasûlullah'a ve müminlere de velayetinizi/dostluğunuzu ilan edebiliyorsanız bilin ki artık *'La ilahe illallah'*

hakikatinin künhüne ulaşmışsınız, inşallah.

Allah için seviyor, teveccüh ediyor ve dost oluyorsanız ve yine Allah için buğzediyor, uzaklaşıyor, terk ediyor ve düşmanlık besliyorsanız o halde imanın en güçlü ve güvenilir kulpuna yapışmanızı kolaylaştırdığı için Allah'a çokça hamd ve secde ediniz, aziz dostlar.

'Bera' Olsun Size!

Şirkleri apaçık olan çağdaş müşriklerin şirk ideolojisiyle ortaya koydukları icraatlara rıza gösteren, şirklerinde şüphe eden, Allah'ın dinine alternatif olması iddiasıyla ortaya koydukları görüş ve ideolojilerden herhangi birisini doğru kabul edip bağlanan her kim olursa olsun muvahhidler nezdinde *'bera'* ehlidir.

Kafirleri dost edinen, onlara meyleden, onların küfürlerinden bazı şeylere (laik-demokratik anayasa gibi) gönül rızasıyla katkıda bulunan, Allah'ın kitabının dışındaki batıl kanunlarla hükmeden liderlere tabii olan kimse/kimseler Müslümanların beri olmaları gereken şirk ve nifak bulaşıklarıdır.

Sözüm ona dinin maslahatı adına kafirlere yağcılık (mudahene) yapan, zararsız, uysal ve şirin görünmek için tevhidden uzaklaşan, bunları sırdaş edinerek muvahhidleri terk edip 'aşırı' ilan eden ve tevhidi terk edince kendilerini kurtulmuş zannedenler muvahhidler nazarında zerre kadar muhabbete ve velayete layık değillerdir.

Tevhid davetçilerini evlerinden ve mescid-

"Yüzleri ateşle evirilip çevrildiği gün: 'Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygambere de itaat etseydik!' derler. 'Ey Rabbimiz! Biz liderlerimize ve büyüklerimize uydukta onlar bizi yoldan saptırdılar', derler!"
(33/Ahzab, 66)

Şüphelerle ve yaldızlı batıl sözlerle Allah'ın yolundan alıkoyan kimseler ile dünyayı ve makam sevdasına meftun olup aşırı bağlılık gösteren kimseler Müslümanlarla aynı çağda ve coğrafyada yaşıyor olsalar da aralarında asırlarla ifade edilebilecek bir beraat/uzaklık vardır.

lerinden çıkaran, Allah'ın kitabının bir kısmına inanıp bir kısmını inkar eden, şirkle harmanlanmış yeni bir sistemi yeryüzünde ikame etmeye çalışan iktidar sahipleri, yardımcıları *'aydaş'*ları, paydaşları ve yardakçıları şüphesizki tevhid akidesinden mahrumdur. Allah *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müminler de bunlardan beridir.

Şirk rejiminin güçlenmesi, muhafazası ve devamlılığı için sistemin hangi kademesinde olursa olsun bu amaçla onlarla istişarede bulunan, planlamalar yapan, stratejiler geliştirilen, Müslümanlarla ilgili haberleri ve sırları onlara ulaştıran, İslam'a düşmanlığı her dönemde tescillenmiş ordusunun saflarına katılanlar ile muvahhidlerin hiçbir ortak yanı yoktur.

Şüphelerle ve yaldızlı batıl sözlerle Allah'ın yolundan alıkoyan kimseler ile dünyayı ve makam sevdasına meftun olup aşırı bağlılık gösteren kimseler Müslümanlarla aynı çağda ve coğrafyada yaşıyor olsalar da aralarında asırlarla ifade edilebilecek bir beraat/uzaklık vardır.

Allah ve Rasûlü'nün düşmanlarının yaptıklarına rıza gösteren, söz, davranış, giyim, kuşam, fikir ve anlayışlarını taklit eden, onlarla yakınlaşan ve kendileriyle hemhal olup nasihatleşen, onları *'münevver, aydın, medeni, ilerici vb.'* sıfatlarla överek sözde faziletlerini züğürdün çenesi misali dilinden düşürmeyen aşağılık kompleksli kişiler müminlerin velayetinden mahrum, beraatına da mahkumdurlar.

Yönetimdeki ya da etrafımızdaki müşriklere karşı kendileriyle herhangi bir alaka ve ilişkilerinin olmadığını, kendilerinden uzak olduğunu açıkça ilan etmeyen, özelikle de günümüzde yaygın olan beşeri ideolojilerin/dinlerin başında gelen demokrasiden beri olduğunu belirtmekle tevhidini aleni olarak ortaya koymayan kimse, kime dost, kime düşman olacağını bilemez bir halde şüpheler denizinde kulaç atmakla ömür tüketecektir.

Gündüzün ortasında güneşin ışığı gibi olan tevhid akidesini, akıllara durgunluk veren sihir gibi söz cambazlıklarıyla siyasal hedeflerine ve stratejilerine uygun bir forma sokmaya çalışırken Arap baharının da etkisiyle başları dönüp ayakları yerden kesilenlerin dostları mücahidler ile muvahhidler değil bu süreçleri etkileyen ve yönlendirmeye çalışan batılı dostlarıdır.

Anayasanın Fatiha'sı laiklik ve demokratlık ile başlayan şirk düzenin meşruiyetini, üzerine kurulduğu bu temel ilkelerden olan eğitim, ordu ve diyanet gibi laikliği önceleyen kuruluşlarına ya da sistemin güç kaynaklarından olan siyasi partilere katılan, üye olup bağlananlar, bu durumda velayetlerini küfre/kafirlere, beraat ve adavetlerini de Müslümanlara yöneltmişlerdir.

Allah'ı, Rasûlullah'ı ve müminleri evliya (dostlar) edinmeyi terk edip meşruiyet arayışını tağutî düzenin kuyruğuna takılmakla sürdürenlerin akıbeti hakkın da Kitab-ı Kerim'de çok ciddi uyarılar ve tehditler görüyoruz:

"Yüzleri ateşle evirilip çevrildiği gün: 'Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygambere de itaat etseydik!' derler. 'Ey Rabbimiz! Biz liderlerimize ve büyüklerimize uydukta onlar bizi yoldan saptırdılar', derler!" [5]

Bizim dostumuz ancak Allah'tır *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlullah'tır *sallallahu aleyhi ve sellem* ve iman edenlerdir. Başkalarını dost edinenlere, tevhid önderi İbrahim'in *aleyhisselam* kavmine söylediği kınama sözlerinden münhem olarak bizde şöyle diyoruz; Allah'ı bırakıp tabii olduğunuz şeylere yuh, size de bera(timizin) ilanı olsun!

---

5. 33/Ahzab, 66

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Merhem: Merhamet

Yine anne baba çocuğuna gösterdiği sevgi kaynaklı merhameti, aile dışındaki bireylere, akrabalara, konu komşuya hatta börtü böceğe göstermiyorsa, merhamet eğitimi asla gerçekleşmeyecektir.

Öyle bir çağda yaşıyoruz ki birçok değer alt üst olmuş. Vefa, adalet, merhamet unutulmuş. Duyarsızlaşmış insanoğlu hemcinsine karşı. Gasp, cinayet, şiddet, tecavüz suçları almış başını gidiyor… Birileri hep ama hep mağdur oluyor… Savaşlar oluyor, insanlar katlediliyor…Ve tüm bunlar olurken birkaç zümreyi tanıma imkanı yakalıyoruz. Zalimler, mazlumlar, zulmü alkışlayıp destek olanlar, zulmü kınayıp ortadan kaldırmaya uğraşanlar (çok küçük bir azınlık) ve zulme sessiz kalıp seyirci olanlar…

Biz bu yazımızda zulme seyirci kalanları mevzu bahis edeceğiz.

Gelişen teknoloji ile dünyanın bir tarafı imar edilirken, bir tarafı yıkılıyor farkında değiliz. Daha iyiye sahip olmak için yarış atı gibi koşturan insanoğlu bencilleştikçe bencilleşiyor. Tam istediğine kavuşmuşken bir üst modelin çıkışı ile yeni bir kovalamaca başlıyor… Bu hengâmede başkasını görmek, başkasını duymak ve düşünmek imkânsızlaşıyor.

Formula-1 yarışlarını düşünün. Sizce o yarış arabasındaki pilot, yol ve keskin virajlardan başka bir şeyi görebiliyor mudur? Pistin çevresindeki tabelaları, ağaçları, onun zaferi için çığlık çığlığa bağıranları… Bu mümkün değil. İşte dünyalıklara sahip olma koşusunda da kişinin kendi dışındakileri görme imkanı yoktur… Halini görmediğiniz birine acımayacağınız için, yardım etme, iyilikte bulunma düşüncesine de kapılmayacaksınız tabii ki.

Hadi dünyası için çalışıp didinenleri anladık, kendilerinden başkasını görmüyorlar/göremiyorlar. Ya sözüm ona ahiretini imar için uğraşan, ders halkalarına katılıp da dini, ilmî, amelî birikimini arttırmaya çalışanlar ne demeli? Üzülerek söylüyorum ki aynı duyarsızlık onlarda da hakimiyetini ilan etmiş. Burnumuzun dibinde bir katliam yaşanıyor. Ve bizim hayatımızda hiçbir değişikliğe neden olmuyor. Medyada her gün çocuk cesetlerinin görüntüleri yayınlanıyor yürekler titremiyor, gözler yaşarmıyor. Semaya bu kurbanlar için dualar yükselmiyor. Neden?

Merhamet duygusunu yitirmişiz de ondan! Belki de bu duyguya hiç sahip olmadık… Bari elimizdekiler (çocuklarımız) sahip olsun diyorsanız buyurun satırlara…

Nedir merhamet? Nasıl kazanılır?

Merhamet, insanın kendine ve kendi dışındakilere karşılık beklemeden yardım etme, iyilik yapma ve acıma duygusudur. Ve dikkat, bu duygu tıpkı sabır, irade, sorumluluk gibi sonradan kazanılan, açığa çıkan, geliştirilen bir erdemdir! Allah *subhanehu ve teâlâ* merhameti genlerimize kodlamıştır. Ancak bu belli eylemler, gözlemler sayesinde açığa çıkacaktır.

Nasıl sorusunun ilk cevabı bu köşede defalarca dile getirdiğimiz bir klişelik kazanmıştır: Merhamet eğitimi, anne ve babanın iyi bir model olmasıyla gerçekleşir. Bu eğitimin ilk okulu, evinizdir.

Merhametin hammaddesi ise sevgidir. Sevdiğinize acırsınız. Çocuğunu sevmeyen yoktur sanırım. Ancak bu sevgi kelimelere dökülmeli, hal diliyle de ifade edilmelidir. Yoksa küçücük yavrucak, kalbinizin ta derinliklerinde sakladığınız sevgiyi bulup çıkarabilecek maden mühendisi değildir… Onun saf ruhunda dilde kelimelere, dudakta buselere dökülmeyen; eve gelirken küçük bir elmalı şekere dönüşmeyen sevgi, sevgi değildir.

Ve yine anne baba çocuğuna gösterdiği sevgi kaynaklı merhameti, aile dışındaki bireylere, akrabalara, konu komşuya hatta börtü böceğe göstermiyorsa, merhamet eğitimi asla gerçekleşmeyecektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bir ayette:

"Allah'a kulluk edin. Hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne babanıza, akrabanıza, yetimlere muhtaçlara, yakın komşuya uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolda kalmışa ve emriniz altındakilere iyilik yapın."[1] buyuruyor.

En çok da burada hata yapıyoruz. Annemize yaptığımız iyiliği, yardımı kayınvalidemize ya da görümcemize yapamıyoruz. Ya da evin erkeği olarak kendi annemize sık sık gidiyor, karımızı ise olmadık nedenlerden dolayı annesine göndermiyoruz. Komşumuzla diyaloğumuz işimiz düştüğünde ortaya çıkıyor. Ölse kalsa haberimiz olmuyor. Yetim mi dediniz? Çevremiz babası esir olan, şehit olan yavrularla dolu, kimse onları kendi evladını düşündüğü kadar düşünmüyor… Trafikte arabanın camına yapışan dilenci kadın *'Allah versin, Allah versin'* diye cüzzamlı gibi uzaklaştırılıyor… Evde hayvan beslemeye, hadi ondan da geçtim sokakta dahi onları sevebilmeye hasret çocuk. Anne tüy döktüğü için kediden, yem pisliği nedeniyle kuştan, kokuyorlar diye balıktan, bit geçer diye köpekten nefret ediyor. Küçük bir haşeratın yolu yanlışlıkla evimize mi düştü, eyvahlar olsun! Katli vaciptir diye ferman çıkıyor.[2] Bizden defalarca kez küçük olan o hayvancığız, tutulup dışarı atılabilecekken, hunharca öldürülüyor. Baba sorunları hep bağırarak, anne dayak atarak çözüyor. Tüm bunlar yaşanırken minicik bedeni nedeniyle orada varlığını unuttuğunuz yavrunuz, sizi gözlemliyor. Bunlar acıma hissinden uzak

1. *4/Nisa, 36*
2. *Peygamberimiz öldürülmesi serbest olan hayvanları belirtmiştir.*

tutumlar değil de nedir? Küçücük yüreğinde en yakınında gerçekleşen merhametsizlikleri gören, örnek alan çocuğun merhamete gelip dışarıya bakma, mazlum olana acıma fırsatı olur mu? Daha gözünü açtığı ilk yuvada, düne kadar hoplatıp zıplatıldığı, sevilip oynatıldığı yerde, başkalarına karşı merhametin tuz buz olduğunu bakalım hazmedebilecek mi? Kalkmışız dış dünyaya duyarlılıktan bahsediyoruz.

Peki çözüm için neler yapmalıyız?

1. Sıcacık bir aile ortamı oluşturup sevgimizi evlatlarımıza ifade edelim. Sevgi sevgiyi, korku korkuyu, merhamet de merhameti getirir. Allah *subhanehu ve teâlâ* beynimizde ayna nöron adı verilen bir takım bağlantılar yaratmıştır. Bunların son bir kaç yıl öncesine kadar serbest çalıştığı zannedilirken yapılan bir çok araştırma sonucu bizimle iletişime geçen kişilerin niyetlerini, duygularını algıladığı tespit edilmiştir. Bu ne demek? Yanınıza gelen kimse agresif bir ruh haline sahip ise ayna nöronlar bunu algılıyor ve hemen sizin beyniniz de bu ruh haline uygun hormonlar salgılıyor. Şimdi soralım:

Sevgi ve merhametle eve gelen babanın gülücükleri ile karşılaşan çocuğun, babanın bu ruh halini olduğu gibi kopyalamaması düşünülebilir mi? Peki ya babasından merhamet, sevgi gören çocuğun başkalarına merhamet göstermemesi söz konusu olabilir mi? İtirazları olanlar Nevzat Tarhan ve Kemal Sayar'ın konu ile alakalı yazılarına başvurabilirler.

2. Çevremizde yaşayan fakir kimselerin yaşamlarını göstererek, onlara yardım etmelerini sağlayalım. Bu acıma hissi çocuğun kalbini yumuşatacaktır. Kendi rahatına rağmen akranlarının ne kadar sıkıntı içinde olduklarını anlayacaktır. Buna şehit ailelerinden ya da çeşitli cihad bölgelerinden buraya iltica etmiş aileleri ziyaret etmekle başlayabiliriz.

3. *'Daru'l Aceze'* veya *'Çocuk Esirgeme Yurtlarına'* gidilebilir. Orada her bir hayat hikayesi merhamet duygusunu canlandıracak ve bir göz yaşına dönüşecektir. Hastalık sebebiyle sürekli gidip geldiğimiz hastanelere bir de sağlıklı iken çocuğumuzu da yanımıza alarak gidelim. Ve özellikle acil bölümünde acı çeken o insanları gösterelim. Ve çocuğumuzda hakim olan düşünceyi mutlaka öğrenelim. Tiksinti mi duyuyor yoksa acıyıp yardım mı etmek istiyor?

Hastanelere bir de sağlıklı iken çocuğumuzu da yanımıza alarak gidelim. Ve özellikle acil bölümünde acı çeken o insanları gösterelim. Ve çocuğumuzda hakim olan düşünceyi mutlaka öğrenelim. Tiksinti mi duyuyor yoksa acıyıp yardım mı etmek istiyor?

4. Akrabalarınızla ilişkilerinizi düzenleyin. Belli aralıklarla ziyaretleşmeyi adet haline getirin. Özellikle anneanne, babaanne ve dedeler sık ziyaret edilmeli, uzakta iseler telefon ile bu diyalog canlı tutulmalıdır. Çünkü bu yaşlılar başlı başına bir merhamet timsalidir.

5. Aile toplantınızda çocuğunuz ile ortaklaşa hazırladığınız iyilikler listesi oluşturup odaya asın. Her iyiliğin belirlenmiş bir puanı olmakla beraber Allah katında çok önemli bir değerinin olduğunu ona hatırlatın. Ve ayın birincisini seçin. Bu onu çevresine karşı duyarlı olmaya itecek, iyilik yapma arayışı içinde olacaktır.

6. Tabiatı sevdirin. Ağaçta, yaprakta, toprakta, yağmurda Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kudretinin delillerini ona gösterin.

7. Her gece yatmadan merhamete, yardım etmeye, başkalarını düşünmeye sevk edecek hikayeler okuyup yatırın.

8. Sonuç alamadıysanız acilen bir pedagoga danışın.

MİRSAD AĞINT

Alamet-i Kıyamet

Bir kimse, içinde bulunduğu küfür toplumu arasında dinini açığa vuramıyorsa dinini de yaşayamıyor demektir. Çünkü kendisinin küfrüne sebep olabilecek şeylerden korunabilmek için onlara karşı düşmanlığını net olarak açığa vurup onlardan uzaklaşmalıdır.

— Sultan, Sultaan!

Namazını henüz bitirmiş olan Sultan bütün uhrevî huzurunu dağıtan bir telaşla kocasını karşılamak üzere kapıya yöneldi.

— Geldim, geldim...

Macit, kaşları öfkeyle çatık ve yüzü asık bir şekilde hışımla içeri girdi. Sultan, kocasının bu halinden ürkmüştü biraz.

— Hayırdır inşallah...

— Hayır mı, şer mi bende bir bilseydim!

Kocasının davranışlarındaki tuhaflığa hiç bir mana veremiyordu.

— Canını sıkan bir şey mi oldu, Macit?

— Şimdi sorgu sual eylemeyi bırak da içecek bir şeyler getir bana.

Kızgın bir tonda söylemişti bunu Macit. Kızgınlığının kendisine yönelik olmamasından memnun bir şekilde mutfağa doğru giderken kocasının tesbih çeker gibi *'La havle...'* çektiğini duyuyordu Sultan. Neredeyse bir ömür boyu yetecek kadar *'La havle...'* çekmişti kısa sürede.

— Kıyamet...

— Ne?

— Kıyamet diyorum kadın, kıyamet!

— Buda nereden çıktı Allah aşkına.

— Yahu kıyamet dedikse birazdan kıyamet kopacak demedik ya, fesubhanallah!

— Ee... Nedir peki o zaman 'kıyamet' dediğin şey?

— Daha ne olsun. Ahir zamanda yaşadığımızı biliyordum ama alametlerden birine rastlayacağımı hiç beklemiyordum.

— Aman ya Rabbiim! Yoksa kıyamet alameti mi zahir oldu sana? Nerede gördün, nasıl bir şeydi?

— Hem de cami çıkışında görüştük.

Kocasının gerginliği ve kızgınlığı olmasa kendisiyle alay ettiğini düşünebilirdi Sultan.

— Alametle mi?

— He.

— Cami çıkışında kıyamet alameti, öyle mi?

— Kıyamet alameti dediysem gökteki azap bulutlarıyla değil. İzzet Hoca'nın sakallı oğlu var ya, Hamza.

— Evet.

— Onunla görüştük. Daha doğrusu bir anda yanıbaşımda bitiverdi. Beni gözlüyormuş muydu ne?

Sultan yine şaşırmıştı. Cami çıkışı bir görüşme ve İzzet Hoca'nın oğlu! Nasıl oluyor da kocası tüm bunları kıyametin bir alameti olarak görüyordu? Kafası şimdi daha çok karışmaya başlamıştı.

— Allah'ım sen aklıma mukayyet ol. Senin şu anlattıklarından hiç bir şey anlamadım. Macit, Hamza'dan dinlediklerini anlatmalıydı. Beynini zonklatan ve kalbini daraltan bu 'dikenli yükü' üzerinden atmalıydı. Ancak böyle sakinleşebilir ve huzura erebilirdi.

— Hamza var ya Hamza, yeni bir din icat etmiş.

— Tövbe tövbe. Her bir şeyin yenisini duyduk da böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum. Hem Hamza gibi okumuş, akıllı, ağırbaşlı bir çocuk nasıl böyle bir şey yapar ki?

— Ben sana anlatırım. Dinle de dünkü bacaksızın kendinden büyük lafları alamet miymiş, değil miymiş öğren.

— Neymiş haşa o yeni din, tövbe tövbe!

— *'Macit abi. Siz gerçekten iyi bir insan ve iyi bir komşusunuz. Aslında daha da sayabileceğim güzel vasıflarınız var. Ben de düşündüm ki hem komşuluk hakkı, hem davet sorumluluğum hem de bir büyüğüm olarak size hakkı tavsiye etmek benim için mühim bir görevdir...'*

Macit, on dokuz yirmi yaşlarındaki genç Hamza'nın kendisine anlatmaya başladığı şeyleri ilk an da kavrayamadı.

'Çocuk, senin yaşın kaç başın kaç? Daha düne kadar evimizin bahçesinde kısa donla geziyordun. Şimdi de gelmiş bana komşuluk hakkından davet sorumluluğumdan bahsediyorsun?

Ne davetiyesi?

Ne sorumluluğu?

Kim istedi böyle bir şeyi senden?

Ben ki günün dört vaktini camide cemaatle kılıyorum.

Allah bilir ya, sen sabah namazlarını bile kuşluk vaktinde kılıyorsundur. La havle ...'

— Söyle bakalım Hamza'cığım. Ne anlatacaksın bana?

— Allah'a kulluk ve bunun gerekleriyle ilgili bir şeyler söyleyeceğim. Tevhid akidesiyle ilgili. Yani, dinin direği olan namazın dahi üzerine bina edildiği Tevhid akidesi.

— O son dediğin neydi, neyle ilgili dedin?

— Tevhid akidesiyle, La ilahe illallah ile ilgili yani...

— Ha, tamam. Anlat yeğenim, dinliyorum.

— Macit abi. Biz kelime-i tevhidi dile getirirken aynı anda bir takım yükümlülüklerin de altına giriyoruz. *"La ilahe illallah"* dedikten sonra aslında görev, sorumluluk ve haklarımız da yeni başlıyor. Yapmamız ya da kaçınmamız gereken amellerimiz daha da netleşmiş oluyor. Maalesef bugünkü durum bu açıdan içler acısıdır. İnsanlar *'La ilahe illallah'* demeyi tuttukları takıma tezahürat gibi anlıyorlar. Müslüman olmak ile her hangi bir parti—dernek üyesi olmak arasında fark görmüyorlar. Neticede hak ile batılı tam olarak tanıyamıyorlar, anlamıyorlar. Böyle olunca tevhid akidesinin gereği olan amellerin yerini şirk unsurları ve sayısız bidatler aldı. Dostlar ve düşmanlar menfaatlere hevaya ve dünyevî emellere göre belirlenmeye başladı. Oysa Müslümanın dostu da düşmanı da bellidir. Bunun tanımını ve sınırlarını da Rabbimiz belirlemiştir.

— Yeğenim din dediğimiz Allah ile kul arasındayken güzel(!). Diyorsun ki insanlar arasındaki sevgi ve buğz için dini kullanalım, öyle mi? Oysa benim bildiğim şudur ki: Din birleştirici ve bütünleştiricidir. Sen ise dini, insanlar arasında ayrıştırıcılığın ve bölücülüğün vasıtası yapmaya gayret ediyorsun. E öyle olur mu? Fesubhanallah!

— Abi. Allah'ın dini ile ilgili temel meselelerde mantığa göre değil, Kur'an ve Sünnet'e göre davranmamız gerekir. Allah *subhanehu ve teâlâ*

Kur'an-ı Kerim'de insanlara hitap ederken bir çok farklı sıfatlar kullanmaktadır.

"Ey insanlar! "

"Ey müminler!"

"Ey kafirler!"

"Ey münafıklar"

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz de Hristiyanlara, Yahudiler ve müşriklerle münasebetlerde aynı sıfatları kullanmıştır. Sizin dediğiniz gibi bu durum bölücülüğe, ayrıştırıcılığa değil bilakis büyük bir rahmete ve hikmete vesile olur. Evet İslam muvahhidlerin dışındaki tüm insanları ötekileştirir. Bu, Tevhid akidesinin tabii sonucudur. İslam'ın dışındaki din ve ideolojilerde de benzer tutumlar vardır. Hatta belli bir coğrafî bölgeyi tanımlamak için dahi yeryüzünde yüz seksen bilmem kaç tane ülke ismi vardır. Bir halk, bir topluluk kendisini milliyetine göre ya da kabul ettikleri ortak değerlere göre tanımlar, kendi dışındakileri de farklı sıfatlarla ötekileştirir. Müslümanlar için de bu böyledir. Tevhid akidesine göre yerimizi ve konumumuzu netleştirdikten sonra diğer insanlarla ilişkilerimizi de sağlam bir temele oturtmamız gerekecektir. Buna, dostluk ve düşmanlık edeceğimiz, etmemiz gereken kimseler ve ülkeler de dahildir.

— Senin anlattıklarına bakılırsa Amerika ile savaş ilan etmemiz gerekiyor!

— Amerika'ya gitmeden önce Amerika ve içimizdeki Amerikalıları tanımalıyız. Nasıl ki şeytan, insanın damarlarındaki kan gibi vücudumuzda dolaşıyorsa dünya küfrünün önderi konumundaki Amerika'da her ülkedeki yerli işbirlikçileri vasıtasıyla hem yer yüzüne hem batıl ideolojileri hem de zulümlerini yaymıştır. Amerika ve onun gibi dünyanın diğer küfür güçleri ile işbirliği yapan yerli tağutların İslam'a ve Müslümanlara yaptıkları ihanetleri görmemiz gerekir. Bunları görelim ve bilelim ki sonu cehennemin gayya kuyularında biten duble yollara sapmadan sırat-ı mustakim üzere sebat edebilelim. Hakikatte kimin dost kimin düşman olduğunu da açıkça görelim. Biz Müslümanların dostu Allah'tır *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlullah'tır *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müminlerdir.

— Ben de Müslümanım elhamdulillah. Fakat şu söylediklerinden sonra *'düşmanlarımız da bütün yeryüzü halkıdır'* demezsin diye temennide bulunacaktım neredeyse, yeğenim.

— Yanılıyorsunuz Macit abi. İslam'ın bizden istediği şudur. Allah'a şirk koşan beşeri ideolojilerin ve sistemlerin başındaki müşriklerin heva ve heveslerine uymamak. Bu kafirlere itaat etmemek. *'Müslüman'* kisvesiyle arz-ı endam eyleyen zalim ve kafirlere asla meyletmemek. Allah'ın adını dillerinden düşürmedikleri halde demokratik (şirk) sistemini ayakta tutan Allah düşmanlarına sevgi beslememek. Şeytana, göbeğini çatlatırcasına şuh kahkahalar attıran çağdaş bidatler icat etmemek. Söz ve amellerinde kafirlere benzememek. Hepimiz aynı hamurla yoğrulmuşuz diye kafir, müşrik ve gizli-açık İslam düşmanlarına velayetimizi, yani sevgi ve dostluğumuzu vermemek. İşte biz bunlarla emrolunmuşuz. Tüm bunları yeri geldiğinde dilimizle de, davranışlarımızla da açık bir şekilde ortaya koymamız gerekir.

Tevhid akidesine göre yerimizi ve konumumuzu netleştirdikten sonra diğer insanlarla ilişkilerimizi de sağlam bir temele oturtmamız gerekecektir. Buna, dostluk ve düşmanlık edeceğimiz, etmemiz gereken kimseler ve ülkeler de dahildir.

Bir kimse, içinde bulunduğu küfür toplumu arasında dinini açığa vuramıyorsa dinini de yaşayamıyor demektir. Çünkü kendisinin küfrüne sebep olabilecek şeylerden korunabilmek için onlara karşı düşmanlığını net olarak açığa vurup onlardan uzaklaşmalıdır.

Tam da bu nedenlerden ötürü Mekke müşrikleri Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* için: *"Bizim akıllarımızla alay ediyor, dinimizi ayıplıyor ve ilahlarımıza dil uzatıyor"* diyorlardı. Şüphesiz ki en mustakim yol Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* rehberlik ettiği yoldur. Allah'ın vadettikleriyle müjdelenmenin yegane yolu da budur.

Bunları duymaktan rahatsız olmuştu Macit.

Bu anlatılanları Hamza gibi bir 'çocuk'tan dinlemek ona daha sevimsiz gelmişti. Konu da keyfini kaçırmıştı.

Çocukluğunda oturdukları mahalledeki Hristiyan komşularını hatırladı. Çok da iyi bir komşulukları vardı onlarla. Macit şu an onları dahi *'kafir'* olarak isimlendiremeyecek naiflikteydi.

'Ya , zaten kitapta onların vasıfları belirtilmiş. Alimlerimiz de bunları biliyor. Ne gereği var bir de ben onları böyle aşağılayıcı(!) sıfatlarla anayım.'

Durum böyleyken bu çocuk, evet bu çok bilmiş Hamza efendi gelmiş, *'Allah'* diyen, namaz kılan, hayır hasenat yapan insanlara karşı tavır göstermemi salık veriyor. Olacak şey mi bu? Cık... cık... cık.

Bazı İslam beldelerine asker göndermiş olan batılı ülkelerin liderleriyle dostluk kuran alnı secdeli, ağzı dualı ve elleri tespihteki yöneticilerimizden yüz çevirmek niye? Vardır mutlaka büyüklerimizin bir bildiği. Yani Müslüman olmak için illa da *'kahrolsun filan feşmekan!'* demek mi lazım.

Yok efendim anayasa ve kanunlar İslam'a aykırıymış. Sana ne koçum! Sen önce okulunu bitirmeye bak. Ne uğraşıyorsun anlamadığın kanunlarla.

Kredilerde alışverişlerde faiz helal kılınmışmış, zina yasalarla serbest hale getirilmişmiş... İyi de aslanım bunda yöneticilerimizin ne günahı var, Allah aşkına. Onlar şu an yanımızda hazır değiller diye gıybetlerini yapıp da günaha mı gireyim, tövbe estağfurullah. Demek istediğim şu ki bugün bütün dünyada işler bu minvalde yürüyor. Dünyadan kopuk mu yaşayalım? Böyle bir şekilde millet olarak, ülke olarak yaşamamız mümkün mü? Allah'ın kitabı başımız gözümüz üstüne. Hayatın gerçeklerini de göz ardı etmemek gerek elbette.

Ben ki şu yaşıma geldim abdestsiz olarak Kur'an'a dokumuş veya toprağa basmış değilim.

La ilahe illallah başımızın tacıdır. Ama yeğenim bunu camide, namazlarda söylemek beni daha çok rahatlatıyor.

La ilahe illallah'ın sokaklarda, çarşılarda, fabrikalarda, kışlada, evde, devlet kurumlarında ne işi var? Öyle değil mi ama?

Allah'a şükür, ibadetlerimizi yapıyoruz, zikirlerimize devam ediyoruz, hamd olsun(!) artık gönül rahatlığıyla oyumuzu da vereceğiz... Ee... ufak tefek günahlarımız olsa da Allah affetsin. Ne diyelim. Kusur bizden, mağfiret Allah'tan.

Bugüne kadar dostça, kardeşçe, beraberce yaşadığımız her dinden, her ideolojiden insanlarla şu saatten sonra düşman mı olayım? Hayır, hayır. Böyle bir şey mümkün değil.

Bu çocuk, bu çocuk kesinlikle çıldırmış olmalı. Onun söylediklerini bugüne kadar hiçbir hoca bu şekilde anlatmadı. Cami cemaatinden arkadaşlarımdan da böyle düşünen kimse yok.

Onun söyledik-lerini bugüne kadar hiçbir hoca bu şekil-de anlatmadı. Cami cemaa-tinden arkadaş-larımdan da böyle düşünen kimse yok.

Buğz edip düşman bellediğim; malımı gasp edendir, bana yan bakandır, canıma kast edendir, vatanıma göz dikendir, namusuma el uzatandır...

Düşman dediğin bunlar olur. Başkada düşman var mıymış ki durduk yerde türlü türlü düşmanlar üretelim.

Bu söylenenler dost ve düşman tanımı değil. Olsa olsa yeni bir din icadıdır.

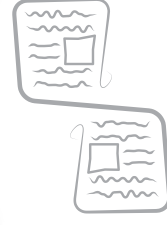
Evet. Kesinlikle doğru. Yeni bir din! Biz böyle bir dini ilk kez duyuyoruz. Çocukluğumuzda büyüklerimizden de böyle bir şey işitmedik, okuldaki öğretmenlerimizden de.

Hatta... Ahh, vallahülazim dilimde varmıyor ki söyleyeyim. Bu, belki de kıyamet alametlerindendir. Alametlerin büyüklerinin ilki de olabilir. Aman Allah'ım! Bari diğer alametleri zuhur etmeden çocuklarımın mürüvvetini göreydim. O vakte kadar işleri de yola koyuverirdim.

Hamza.

Nasıl da düşman gibi bakıyordu bana. Kendisi farkettirmemeye çalışıyordu ama, benden kaçar mı? Kıyamet alameti!

…

Rableri Hakkında Tartışan İki Düşman[1]

Biz Kimiz? Suçumuz Ne?

Bütün hamdler alemlerin Rabbi Allah'a özgüdür. Salat selam Allah'ın elçisi Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, O'nun ailesi ve ashabının üzerine olsun.

Hiç şüphesiz ki, Allah-u Teala'nın kulları üzerine öğrenmelerini ve amel etmelerini farz kıldığı esasların ilki, en önemlisi ve en yücesi tevhiddir. Yani tağutu inkar etmek ve Allah'a iman etmek… Allah-u Tealâ şöyle buyurur:

"Ben insanları ve cinleri ancak bana ibadet etmeleri için yarattım." [2]

Müfessirler bu ayetin tefsirinde şöyle demişlerdir: *'Ancak bana ibadet etmeleri için, yani ibadette beni birlemeleri için demektir. Bu La İlahe İllallah'ın manasıdır.'*

Bu Allah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* bütün elçilerini uğruna göndermiş olduğu en yüce amaç, en önemli hedef ve sağlam kulptur. Bütün kitaplar bu uğurda indirilmiştir.

"Andolsun ki, biz her ümmete: -Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının-(diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik." [3]

"Senden önce gönderdiğimiz her elçiye, -Benden başka ilah yoktur. O halde bana kulluk edin-diye vahyetmişizdir." [4]

Sadece Allah'ı birleme esası Allah'ın elçileri ile onların kavimleri arasındaki düşmanlığın asıl nedenidir:

"And olsun ki, Semud kavmine kardeşleri Salih'i -Allah'a ibadet edin-demesi için gönderdik. Hemen birbirilerine düşman iki fırkaya ayrıldılar." [5]

Ayette geçen *"Allah'a ibadet edin"* ifadesi, ibadetlerinizde Allah'ı birleyin demektir. Çünkü Rasûllerin gönderildiği kavimler, genel olarak diğer tüm müşriklerin adetleri olduğu üzere Allah'a ibadet ediyorlardı. Ancak bununla beraber Allah'tan başka ilahlara da ibadet etmekteydiler. Bundan dolayıdır ki, elçilerin daveti hiçbir zaman mücerred olarak Allah'a ibadet etmeyi içermiyordu. Buna karşılık sadece ve sadece Allah'a ibadet etmeyi içeriyordu.[6]

---

1. *Şeyh Ebu Muhammed bu yazısının başlığını ele aldığı konuya paralel olarak Hac Suresi'nin 19. ayetinden almıştır. Allah-u Tealâ şöyle buyurur: "Şu ikisi Rableri hakkında tartışmaya girmiş iki hasımdır. O'nu inkar edenler için ateşten elbiseleri biçilmiştir. Başlarının üstünden kaynar su dökülür." Sahihi Müslim'de rivayet edilen bir hadiste bu ayetin Bedir'de teke tek çarpışmak üzere karşı karşıya gelen iki taraf hakkında nazil olduğu bildirilmektedir. (Hadis No: 5362) İmam Kurtubi, tefsirinde bu iki gurubun "Hangi dinden olursa olsun karşı karşıya gelen tüm kafirler ile tüm mü'minler" olduğu görüşünü zikrettikten sonra şöyle demiştir: "Bu görüş umumi olması itibarıyla hem hakkında nazil olduğu kimleri hem de başkalarını kapsamaktadır." (el-Camiu Li Ahkam, 12/26) (yayıncı)*
2. *51/Zariyat, 56*
3. *16/Nahl, 36*
4. *21/Enbiya, 25*
5. *27/Neml, 45*
6. *Yani davetin içeriği "Allah'a ibadet edin" şeklinde değil, "sa-*

"Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının."

İşte bitmek tükenmek bilmeyen düşmanlığın sebebi bu idi. Rasûllerin takipçileri bu yüzden işkencelere uğradılar, zindanlara atıldılar. Ve bu yüzden insanlar iki fırkaya ayrıldılar. Cennet ehli ve cehennem ehli olmak üzere…

Sadece Allah'a ibadet etme ve tağutlardan kaçınma esası Allah-u Tealâ'nın bu esasa tutunanları kefaleti altına aldığı kopmak bilmeyen sağlam bir kulptur. Allah bunu kurtuluşun yegâne ekseni kılmıştır.

"Dinde zorlama yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık bir şekilde ayrılmıştır. Artık kim tağutu inkar edip, Allah'a iman ederse, o, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, işitendir, bilendir." [7]

Bu esas, Tevhid kelimesi La İlahe İllallah'ın kendisidir. Bundan dolayıdır ki, ateşten kurtulup cenneti kazanmak isteyen herkesin bu kelimenin manasını, sağlam kulpun içeriğini eksiksiz bilmesi gerekir. Tevhid ile amel etmek ve ona basiretle davet etmek için bunun öğrenilmesi kesin bir gerekliliktir. Allah-u Teala buyurur ki:

"Bil ki; Allah'tan başka ilah yoktur." [8]

"De ki: 'Bu, benim yolumdur. Bir basiret üzere Allah'a davet ederim; ben ve bana uyanlar da. Ve Allah'ı tenzih ederim, ben müşriklerden değilim." [9]

Kişi tevhid kelimesinin içeriğini öğrendiği zaman hangi hedef ve gaye için yaratıldığını da öğrenmiş olur. Elçiler niçin gönderildi? Kitaplar niçin indirildi? Rasûllerin ve tabilerinin kavimleriyle aralarında baş gösteren düşmanlığın sebebi nedir? Bu soruların hepsinin cevabını bilmek ancak Tevhid kelimesinin içeriğini öğrenmekle mümkündür.

Acaba bizimle bugün Allah'ın şeraitini değiştiren hükümetler arasındaki düşmanlığın gerçek nedeni nedir? Allah'ın indirdiğini bir kenara atan hükümetlerin askerleri ile aramızdaki ihtilafın asıl sebebi nedir? Neden onlara buğzediyoruz, onları tekfir ediyoruz? Hangi gerekçeden dolayı bu hükümetlerin dostları ve yardımcıları ile aramızda bir düşmanlık baş göstermiştir? Niçin onlar bizlere işkence ediyorlar? Bizleri, tevhidin askerlerini, tevhidin yardımcılarını neden zindanlara dolduruyorlar? İşte yukarıda anlattığımız hususlar sana tüm bu konuları açık bir şekilde açıklamaktadır.

Bilinmelidir ki Tevhid kelimesi La İlahe İllallah *'red/inkar'* ve *'kabul'* olmak üzere iki kısımdan oluşur. Kopmak bilmeyen sağlam kulpa tutunmak ancak bu kelimenin red/inkar ve kabul noktasında gereklerini eksiksiz yerine getirmekle mümkündür. Tevhid kelimesi neleri reddetmemizi, inkar etmemizi istiyorsa onları reddetmemiz, neleri kabul etmemizi istiyorsa onları kabul etmemiz gerekmektedir. Bununla birlikte Tevhid kelimesinin kişiye yüklediği sorumlulukları yerine getirmemiz, yine Tevhid kelimesinin yasakladığı şeylerden de kaçınmamız gerekir. Hiçbir zaman kabul edilecek şeyler hakkıyla kabul edilmeden tek başına red/inkar ile yetinmek yeterli değildir. Yine aynı şekilde reddedilmesi gereken şeyler reddedilmeden tek başına kabul ile yetinmekte yeterli değildir. Bilakis her iki emri de bir arada yerine getirmek gerekir.

Aynı zamanda pek çoğunun zannettiği gibi, anlamını bilmeden, hak ve sorumluluklarını anlamadan sadece bu cümleyi telaffuz etmekte kişi için kâfi değildir. Zira Tevhid kelimesi öyle büyük bir kelimedir ki, yedi kat gök ve yerler bir kefeye konulsa, o diğer bir kefeye konulup tartılsa yine de Tevhid kelimesi ağır basar. O cennetin anahtarıdır. Ancak her anahtarın dişleri vardır. Kim dişleri olan bir anahtarla gelirse ona kapı açılır, kim de dişsiz anahtarla gelirse ona kapı açılmaz.

'La İlahe' kelimesi, tevhid kelimesinin ilk bölümü olan red/inkar kısmını oluşturmaktadır. Allah-u Tealâ *'La İlahe'* kelimesini sağlam kulpun tarifinde şöyle açıklamaktadır:

"Kim tağutu inkar ederse…"

Tağutların inkarı önemine ve ciddiyetine

dece Allah'a ibadet edin" şeklinde idi. Bu iki davet arasındaki fark aşikârdır. Zira "Allah'a ibadet edin" çağrısı Allah'tan başka ilahlara ibadetten alıkoymaz iken "sadece Allah'a ibadet edin" çağrısı Allah'tan başka bütün ilahlara ibadeti nefyetmektedir. (yayıncı)

7. *2/Bakara, 256*
8. *47/Muhammed, 19*
9. *12/Yusuf, 108*

binaen Tevhid kelimesinin ikinci kısmı olan 'الا الله' kısmından önce zikredilmiştir. Bu inkar olmadan kabulün gerçekleşmesi söz konusu değildir. Yani; tağutları inkar edip onlardan kaçınmadan, Allah'a iman etmenin bir faydası yoktur. Böyle bir iman makbul ve sahih değildir. Allah-u Tealâ bunu bütün Rasûllerin davetinde *"tağutlardan kaçının"* diyerek beyan etmiştir.

Tevhid kelimesinin ikinci kısmı ise kabul olarak isimlendirdiğimiz *"illallah"* kısmıdır. Bu da sadece Allah'a ibadet etmeyi içerir. Allah-u Tealâ bunu bütün Rasûllerin davetinde *"Allah'a ibadet edin"* diyerek beyan ederken, sağlam kulpun tarifinde de *"her kim Allah'a iman ederse"* diyerek açıklamıştır.

İşte Tevhid kelimesi La İlahe İllallah tüm Rasûllerin ortak davetidir.

"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik." [10]

O kopmak bilmeyen sağlam bir kulptur.

"O halde kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır." [11]

Tağut, ibadet türlerinden herhangi birisi ile kendisine ibadet edilen ve kendisine yönelik bu ibadetten de razı olan her şeydir[12]. İbadetin türleri ve tağutun şekilleri her zaman ve her mekânda farklılık gösterir. Bazen tağut put olur, insanlar onun için namaz kılarlar, secde eder ve kurban keserler. Ona dua ederler. Ondan yardım isterler. Bazen de tağut Allah'ın kanunlarından başka kanunlar olur. İnsanlara onunla hükmedilir. Ya da bazen Allah'ın izin vermediği hususlarda kanunlar koyan, emir ve yasaklar getiren bir hâkim, bir parlamenter, bir kahin tağut olur.

Bununla beraber tüm zaman ve tüm mekanlarda bütün Rasûllerin davet ettikleri esas değişmeksizin hep aynı olmuştur. *"Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının."* Yani bütün türleri ile tağuta ibadet etmekten kaçının.

Allah ile birlikte tağuta ibadet etmek ve Allah'a şirk koşmak secde, namaz dua ve benzeri eylemlerle olabildiği gibi yine çoğunlukla şu yaşadığımız zamanda olduğu gibi tağutların kanun koyucu olarak kabul edilmesi ya da onların kanunlarına uymakla da olur. Bu noktada günümüzde çeşitli devletlerin koymuş olduğu bu kanunları kabullenmekte Allah'ı bırakıp tağutlara ibadet etmenin bir örneğidir.

Ürdün anayasasının 25. maddesinde şöyle der:

"Yasama yetkisi Kral'a ve millet meclisine aittir. Millet meclisi yasama yetkisini üstlenir. Yasama organı yetki ve sorumluluklarını anayasa maddelerine uygun olarak yerine getirir." [13]

Bu sonradan ortaya çıkan dini ve apaçık küfrü kabul eden herkes kanun koyan bu kişileri Allah'tan başka rabler edinmiş, Allah'a şirk koşmuş ve Allah'tan başkasına ibadet etmiş olurlar.

Şirk insanların birçoğunun zannettiği gibi sadece Allah'tan başkasına secde ve rükû ederek ya da kurban keserek onlara ibadet etmek suretiyle gerçekleşmez. Şirk bundan çok daha kapsamlı olup ibadet türlerinden herhangi birini Allah'tan başkası için yapmaktır.

Örneğin kanun koyma, helal ve haram belirleme noktasında Allah'tan başkasına itaat etmek apaçık bir şirktir. Buna dair birçok delil getirmek mümkündür. İşte onlardan bazıları…

1-İmam Ahmed, Tirmizi ve İbn-i Cerir'in muhtelif kanallardan olmak üzere Adiyy b. Hatem (ra.)'den rivayetlerine göre Allah Rasulü'nün daveti ona ulaştığı zaman O Şam'a kaçmıştı. Adiyy, cahiliyye devrinde hrıstiyan olmuştu. Adiyy, boynunda gümüşten bir haç olduğu halde Allah Rasulü'nün yanına girdi. Allah Rasulü *"Onlar Allah'ı bırakıp hahamları-*

---

10. *16/Nahl, 36*

11. *2/Bakara, 256*

12. *"…kendisine yönelik bu ibadetten razı olma…" kaydı ile, kendisine ibadet edilen melekler, nebiler ve salih kimseler, tağut kavramının içerisinden çıkarılmıştır. Çünkü onlar kendilerine yönelik ibadet eyleminden razı değildirler. Bundan dolayı onlar tağut olarak isimlendirilemeyeceği gibi doğal olarak onlardan beri olmak gerekmemekte, buna karşılık onlara ibadet etmekten kaçınmak, onlara ibadet edenlerden uzak durmak gerekmektedir. (yayıncı)*

13. *Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasasında ise şöyle geçmektedir: "Egemenlik kayıtsız ve şartsız milletindir. Türk milleti egemenliğini, Anayasa'nın koyduğu esaslara göre yetkili organları eliyle kullanır. Yasama yetkisi Türk milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisinindir." (Mad. 6-7) (yayıncı)*

nı, rahiplerini rabler edindiler"[14] ayetini okudu. Adiyy b. Hatem der ki: Ben: *"Onlar, din adamlarına ibadet etmediler"* dedim. Rasulullah buna karşılık: *"Evet, onlar onlara helali haram kıldılar, haramı da helal kıldılar. Onlarda kendilerine uydular. İşte onların onlara ibadeti budur."* dedi.

Bu hadisten anlaşılması gereken çok önemli faydalar vardır. Şöyle ki; burada din adamlarına teşri, yani kanun koyma noktasında bir itaatin Allah'tan başkasına ibadet etmek ve O'na şirk koşmak olduğu görülmektedir. Bu yüzden Şeyh Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab (Allah ona merhamet etsin) *"Allah'ın Kulları Üzerindeki Hakkı… Tevhid"* isimli kitabında bu hadisle ilgili bir şu şekilde bir bölüm açmıştır:

"Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal sayan alimlere ve idarecilere itaat eden kişi Allah'tan başkasını rab edinmiş demektir." [15]

Büyük önem arzeden bu konu üzerinde cehalet asla mazeret değildir ve sahibi için özür teşkil etmez. Zira bu konu dinin aslına taalluk eden bir konudur. Allah'ı ibadette birleme… Uluhiyet tevhidi… Bütün Rasûller insanları ancak uluhiyet tevhidine davet etmişler ve ona muhalefet etmekten sakındırmışlardır.

Nitekim yukarıda verdiğimiz hadiste de bu noktada cehaletin mazeret olmadığı görülmektedir. Ne Adiy bin Hatem ne de diğer Hristiyanların kanun koyma noktasında din adamlarına itaat etmenin Allah'tan başkasına ibadet ve şirk olduğunu bilmemelerine rağmen bu onların tekfir edilmelerine ve müşriklerden olmalarına bir engel teşkil etmedi. Bu insanın fıtratında olan bir şey olduğu için nasıl mazur görülebilir. Yaradan, rızık veren, yediren ve içeren O'dur. Ve ibadetin her türünü sadece ona has kılmak gerekir. Yaratılış ve rızıkta ona şirk koşmak caiz olmadığı gibi teşri noktasında, hüküm ve emirde de ona eş koşmak asla caiz değildir.

"Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur." [16]

Allah-u Teala'nın bütün kitapları ve bütün elçileri bu uğurda gönderilmiştir.

"Andolsun, biz her ümmete: 'Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının' (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik." [17]

Ancak insanların çoğu dünya hayatının ahirete tercih etmişler ve hidayetten uzaklaşmışlardır. Bu yüzden onlardan herhangi birini böylesi bir şirke karşı uyardığın zaman yanlışında ısrar eder ve boş delillerle kendisini savunmaya çalışır. *"La ilahe illallah deyip namaz kılan ve oruç tutan kişileri nasıl tekfir edersiniz"* diyerek sizinle mücadele ederler. Halbuki bilmezler ki bu ayetler namaz kılan, oruç tutan ve diğer ibadetlerde bulunan kimseler hakkında nazil olmuştur. Ancak onlar kanun koyma, yasa çıkarma yetkisini alimlerine, hükümetlerine vermişler, yöneticilerinin koydukları kanunlara ve yasalara itaat etmişlerdir. Bundan dolayı da kıldıkları namaz, tuttukları oruç ve diğer ibadetleri kendilerini hiçbir fayda sağlamamıştır. Nitekim Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab bu hususta şöyle demiştir:

Müseylemetu-l Kezzab'ın tabileri de Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik ediyorlardı. Ancak Müseyleme'yi Rasûlullah ile beraber nübüvvet makamına ortak ettiler. Onların müezzinleri ezan okurken "*Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed ve Müseylemenin Allah'ın Rasûlü olduğuna şehadet ederim"* diyordu. Bundan dolayı onlar namaz kılıp, oruç tutmalarına, ezan okumalarına rağmen tekfir edildiler. O halde nübüvet noktasında Rasûlullah'a ortak tanıyan kişi La İlahe İllallah demesine, namaz kılıp, oruç tutmasına rağmen küfrü girip İslam dininden çıkıyorsa peki uluhiyet makamına bir adamı, bir alimi ya da bir idareciyi vekil tayin ederek Allah'a kanun koyma noktasında şirk koşan kişinin durumu ne olur? Allah-u Tewalâ şöyle buyurur:

"Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri' ettiler (bir şeriat kıldılar)?" [18]

14. 9, Tevbe/31

15. Huzeyfe, İbn-i Abbas ve başkaları ehli kitabın, din adamlarına ibadetlerini helal ve haram kıldıkları şeylerde onlara itaat etmek şeklinde tefsir ederlerken, İmam Kurtubi Meanil Kur'an'a dair eser yazanların bu ayeti ehli kitabın alimlerine her hususta itaat etmek suretiyle onları rabler edindikleri şeklinde tefsir ettiklerini nakletmiştir.

16. 7/Araf, 54

17. 16,/Nahl, 36

18. 42/Şura, 21

"Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?" [19]

Kanun koyma, hüküm çıkarma noktasında Allah'tan başkalarına yapılan bir itaatin şirk olduğu ve sahibini İslam'dan çıkardığının delillerinden bir tanesi de En'am Suresi'nin nüzul sebebine dair Hakim ve diğerlerinin İbn-i Abbas'tan (r.huma) sahih bir isnad ile rivayet ettikleri şu hadisedir:

Müşrikler Müslümanlarla meytenin (şer'i bir kesim yapılmaksızın ölen hayvanın) etini yememeleri sebebiyle tartışıyorlardı. *"Meyte öldüğü zaman onu öldüren kimdir"* diyorlardı. Müslümanlar *"onu Allah öldürdü"* dedikleri zaman *"Nasıl olurda sizin demir bıçak ile kestiğiniz helal de Allah'ın altın bıçağı ile öldürdüğü helaldir?"* Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

"Üzerine Allah'ın isminin anılmadığı şeyi yemeyin; çünkü bu fısktır. Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına vahyederler. Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşriklersiniz." [20]

Bu hüküm cebbar olan göklerin ve yerin rabbinden inen apaçık bir hükümdür. Yani; beşeri kanunlara tek bir konuda dahi olsa itaat eden bir kimse Allah'a şirk koşmuş ve ondan başkasını rab edinmiş demektir. Ona secde edip onun için namaz kılmasa bile… Teşri, hüküm çıkarma ve kanun koyma hakkı sadece Allah'a has kılınması gereken bir haktır. Kim tek bir konuda dahi olsa Allah'tan başkasının koyduğu kanunlara itaat ederse, itaat ettiği merciyi kendisi için tağut edinmiş, Allah'a şirk koşmuş ve Allah'tan başkasına ibadet etmiş demektir[21].

Kanun koyma, hüküm çıkarma noktasında Allah'tan başkalarına yapılan bir itaatin şirk olduğu ve sahibini İslam'dan çıkardığının delillerinden bir tanesi de Allah-u Tealâ'nın zikrettiği kendilerinin Müslüman olduğunu iddia eden, La İlahe İllallah diyerek namaz kılan oruç tutan, ancak sadece bazı hususlarda kafirlerin batıl kanunlarına itaat edeceklerini söyleyen kimselerle ilgili olarak nazil olan Muhammed Suresi'nin ayetleridir.

"Şüphesiz, kendilerine hidayet açıkça belli olduktan sonra, gerisin geri (küfre) dönenleri, şeytan kışkırtmış ve uzun emellere kaptırmıştır. İşte böyle; çünkü gerçekten onlar, Allah'ın indirdiğini çirkin karşılayanlara dediler ki: -Size bazı işlerde itaat edeceğiz.-Oysa Allah, sakladıkları şeyleri (sır olarak konuştuklarını) biliyor." [22]

Bu kimseler sadece bazı hususlarda kâfirlere itaat edeceklerini söyledikleri için Müslüman olduktan sonra küfre girmişlerdir. Onlara namaz kılmaları, oruç tutmaları, zekat vermeleri, La ilahe illallah demeleri fayda vermemiştir.. Öyleyse müşriklerin bütün emir ve nehiylerine, kanunlarına itaat eden kimselerin hali nice olur.

Onlar Allah'ın hükmünü, O'nun şeraitini ve dinini çirkin görenlere *"size bazı kanunlarınızda ve batıl hükümlerinizde itaat edeceğiz"* dedikleri için iman ettikten sonra küfre düştüler. Öyleyse beşeri kanunların kullarına *"size her işinizde itaat edeceğiz"* deyip bununla da yetinmeyen, onların kanunlarının sadık, ihlâslı bekçiliğini üstlenenlerin hali nicedir. Şüphesiz onlar bu hitaba çok daha layıktırlar.[23]

Bilinmelidir ki, bu konuda deliller çok fazladır ve onları bu kâğıtlara sığdıramayız. Hidayet isteyene bu kadarı da yeterlidir. Eğer buraya kadar anlatılanları anladınsa artık Allah'tan başkasını kanun koyucu olarak kabul etmenin apaçık şirk ve küfür olduğunu anlaşılmış demektir. Bu ister bir alim, ister bir hakim isterse de bir parlamenter olsun değişmez. O halde burada bilmen gereken Allah-u Tealâ'nın bu şekilde kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamayacağıdır:

19. *12/Yusuf, 39*
20. *6, En'am/121*
21. *İbn-i Kesir bu ayetin tefsirinde Süddi'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir. "Eğer onlara itaat ederseniz…" Yani meytenin etinden yerseniz, "muhakkak ki müşrik olursunuz." Daha sonra İbn-i Kesir, Allah'tan başkalarının emirlerini Allah'ın emirlerinin önüne geçirmenin şirk olduğunu söyleyerek Tevbe Suresi'nin 31. ayetini zikretmiştir. Bu açıklama oldukça hoş bir açıklamadır. Zira bilindiği üzere ölü bir hayvanın etini yemek kişiyi dinden çıkarmayan bir günahtır. Ancak bu Allah'tan başkasının emrine itaat etmek suretiyle olursa sahibini dinden çıkaran bir şirk olur. (Geniş bilgi için bkz. İbn-i Kesir Tefsiri, 3/329) (yayıncı)*
22. *47/Muhammed, 25-26*
23. *Bu ayetin tefsirinde, Şeyh Muhammed Emin Şankıti şöyle demektedir: "Bu ayetler Allah'ın indirdiklerinden nefret edenlere itaat edip onların batıl düşüncelerine destekçi olanların kafir olduklarını ifade etmektedir. Kim bu kafirlere ayetin ifade ettiği gibi "bazı konularda size itaat ederim" derse, bu ayetlerin tehdidinin altına girecektir. Şu andaki beşeri sistemlere itaat edenler şüphesiz bu ayetin kapsamı altına girmektedirler. Dikkat! Dikkat! Bazı konularda size itaat ederim diyenlerden olma." (Edva'ül Beyan, 3/383) (yayıncı)*

"Hiç şüphesiz, Allah, kendisine şirk koşanları bağışlamaz. Bunun dışında kalanlar ise, (onlardan) dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa elbette o uzak bir sapıklıkla sapmıştır." [24]

Buraya kadar anlattıklarımızdan sonra bizimle bu hükümetler arasındaki düşmanlığın hakikati ortaya çıkmıştır. Tevhid ehli ile bu hükümetlerin askerlerinin, dostlarının ve yardımcılarının arasındaki düşmanlığın temel sebebi işte anlattığımız bu hususlardır. Pek çok insanın zannettiği gibi düşmanlığımızın sebebi asla koltuk kapma, mevki edinme, toprak ya da mal sahibi olma meselesi değildir. Açıkça bilindiği üzere Tevhid ehli devlet makamlarına en uzak olan insanlardır. Hatta şayet sen hükümet içinde bir mevki sahibi isen Tevhid ehli kimselerin sana karşı yapacağı ilk çağrı onlardan ve şirklerinden kaçınmak için bulunduğun mevkiyi terk etmen yönünde olacaktır. Allah-u Teala'nın *"Allah'a ibadet edin. Tağuttan kaçının"* sözü Tevhid ehli kimselerin hayat düsturudur.

Aynı şekilde çatışmanın sebebi asla meyhanelerin, sinemaların, dans alanlarının kaldırılması gibi fer'i şeyleri terk etmek, parçaları ıslah etmek değildir. Bunların bizimle onlar arasındaki çatışmaların temeli olduğunu zanneden kimseler Rasûllerin davetinin özünü, hakikatini anlamamış, Rasûllerle kavimleri arasında baş gösteren düşmanlığın asli sebebini bilmiyor demektir. Fer'i sorunlarla meşgul olan kimseler ölümcül kansere yakalanmış bir bedeni yüzeysel ilaçlarla tedavi etmekle oyalanan kişi gibidir.

Ey kavmim! Aramızdaki düşmanlık bundan çok daha büyük ve önemlidir. Bu Tevhid ve şirk meselesidir. Küfür ve iman, cennet ya da cehennem de sonsuz kalış meselesidir.

Ey kavmim! Aramızdaki düşmanlık bundan çok daha büyük ve önemlidir. Bu Tevhid ve şirk meselesidir. Küfür ve iman, cennet ya da cehennem de sonsuz kalış meselesidir.

Bu hükümet ve ona şirkinde tabi olanlar, onun dostları ve yardımcıları Allah-u Teala'ya kendilerini ortak koştular. En önemli, en has sas sıfatında yani kanun koyma, hüküm çıkarma sıfatında Allah'a şirk koşmakta ısrar ettiler. Anayasalarında geçtiği üzere yasama organları kurdular. Hem kendileri hem de tabileri demokrasi dedikleri dine uydular. Ki demokrasinin anlamı, halkın kendisi için kanun koymasıdır. İnsanlar için Allah'ın kanun koyması değildir. Demokrasi dininde halk, bu kanun koyma işini vekilleri ile ya da yasama organının sahibi olan hakimleri, liderleri vasıtasıyla kendisi için kanunlar koymaktadır.

"Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?" [25]

Bu rejimlerin ve dostlarının din ve metot olarak seçtiği demokrasi işte budur. Kanun koyucu olarak farklı farklı rablerin olduğu bir din. İnsanlar için allah'ın kanunlarının dışında yeni kanunların uygulandığı din…

Allah'ın dinine gelince… Hiçbir zaman Allah'tan başka bir kanun koyucunun olması caiz değildir. Kim olursa olsun… Hatta Rasûlullah için bile teşri; kanun koyma hakkı söz konusu değildir. O sadece uyarıcı ve bir olan kanun koyucunun tebliğcisidir.

Bize gelince… Bizler insanları Allah'ı ibadetin her türünde Tevhid etmeye, birlemeye davet ediyoruz ki kanun koymakta bunlardandır.

Bu hükümetler ve askerleri insanları işte bu apaçık şirke davet ediyorlar. Bunu insanlar için süslüyorlar. İşte bizimle bu hükümetler arasındaki düşmanlığın asıl nedeni budur. Bu yüzden biz onlara buğzediyoruz, düşman oluyoruz. Onlarda bu yüzden bizlere düşmanlık ederek, bizleri zindanlara atıyorlar. Bu yüzden bizi sürüyor, tutukluyor ve bize işkence ediyorlar.

"Eğer güç yetirirlerse, sizi dininizden geri çevirinceye kadar sizinle savaşmayı sürdürürler; sizden kim dininden geri döner ve kafir olarak

24. 4/Nisa, 116

25. 12/Yusuf, 39

ölürse, artık onların bütün işledikleri (amelleri) dünyada da, ahirette de boşa çıkmıştır ve onlar ateşin halkıdır, onda süresiz kalacaklardır." [26]

Bizim bu hükümetleri inkâr etmekle işlediğimiz suçun büyüklüğünü anladıysanız, bu suçun kavimlerini bütünüyle inkar eden Rasûllerin suçunun aynısı olduğunu anlamışınız demektir. Onlara buğzetmemizin, onlardan uzaklaşmamızın ve kendilerine düşmanlık etmemizin sebebini anlamışsınız demektir. Biz asla bu hükümetin dostlarını, yardımcılarını, askerlerini sevmiyor ve onlarla dostluk kurmuyoruz. Hatta onlarla tokalaşmıyor selamlaşmıyoruz bile. Kendisini yaratan, kendisine rızık veren Allah'ın birliğine şahitlik eden bir el elbette en hassas sıfatlarında kendisiyle şirk koşulan başka elleri sıkmayı reddeder. Elbette Allah'ın düşmanlarına, şirk ehline yardım etmek için Tevhid ehlinin bileklerine kelepçe takan bir el ile tokalaşmayı kabul etmeyeceğiz.

Ya da Tevhid yardımcılarının bileğine kelepçe takan bir el… Allah düşmanlarına, şirk ehline yardım etmek için o ellere kelepçe takan diğer bir el ile tokalaşmayı kabul etmez. Rasûlulah ne kadar doğru söylemiştir:

"Size yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir amel göstereyim mi? Aranızda selamı yayın."

Yani Tevhid ehli arasında… Şirk ehli arasında değil… Kesinlikle onlarla aramızda bir dostluğun ve sevginin olması söz konusu olamaz. Allah-u Teala şöyle buyurur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiç bir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun." [27]

İmanın en sağlam kulpu Allah için sevmen ve Allah için buğzetmendir. Tevhidi sevenleri, ona yardım edenleri sevmen, şirki ve batıl kanunları sevenlere, onlara yardım edenlere, rıza gösterenlere, insanları kandırmak için onların yaptıklarını gizleyenlere düşmanlık göstermendir imanın en sağlam kulpu…

26. 2/Bakara, 217

27. 58/Mücadele, 22

"Bilerek hakkı batıl ile karıştırmayın, hakkı gizlemeyin." [28]

Siz ey askerler ve subaylar! Allah'ın şeriati ile hükmetmeyen bu müşriklere açıkça yardım eden, onların uydurdukları kanunları, anayasaları koruyup himaye eden kimseler…

Tevhid ehli Müslümanlar sizden yüz çevirip, sizinle tokalaşmadığı, size selam vermediği zaman şayet aklınız varsa bunun kıymetini anlayın. Onlar böyle yaparak size nasihatlerinde samimi olduklarını gösteriyorlar ve sizleri yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten kurtarmak için gayret sarfediyorlar. Bunu anlamalısınız… Şüphesiz ki size karşı böyle açıkça konumunu belli eden kişi, takiyye yaparak, ruhsatlara sarılarak sizinle selamlaşan, musafaha yapan, sizden korktuğu, şerrinizden çekindiği için, yüzünüze karşı gülen kimselerden daha hayırlıdır. Böyle kimseler kendilerini sizin şerrinizden korurken sizleri ise büyük bir kötülüğün içinde bırakmaktadır. Sen ise bunun bedelini kıyamet gününde çok ağır ödeyeceksin. Nefsinin hüsranı ile… Bu ise gerçekten apaçık bir hüsrandır

Biz sana içinde bulunduğun şirkin hakikatini öğrettiğimiz zaman senin çok derin dipsiz cehennem çukurlarına girmeni engellemeye çalışıyoruz. Orası ne kötü bir yerdir. Sen ise bize düşmanlıkla karşılık veriyorsun, ısrarla işkence etmeye çalışıyorsun. Buna karşılık senin apaçık bir sapkınlıkta olduğunu gördüğü halde senin yüzüne gülen kimseden hoşnut oluyorsun.

Ey anayasa ve kanunların kulları… Ey şirkin yardımcıları… Allah'a andolsun ki biz sizin için endişeleniyoruz. Bu şirkten kurtulmanızı istiyoruz. Böylece Allah'ın rızasını, iki cihanda da başarı kazanmayı umuyoruz. Özellikle de önceden sizin gibi şirkin yardımcısı iken daha sonra Allah'ın kendilerine hidayet etmesiyle tevbe eden pek çok arkadaşınızı hatırladığımız zaman sevincimiz bir kat daha artıyor. Allah-u Teâlâ onları şirkin karanlığından tevhidin aydınlığına çıkardı.

Seninde bizim ulaştığımız hayra ulaşmanı istiyoruz. Bütün samimiyetimizle senin yanındayız. Bütün açıklıkla seni kurtuluşa erdirecek şeyler konusunda senin bilgilendirmeye çalışı-

28. 2/Bakara, 42

yoruz. Elinden tutuyor sana eğer bu hal üzere ölürsen Allah katındaki durumunu hükmünü beyan ederek gerçek çağrıyı gösteriyoruz. Hakkı ve tevidi inkâr etme. Çünkü o senin içinde bulunduğun şirkin ve hastalıklarının ilacıdır. Sana biraz acı da gelse onu kabul et. Denilir ki; bu acılığın ardından gelen şey baldan daha tatlıdır. Ve senin için ilk anda karşılaşacağın bu zorluk, ebedi bir hüsran ve ziyandan daha hayırlıdır.

Biz kesinlikle seni kandırmak, sana yalan söylemek gibi bir amaç peşinde değiliz. Çünkü Allah bize şöyle buyurur:

"Bundan önce siz de böyle idiniz; Allah size lütufta bulundu." [29]

Biz size karşı samimiyiz. Bu samimiyetimizden dolayıdır ki, sizleri içinde bulunduğunuz bu büyük musibetten ve şirkten kurtarmak istiyoruz. Karşılığında gerek sizden gerekse de dostlarınızdan bir çok eziyete maruz kalsak da….

Ey şirkin yardımcısı! Bu konu gerçekten çok önemlidir. Yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş senin hemen ardındadır. Orada Allah'a hiçbir zaman karşı gelmeyen ve kendilerine her emredileni yerine getiren zebaniler var. Biz yaptığımız davet ile seni ve senin gibileri bu ateşten ve bu büyük şirkten kurtarmak için mücadele ediyoruz… Bütün samimiyetimizle sizin hidayete ermenizi diliyoruz.

Bil ki melekler canını alırken sana her şeyden; namaz, oruç, zekat ve diğer ibadetlerden önce hangi safta yer aldığını soracaklar. Hangi kanunlara yardım ettiğini, hangi hizbe dost olduğunu soracaklar. Şirk ve onun ehlinin saflarında helak olmaktan kaçın. Beşeri kanunların yardımcısı olarak ve şeytanın hizbindeyken ölmekten sakın…

"Melekler, kendi nefislerine zulmedenlerin canlarını alırken derler ki: 'Ne halde idiniz?' Onlar: 'Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (müstaz'aflar) idik.' derler. (Melekler de:) 'Hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?' derler. İşte onların barınma yeri cehennemdir. Ne kötü yataktır o?" [30]

Bu ayetler Müslüman ve mü'min olduklarını iddia ettikleri halde yaşadıkları meskenleri bırakamam ya da maaş ve emeklilik gibi rızık endişesi taşımaları sebebiyle müşriklerin saflarını terk etmeyenler hakkında nazil olmuştur. Allah bu kimseleri *"nefislerine zulmedenler"* olarak vasıflandırmaktadır. Yine bu ayette Allah-u Tealâ, meleklerin onların canlarını alırken kendilerine ilk olarak *"Ne halde idiniz?"* diye sorduklarını haber vermektedir. Yani siz hangi safta idiniz? Şeytanın dostlarının, şirk kanunlarının yardımcılarının safında mı yoksa Rahman'ın dostlarının, şeraitinin yardımcılarının safında mı?

"Ne halde idiniz?" diye sorduklarını haber vermektedir. Yani siz hangi safta idiniz? Şeytanın dostlarının, şirk kanunlarının yardımcılarının safında mı yoksa Rahman'ın dostlarının, şeraitinin yardımcılarının safında mı?

Eğer Meleklere verilecek cevap şirk kanunlarının saflarında oldukları şeklinde olursa hemen *"biz yeryüzünde zayıf kalmış kimselerdik"* şeklinde sudan bahanelere sığınacakladır. Nitekim bugün de biz kendilerine bu batıldan uzak durmalarını nasihat ettiğimizde çoğu zaman bizlere de bu şekilde sudan bahaneler ileri sürüyorlar. Ancak o gün melekler onların bahanelerini kabul etmeyecekler ve kendilerine *"Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya"* diyecekler. Bizde bugün şirkin yardımcılarına ve beşeri kanunların askerlerine aynı şeyi söylüyoruz. Hala elinizde cehennem ateşinden kurtulmak için fırsat var. Ve Allah'ın arzı geniş. Rızık kapıları ise çok. Şirkin saflarından hicret edin. Tağutun askerliğini terk edin. Allah onlar hakkında şöyle buyurmuştur.

"Onlar, burada (çeşitli) fırkalardan olma bozguna uğratılmış bir ordu(durlar)." [31]

Şeriat yardımcılarından ve tevhid askerlerinden olun. Allah onlar hakkında şöyle buyurur:

"Ve şüphesiz; bizim ordularımız, üstün gelecek olanlar onlardır."

29. 4/Nisa, 94
30. 4/Nisa, 97
31. 38/Sad, 11

Elbette sonuç olarak Allah'ın zaferi, muvahhid askerleri ve mutteki dostları için gelecektir. Ve onlar için en büyük zafer O'nunla karşılaştıkları gün açığa çıkacaktır. Ve o gün… Ey beşeri anayasaların, şirk kanunlarının yardımcıları! O gün muvahhidlerin zaferini ve müşriklerin nasıl hezimete uğradıklarını gördüğünüz zaman en büyük dileğiniz dünyaya geri dönmeyi istemek olacaktır. Namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek ve diğer ibadetleri yapmak için değil… Bütün bunlardan önce Tevhid kelimesinin haklarını yerine getirmek, tağutlardan uzaklaşmak, namazın, orucun ve diğer ibadetlerin ancak kendisiyle kabul olduğu sağlam kulpa tutunmak için tekrar dünyaya geri dönmeyi isteyeceksiniz.

Evet… Gerçekleri görüp, müşriklerin helak olmalarının sebeplerini gördüğünüz zaman beşeri anayasaları tekfir etmek, şirkten ve onun yardımcılarından uzaklaşmak için geri dönmeye isteyeceksiniz. Ancak artık bir geri dönüş söz konusu bile değildir.

"Öyle ki (o gün) kendilerine tâbi olunanlar, kendilerine tâbi olanlardan uzaklaşıp¬kaçmışlardır. (Artık) Onlar azabı görmüşlerdir ve aralarındaki bütün bağlar (ve ilişkiler) de parçalanıp-kopmuştur. O zaman, yönetilip) Uyanlar derler ki: 'Eğer bize bir kere (daha dünyaya dönme) fırsatı verilse(ydi) muhakkak (şimdi) onların bizden uzaklaştıkları gibi, biz de onlardan uzaklaşır (onları yüzüstü bırakır)dık.' Böylece Allah, onlara bütün yaptıklarını onulmaz hasretlerle (pişmanlıkla) gösterecektir. Ve onlar ateşten çıkacak değildirler." [32]

Evet ey beşeri kanunların, yerden bitme anayasaların kulları! Eğer ondan bugün vazgeçmez ve dünyada iken inkar etmezseniz pişmanlığın fayda vermeyeceği o gün çok pişman olacaksın. Tevhidi gerçekleştirmiş, şirkten uzaklaşmış, tağutlara yardımdan kaçınmış olmayı dileyeceksiniz.

Allah kitabındaki muhkem ayetlerde insanlara tağuttan kaçınmalarını, onu inkar etmelerini emretmektedir:

"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağut'un önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister." [33]

Allah-u Tealâ kendilerini tağutları reddetmelerini emrederken *"zalimler kendilerine söylenen sözü bir başkasıyla değiştirdiler"*[34] Tağutlardan kaçınıp, ondan uzaklaşmak, onu tekfir etmek yerine onun yardımcısı, destekçisi, sadık askerleri ve bekçileri oldular. Beşeri anayasaların dostları oldular. Onlar kıyamet gününde gerçekleri görüp Allah'ın dininden ne kadar uzaklaştıklarını, Allah'a şirk koşmanın, tağutlara yardım etmenin ne denli iğrenç bir suç olduğunu gördükleri zaman birbirilerine lanet edeceklerdir. Ancak iş işten geçmiştir

"Sonra kıyamet günü, kiminiz kiminizi inkar edip-tanımayacak ve kiminiz kiminize lanet edeceksiniz." [35]

Ey şirk kanunlarının yardımcıları! Acele edin… Çabuk olun… Allah'ın şeraitine yardım etmekte, tağutların anayasalarından, kanunlarından uzaklaşmakta hızlı davranın…

İşte davetimiz budur… Suçumuzda budur… Bizler hür iken davetimizi yüksek bir sesle haykırdık. İstihbaratın zindanlarında sorgu esnasında da davetimizi tüm çıplaklığı ile sunduk. Ve zindanda da ona çağırdık. Onun uğruna yaşar, onun uğrunda ölürüz. Bunu kelepçe, terör ve işkence değiştiremez. Ölümden cellattan ya da zindandan korkarak ondan vazgeçmeyiz Allah'ın izniyle….

Sana gelince… İster dostumuz ol istersen de düşmanımız… İster davetimize yardımcı ol istersen de terk et.

Hidayete tabii olanlara selam olsun.

Not: Allah'ın Musa'yı kurtarıp düşmanlarını helak ettiği gün yazdım.

Kaynak: www.sehadet.info

32. *2/Bakara, 166-167*

33. *4/Nisa, 60*
34. *2/Bakara, 59*
35. *29/ Ankebut, 25*

Ebu Ensar

ebuensar@tevhiddergisi.com

Kurtuluşun Anahtarı İslam'a Göre Dostluk ve Düşmanlık

Hamd Bin Atik - Neda Yayınları

Hamd, ancak Alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve O tektir. Yine şahadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Yeni bir kitap tanıtma imkânı veren Allah'a hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız eser Neda yayınlarından çıkan *'İslam'a göre dostluk ve düşmanlık'* kitabı olacaktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an-ı Kerim'de tevhidden sonra değindiği ve hakkında herhangi bir tefsire bile ihtiyaç duymayacak derecede açık ve net ayetleri *'Dostluk ve Düşmanlık'* hakkında indirmiştir.

"Ey iman edenler Yahudi ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudur. İçinizden kim onları dost edinirse o da onlardandır." [2]

"Müminler müminleri bırakıp ta kâfirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa artık onun Allah katında hiçbir değeri yoktur." [3]

"Onlardan birçoğunun kâfirleri dost tuttuklarını görürsün. Nefislerinin onlar için hazırladıkları ne kötüdür." [4]

Bu ve benzer ayetleri Kur'an'da çokça görmek mümkündür. Çünkü *'Dostluk ve Düşmanlık'* tevhidi bozan unsurlardandır. Yine bu konu Müslümanlarla kâfirleri birbirinden ayıran tevhiddir. Daha da önemlisi bu konu, insanların sıkça karşılaştığı problemlerdendir. Nitekim Maide suresinde Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor; *"Onlardan birçoğunun kâfirleri dost tuttuklarını görürsün"*

Yalnız toplumumuzda kavramlar konusunda öylesine çarpık bir anlayış vardır ki; bir çok kişi Kur'an'daki bu ayetleri okuyup tasdik etmesine rağmen pratikte kâfirlerle dosttur. Çünkü toplumumuz kâfir denilince Yahudi ve Hristiyanları, onlarla dostluğu ise onların kilise veya havralarına gitmek şeklinde algılıyor. Oysa toplum zahiren küfrün yolunda ilerliyor. İçinde bulunduğumuz ayda kutlanan *'yılbaşı günü'* ya da '*kafirlerin bayramına iştirak etme'* bunun en açık örneklerindendir. Hakeza yapılan kamuoyu araştırmalarında toplumun büyük bir kesiminin AB'ye olan sevgisi, bu toplumun kimleri dost edindiği açıktır. Oysa bu konu iman küfür meselesidir. Allah Rasûlü bir hadiste: *"Kim hakkı ortadan kaldırma işinde batıl ehline yardım ederse Allah ve Rasûlü ondan zimmetini çekmiştir."* buyurmuktadır.

Yine Şeyhu'l-İslam İbni Teymiyye: *'Allah subhanehu ve teâlâ kendisine imanı ve Rasûlü'ne imanı kâfirleri dost edinmemeye bağlamıştır. Onların dost edinilmesi durumunda ise o kişide imanın kalmayacağını bildirmiştir. Zira imanın varlığı, şartlarının varlığına bağlıdır. Şartlar yerine getirilmediği takdirde iman yoktur.'* diyerek meselenin hassasiyetini açıklamıştır.

Kur'an-ı Kerim'de hemen hemen bütün Peygamberlerin kıssalarında tevhidden sonra üzerinde en çok durulan konu, dostluk ve düşmanlık meselesidir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke'de en zor zamanlarında bile tevhidin bu kısmını apaçık dile getirmişlerdir. İşte bu kitapta bu konuları en güzel detayları ile bulacaksınız. Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. *3/Âl-i İmran, 103*
2. *5/Maide, 51*
3. *3/Âl-i İmran, 28*
4. *5/Maide, 80*

Adama niye selam vermedin?
Noel babaya selam mı verilir?!
Niye küfrünü mü gördün? Belki cahildir ne biliyorsun?
Ee yani elinde Kur'an olan mazursa, hristiyan biri de doğrudan mazur olmalı.
Cehalet
S. AKKAYA

Tâğut'a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah'a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!

(39/ Zümer, 17)

